

PROCEEDINGS

The 2nd International Conference on Education
and 5th National Conference on Education

“**INNOVATION in
EDUCATION for
SUSTAINABILITY**”

August 8 - 9, 2018

@ Faculty of Education
Srinakharinwirot University
Bangkok, Thailand

CONTENTS

TITLE	PAGE
MESSAGE FROM THE PRESIDENT	5
MESSAGE FROM THE DEAN	6
CONFERENCE OVERVIEW	7
KEYNOTE SPEAKERS	8
CONFERENCE PROGRAM	11
ORAL PRESENTATION SESSION 1	12
ORAL PRESENTATION SESSION 2	13
ORAL PRESENTATION SESSION 3	14
ORAL PRESENTATION SESSION 4	15
ABSTRACTS:	
Title: 5E INSTRUCTIONAL MODEL IN INQUIRY-BASED SCIENCE EDUCATION <i>By Ahmad Rushidi Ramli.....</i>	17
Title: ENRICHING LEARNING BEYOND CURRICULUM CONTENT: LESSONS LEARNT FROM REFLECTIVE WRITING <i>By Chin Chee Keong, Hairiah Munip, Rohana Mahadzir.....</i>	18
Title: THE EFFECT OF SOCIOSCIENTIFIC ISSUES BASED LEARNING ON SOCIOSCIENTIFIC REASONING SKILLS <i>By Hairiah binti Munip, Chin Chee Keong.....</i>	19
Title: IMPLEMENTATION CONTENT-BASED INSTRUCTIONS (CBI) IN A TEACHER TRAINING CLASS <i>By Jariya Sairattanain, Lamyai Singook, Supat Sairattanain.....</i>	20
Title: THE EVALUATION OF SPECIAL EDUCATION PROJECTS.SENANIKOM SCHOOL: BANGKOK METROPOLITAN ADMINISTRATION: 2017 <i>By Juthapak Meechalard, Chanida Mitranun.....</i>	21
Title: THE RELATIONSHIP BETWEEN THE TEACHERS' TRANSFORMATIONAL LEADERSHIP AS PERCEIVED BY STUDENTS AND THE STUDENTS' ENGAGEMENT IN ALTERNATIVE SCHOOLS, BANGKOK METROPOLIS <i>By Kittiphan Lappayanant.....</i>	23
Title: EDUCATIONAL BORDERLAND EXPERIENCES OF CHILDREN WITH DISABILITIES ALONG THE THAI BORDER WITH MYANMAR <i>By Michelle Proyer, Siriparn Sriwanyong, Tamala Boonyakarn.....</i>	24
Title: COMMUNITY, ADULT EDUCATION AND DEMOCRACY <i>By Takahashi Mitsuru.....</i>	25
Title: ENGLISH TEACHING BY USING SECI MODEL FOR STUDENTS IN THE FACULTY OF ENGINEERING KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG <i>By Montha Polrak.....</i>	26
Title: RELATIONSHIP BETWEEN SUPERVISOR WITH REFLECTIVE WRITTING DURING THE PROFESSIONAL PRACTICE (PRACTICUM) <i>By Muhd Rasul B. Ali.....</i>	27

TITLE	PAGE
Title: THE DEVELOPMENT OF INSTRUCTIONAL MODEL EMPHASIZING THE INTEGRATION OF LOCAL WISDOM AND VISUAL ARTS PEDAGOGICAL MANAGEMENT FOR THE SECONDARY EDUCATION <i>By Patcharin Sa-ngaunpholpairaj</i>	28
Title: A STUDY OF THE SATISFACTION OF PARENT TOWARDS INCLUSIVE SCHOOL PROJECT IN NAWAMINTHARACHINUTHIT SATRIWITTHAYA 2 <i>By Porkaew Krutnak</i>	30
Title: SELF DEVELOPMENT OF STUDENTS IN TEACHING PROFESSION OF SRINAKARINWIROT UNIVERSITY IN THE CONTEXT OF THE ASEAN COMMUNITY <i>By Wacharapat Saengkaenpetch</i>	31
Title: AN IMPLEMENTATION OF AN INSTRUCTIONAL DELIVERY MODEL FOR DIFFERENTIATED INSTRUCTION <i>By Warunyanit Jomklang, Padoong Arrayavinyoo, Maliwan Thammasaeng, Prakit Poolpat , Pradubsri Pintuto, Juthapak Meechalard, Cheerapat Sirirak, Hunsu Ongkasing</i>	32
Title: LEARNING MOTIVATION IN READING COMMUNITY: ROLE OF CLC IN FACILITATING COMMUNITY TO LEARN <i>By Yanti Shantini</i>	33
SELECTED FULL PAPERS:	
Title: A SYNTHESIS OF RESEARCHES ABOUT SUPERVISORY NEEDS OF CHILDREN WITH SPECIAL NEEDS TEACHERS IN THAILAND <i>By Arunya Tharavorn</i>	35
Title: A SYNTHESIS OF RESEARCH ABOUT SOCIAL SKILLS TEACHING METHODS OF CHILDREN WITH AUTISM IN THAILAND <i>By Cheerapat Sirirak</i>	42
Title: A STUDY ON THE PICTURE EXCHANGE COMMUNICATION SYSTEM FOR DEVELOPING COMMUNICATION SKILL OF AUTISTIC CHILDREN <i>By Hunsu Ongkasing</i>	49
Title: A PROPOSED LEARNING RESULT OF KING MONGKUT UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THONBURI (KMUTT) STUDENTGROUPSTHROUGH IMPLEMENTING A PSYCHOLOGY PROJECT ACTIVITY <i>By Jureeporn Kanjanakaroorn</i>	56
Title: A SYNTHESIS OF RESEARCH ON CHILDREN WITH WRITING DISABILITIES <i>By Oratai Chuanniyomtrakul</i>	65
Title: A SYNTHESIS OF RESEARCH ON STUDENT WITH COCHLEAR IMPLANTS IN THAILAND AND FORIENG N COUNTRIES <i>By Pradabsri Pintuto</i>	71
Title: THE QUALITY CONTROL DEVELOPMENT STRATEGIES OF COMMUNITY EDUCATION PROGRAMS TAKEN BY INSPECTORS IN INDONESIA <i>By Safuri Musa</i>	77
Title: INSTRUCTIONAL SUPERVISION NEEDS OF TEACHERS IN INCLUSIVE SCHOOLS BANGKOK METROPOLITAN YANNAWA DISTRICT <i>By Sorajja Meesupmun</i>	81

TITLE	PAGE
Title: POLICY FORMULATION AIMED AT THE STRATEGIC FRAMEWORK OF EDUCATION DEVELOPMENT PLAN THE BORDER AREA (2017-2021) IN LOEI PROVINCE REGION EDUCATION OFFICE NO.10 <i>By Thirasak Uppamaiathichai, Supachai Janpum, Siriporn Srichantha, Anuphum Kumyoung and Chaimongkol Pinasa.....</i>	90
Title: PARENTS' STRESS OF PRESCHOOL CHILDREN WITH ATTENTION DEFICIT HYPERACTIVITY DISORDER <i>By Veeraya Khamruangrith, Chanida Mitranun.....</i>	95
Title: USING COMPUTER GAME AND SENSORY BALL TO DEVELOP FINE MOTOR MUSCLES IN WRITING SKILLS IN CHILDREN WITH HEALTH, PHYSICAL OR MOVEMENT IMPAIRMENTS. CLINIC FOR CHILDREN WITH SPECIAL NEEDS CHIANGRAI RAJABHAT UNIVERSITY <i>By Wasan Wannarat, Parishaya phaokantha.....</i>	101
Title: DEVELOPMENT OF AN INSTRUCTIONAL MODEL BASED ON ACTIVE LEARNING CONCEPTS IN THE DEVELOPMENT OF CRITICAL ENGLISH SPEAKING ABILITIES OF SECONDARY SCHOOL STUDENTS <i>By Worapong Saengpraset, Rungtiwa Yamrung.....</i>	107
ORGANIZING COMMITTEE	121

MESSAGE FROM THE PRESIDENT

Dear the distinguished guests and delegates, Srinakharinwirot University is a leading learning organization. Our focus is on educational research, innovation, and virtue. We emphasize the global innovation which is the University's vision in developing education in the national and international level. Internationalization of higher education requires the teaching staff with leadership and management to create an international curriculum, teaching experience, competencies and research in the national arena for a learning advancement.

The 2nd International on education and 5th National Conference on Education: Innovation in Education for Sustainability, are a main objective to respond to the mission of the university in creating quality research and innovation, sustainable benefits to the national level as a forum for teachers, staff, and students to disseminate knowledge between delegates, experts, faculty members and students from different universities. The conferences support educational and research quality to be applied for the benefits of organizations, society, and nation.

In this occasion I would like to thank the Faculty of Education, Srinakharinwirot University, who hosts these conferences in cooperation with partnered domestic and international universities, and all stakeholders who make these conferences successful.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'S. Santiwatanakul'.

Associate Professor Dr. Somchai Santiwatanakul
President of Srinakharinwirot University

MESSAGE FROM THE DEAN OF THE FACULTY OF EDUCATION

Welcome Ladies, Gentlemen, distinguished guests and delegates. It is my great pleasure to welcome you to the 2nd International Conference on Education and 5th National Conference on Education in Bangkok.

Today, the global and Thai societies are now stepping into a sophisticated and progressive era of technology and information that comes with rapid social changes. It is generally believed that education is an important tool in developing human resources and societies so that the quality of the graduates will be in accordance with the demands and transformation of social context. The development of Thai Education must be modernized to prepare for the changes in technology and social conditions in the new age. It is also essential to create new mechanisms and apply innovations to education as well as to continue to maintain the importance of Thai culture in the foundation of sustainable and balanced development of the country.

The Faculty of Education, Srinakharinwirot University as a leading educational organization does not only have duties in producing graduates and research output to create educational innovations but is also responsible for the development of education and provision of academic services to the community. The Faculty has hosted an international academic conference in cooperation with leading universities in Thailand, USA, Malaysia and Indonesia providing the academic platform for researchers, teachers, students and those interested to exchange their knowledge and experience and propose research to promote and develop quality of academic and professional performance in different areas.

The international conference will lead to multiple benefits. The researchers, teachers, students and attendees will learn about valuable experience and create network, especially to develop skills and experience in the international conference and to create academic strength.

We hope that this conference would provide engaging opportunities for many young and senior academic fellows and students. We also hope you enjoy your visit at our University.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'P. Susaorat'.

Associate Professor Dr. Prapansiri Susaorat
Dean Faculty of Education

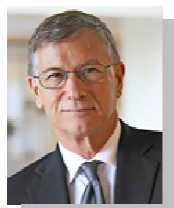
CONFERENCE OVERVIEW

The Faculty of Education, Srinakharinwirot University, is privileged to host The 2nd International Conference on Education and 5th National Conference on Education from August 8–9th, 2018 at Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand. The theme of the conference is *Innovation in Education for Sustainability*.

The SWUICE is an international conference committed to the advancement of education theory and practice. It aims to provide academics and professionals in education and related fields from around the globe an opportunity to share their wide array of knowledge, expertise and perspectives. It serves as a platform for academics and other professionals to learn and develop best practices in education in order to elevate educational standards. Academic collaborations and networking amongst academics and professionals from various educational fields with cross-disciplinary interests are also highlighted in this conference. All articles submitted for publication were evaluated by a group of distinguished reviewers.

KEYNOTE SPEAKERS

PROFESSOR TERENCE C. MASON
Indiana University, USA

Academic Background

I currently serve as Dean of the School of Education and have the privilege of representing our outstanding institution in my work with other education professionals and policy makers in the U.S. and abroad.

Degrees

- Ph.D., University of California at Los Angeles, Graduate School of Education, Educational Psychology, 1986
- M. A., University of California at Los Angeles, Graduate School of Education, Early Childhood and Developmental Studies, 1982
- B.A., University of California at Los Angeles, History, 1972

Publications

- Helfenbein, R. J. Mason, T.C. (2012). Ethics, international curriculum work, and the practice of freedom. In Mason, T.C. Helfenbein R. J. (Eds.) Ethics and International Curriculum Work: The Challenges of Culture and Context, Charlotte, NC:Information Age Publishing, ix-xvi.
- Mason, T.C. Helfenbein R. J. (Eds.) (2012). Ethics and International Curriculum Work: The Challenges of Culture and Context, Charlotte, NC: Information Age Publishing.
- Mason, T.C. Deland here, G. (2010). Citizens not research subjects: Toward a more democratic civic education inquiry methodology. Inter-American Journal of Education for Democracy, 3, (1), 5-26.
- Mason, T. C. (2012). Ethics and democracy education across borders: The case of Civitas International. In Mason, T.C. Helfenbein R. J. (Eds.) Ethics and International Curriculum Work: The Challenges of Culture and Context, Charlotte, NC: Information Age Publishing, 3-23.

Associations

- Institute for Advanced Study: Faculty Advisory Committee
- Department of Curriculum and Instruction: Search committee for elementary social studies/multicultural education faculty member
- Office of the Vice President for International Affairs: Provides guidance to the Vice President for International Programs regarding the policies and practices related to international activities on the IUB campus.
- School of Education: Third-Year faculty review committee for Alex McCormick, Department of Educational Leadership and Policy Studies
- School of Education: Performance review of the Associate Dean for Research and Development
- Center for American and Global Security: Committee to review work of CAGS and make recommendations to the Vice President for Research

- IUB Rob Kling Center for Social Informatics: Advisory committee to set priorities and oversee operations of the Center.
- Department of Curriculum and Instruction: Faculty Annual Review Committee

PROFESSOR JOSEPH B. BERGER
University of Massachusetts
Boston, USA

Academic Background

Joseph B. Berger, Ph.D. is a Professor of Education and the Dean of the College of Education and Human Development at the University of Massachusetts Boston. He previously served as the Senior Associate Dean in the College of Education at the University of Massachusetts Amherst where he was also the Director of the Center for International Education. Dean Berger has nearly 20 years of strategic academic leadership experience in which he has been instrumental in developing innovative academic programs, enhancing faculty development, improving opportunities for inclusive student success, building improved administrative infrastructure, promoting sponsored research, mission - driven fundraising, engaging community partners, promoting international collaboration, and championing social justice.

Dr. Berger is also a renowned and award-winning scholar whose work focuses on higher education policy, organization and leadership, the impact of higher education on key stakeholders, and the development of higher education in various national contexts. Internationally, he has provided leadership for projects in countries such as Malawi, China, Russia, Palestine, Pakistan, and Afghanistan and consulted with institutions in Chile, Colombia, Egypt, Qatar, Peru, Poland, Philippines, and Somalia. Dr. Berger also served as the Chair of the Global Higher Education and Research (GHEAR) Initiative for the Worldwide Universities Network. He has authored dozens of journal articles, book chapters, and research reports and has served on the editorial boards for several top journals. He has received \$58.6 million in funding for his work from agencies and foundations such as the National Science Foundation (NSF), United States Agency for International Development (USAID), Ford Foundation, and the Nellie Mae Education Foundation. He has won several national awards for his scholarship from associations such as the Association for the Study of Higher Education (ASHE), American College Personnel Association (ACPA), National Association of Student Personnel Administrators (NASPA), and the Phi Kappa Phi National Honor Society.

KEYNOTE SPEAKERS

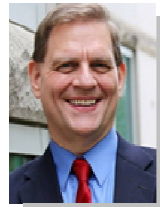

MR. ICHIRO MIYAZAWA
UNESCO, Thailand

Academic Background

Ichiro Miyazawa is a programme specialist in literacy and lifelong learning at the UNESCO Bangkok Office. For the last 20 years, he has been engaged in educational development for disadvantaged children and youth in Asia and Africa countries, such as Indonesia, the Philippines, Myanmar, Bangladesh, Pakistan, Lao PDR, Tanzania and Kenya. He has expertise in designing and implementing programmes related to ICT, literacy, non-formal education, lifelong learning, and teacher education. He initiated a number of innovative projects, such as a mobile based literacy programme for women in Pakistan, disaster risk reduction education gasification in Thailand, tablet based literacy for out-of-school children of Myanmar and Thailand, etc. He holds a M.Ed. from Columbia University, NY, USA, where he majored in literacy and national development. He has a Bachelor's Degree in Science and Technology from Keio University.

WORKSHOP SPEAKERS

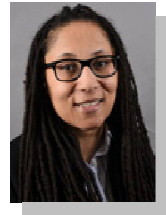
PROFESSOR KEITH C. BARTON
Indiana University, USA

Academic Background

My work focuses on preparing students for civic life, particularly the role of history and social studies in democratic decision-making. My research examines students' understanding of topics such as historical agency, historical significance, national identity, and human rights, and I've worked with teachers and students in the United States, Northern Ireland, Singapore, New Zealand, Macedonia, Colombia, and other countries. In addition to research with students, my work includes curriculum theory and practical classroom applications, especially through portraits of exemplary teachers. As a professor at Indiana University, I prepare candidates to teach history and social studies, as well as guiding doctoral students in the areas of curriculum, social studies, and history education. I have also served as a Visiting Professor at the University of Ulster, Victoria University (New Zealand), and the National Institute of Education (Singapore), and as a Fulbright Senior Specialist in New Zealand.

WORKSHOP SPEAKERS

PROFESSOR TARA L. PARKER University of Massachusetts Boston, USA

Academic Background

Tara Parker's research agenda focuses on higher education policy related to access and equity for historically underrepresented groups, particularly students of color. She is especially interested in the ways policies such as remedial and/or developmental education relate to postsecondary opportunities and outcomes. She has authored journal articles, book chapters, and conference papers examining institutional responses to changes in higher education policy. In partnership with the Education Commission for the States, she is currently principal investigator of the Getting Past Go Project at UMass Boston. This national research project, funded by Lumina Foundation for Education, seeks to leverage developmental education as a critical component of state efforts to increase college attainment rates. Prior to joining the faculty at the University of Massachusetts Boston, Parker was a research assistant for the Alliance for International Higher Education Policy Studies (AIHEPS), directed by Richard C. Richardson, at New York University. The AIHEPS project, funded by the Ford Foundation, examined the impact of state and provincial policy on higher education performance (i.e., degree completion and college choice). Professor Parker earned her PhD from the Steinhardt School of Education at New York University.

Dr. YUWADEE VIRIYANGKURA Chiang Mai University, Thailand

Short Biography

Ed.D. Special education from Illinois State University USA

Related Experiences

- Guest reviewer in Research and Practice for Persons with Severe Disabilities
- Interpreter for international programs and conferences (e.g., International Conference on Inclusion; Special Education Programs for Normal People who Happen to be Slow Intellectually; Adaptive Sports for Individuals with Special Needs)
- Tutor for children with attention deficit hyperactivity disorder
- Peer tutor for adults with attention deficit hyperactivity disorder and low academic achievement
- Teacher at The Autism Place (TAP), Normal, Illinois

Specialization / Interests

Special education, inclusive education, individuals with disabilities

CONFERENCE PROGRAM

Theme: Innovation in Education for Sustainability

8 - 9 August 2018

Prof. Dr. Saroj Buasri Innovation Building, Srinakharinwirot University

Wednesday 8 August 2018	
08.30 – 09.00	Registration
09.00 – 09.45	Opening Ceremony
09.45 – 10.45	Keynote Speaker 1: Teacher Education for Promoting Democratic Citizenship in Thailand Prof.Terrence C. Mason, Dean of the School of Education, Indiana University Room: Asokmontri Music & Performing Art Hall 1, 4th floor
10.45 – 11.00	Morning Break
11.00 – 12.00	Keynote Speaker 2: The Higher Education Value and the Sustainable Development Goals Prof.Joseph B Berger, Dean of the College of Education and Human Development, University of Massachusetts Boston Room: Asokmontri Music & Performing Art Hall 1, 4th floor
12.00 – 13.00	Lunch (on 22nd floor)
13.00 – 14.30	Workshop 1: Using empathy to promote learning in history and social studies Prof.Keith Barton, Associate Dean for Teacher Education, School of Education, Indiana University Room: Asokmontri Music & Performing Art Hall 1, 4th floor
	Workshop 2: Transforming Learning for Social Justice Professor Tara Parker, Chair of the Department of Leadership in Education, College of Education and Human Development, University of Massachusetts Boston Room: Asokmontri Music & Performing Art Hall 2, 4th floor
14.30 – 14.40	Afternoon break
14.40 – 16.00	Oral Presentations (International Track) Room 1: Asokmontri Music & Performing Art Hall 1, 4th floor Room 2: Asokmontri Music & Performing Art Hall 2, 4th floor

Faculty of Education, Srinakharinwirot University

Thursday 9 August 2018	
08.30 – 09.00	Registration
09.00 – 10.15	Keynote Speaker: Innovations to Enhance Engagement in Learning Mr. Ichiro Miyazawa, Programme Specialist in Literacy and Lifelong Learning, UNESCO Room: Meeting Room, 2nd floor, Faculty of Education Building
10.15 – 10.30	Morning Break
10.30 – 12.00	Workshop: Visual Strategies for Individuals with ASD Dr.Yuwadee Viriyangkura, Special Education Program, Chiang Mai University, Thailand Room: Meeting Room, 2nd floor, Faculty of Education Building
12.00 – 13.00	Lunch (on 2nd floor)
13.00 – 16.00	Oral Presentations (National Track)
(Afternoon break	Room 1: Meeting Room, 2nd floor, Faculty of Education Building
14.00-14.15)	Room 2: Meeting Room, 3rd floor, Faculty of Education Building

ORAL PRESENTATION SESSION 1

Place: Prof.Dr.Saroj Buasri Innovation Building, Srinakharinwirot University

Wednesday 8th August 2018

Room: Asokmontri Music & Performing Art Hall 1, 4th floor

Time: 14.40 – 16.10 p.m. Chair: Asst.Prof.Dr.Siriparn Sriwanyong , Dr.Theeraphab Phetmalhkul

14.40 - 14.55	5E INSTRUCTIONAL MODEL IN INQUIRY-BASED SCIENCE EDUCATION <i>Ahmad Rushidi Ramli</i>
14.55 - 15.10	ENRICHING LEARNING BEYOND CURRICULUM CONTENT: LESSONS LEARNT FROM REFLECTIVE WRITING <i>Chin Chee Keong, Hairiah Munip, Rohana Mahadzir</i>
15.10 - 15.25	THE EFFECT OF SOCIOSCIENTIFIC ISSUES BASED LEARNING ON SOCIOSCIENTIFIC REASONING SKILLS <i>Hairiah binti Munip, Chin Chee Keong</i>
15.25 – 15.40	RELATIONSHIP BETWEEN SUPERVISOR WITH REFLECTIVE WRITTING DURING THE PROFESSIONAL PRACTICE (PRACTICUM) <i>Muhd Rasul B. Ali</i>
15.40 – 15.55	THE QUALITY CONTROL DEVELOPMENT STRATEGIES OF COMMUNITY EDUCATION PROGRAMS TAKEN BY INSPECTORS IN INDONESIA <i>Safuri Musa</i>
15.55 – 16.10	LEARNING MOTIVATION IN READING COMMUNITY : ROLE OF CLC IN FACILITATING COMMUNITY TO LEARN <i>Yanti Shantini</i>

ORAL PRESENTATION SESSION 2

Place: Prof.Dr.Saroj Buasri Innovation Building, Srinakharinwirot University

Wednesday 8th August 2018

Room: Asokmontri Music & Performing Art Hall 2, 4th floor

Time: 14.40 – 16.10 p.m. Chair: Asst.Prof.Dr.Saengchan Hemchua, Dr.Lawrence Platon

14.40 - 14.55	IMPLEMENTATION CONTENT-BASED INSTRUCTIONS (CBI) IN A TEACHER TRAINING CLASS <i>Jariya Sairattanain, Lamyai Singook, Supat Sairattanain</i>
14.55 - 15.10	THE RELATIONSHIP BETWEEN THE TEACHERS' TRANSFORMATIONAL LEADERSHIP AS PERCEIVED BY STUDENTS AND THE STUDENTS' ENGAGEMENT IN ALTERNATIVE SCHOOLS, BANGKOK METROPOLIS <i>Kittiphan Lappayanant</i>
15.10 - 15.25	EDUCATIONAL BORDERLAND EXPERIENCES OF CHILDREN WITH DISABILITIES ALONG THE THAI BORDER WITH MYANMAR <i>Michelle Proyer, Siriparn Sriwanyong, Tamala Boonyakarn</i>
15.25 - 15.40	ENGLISH TEACHING BY USING SECI MODEL FOR STUDENTS IN THE FACULTY OF ENGINEERING KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG <i>Montha Polrak</i>
15.40 - 15.55	COMMUNITY, ADULT EDUCATION AND DEMOCRACY <i>Takahashi Mitsuru</i>
15.55 - 16.10	AN IMPLEMENTATION OF AN INSTRUCTIONAL DELIVERY MODEL FOR DIFFERENTIATED INSTRUCTION <i>Warunyanit Jomklang, Padoong Arrayavinyoo, Maliwan Thammasaeng, Prakrit Poolpat, Pradubsri Pintuto, Juthapak Meechalard, Cheerapat Sirirak, Hunsa Ongkasing</i>
16.10 - 16.25	DEVELOPMENT OF AN INSTRUCTIONAL MODEL BASED ON ACTIVE LEARNING CONCEPTS IN THE DEVELOPMENT OF CRITICAL ENGLISH SPEAKING ABILITIES OF SECONDARY SCHOOL STUDENTS <i>Worapong Saengprasert, Rungtiwa Yamrung</i>

ORAL PRESENTATION SESSION 3

Place: Faculty of Education Building, Srinakharinwirot University

Thursday 9th August 2018

Room: Meeting Room, 2nd floor

Time: 13.00 – 14.45 p.m. Chair: Asst.Prof.Dr.Suppawan Satjapiboon, Dr.Adisorn Rueangkitchanan

13.00 - 13.15	A SYNTHESIS OF RESEARCHES ABOUT SUPERVISORY NEEDS OF CHILDREN WITH SPECIAL NEEDS TEACHERS IN THAILAND <i>Arunya Tharavorn</i>
13.15 - 13.30	A SYNTHESIS OF RESEARCH ABOUT SOCIAL SKILLS TEACHING METHODS OF CHILDREN WITH AUTISM IN THAILAND <i>Cheerapat Sirirak</i>
13.30 - 13.45	A STUDY ON THE PICTURE EXCHANGE COMMUNICATION SYSTEM FOR DEVELOPING COMMUNICATION SKILL OF AUTISTIC CHILDREN <i>Hunsa Ongkasing</i>
13.45 – 14.00	THE EVALUATION OF SPECIAL EDUCATION PROJECTS.SENANIKOM SCHOOL: BANGKOK METROPOLITAN ADMINISTRATION: 2017 <i>Juthapak Meechalard, Chanida Mitranun</i>
14.00 – 14.15	A SYNTHESIS OF RESEARCH ON CHILDREN WITH WRITING DISABILITIES <i>Oratai Chuanniyomtrakul</i>
14.15 – 14.30	A STUDY OF THE SATISFACTION OF PARENT TOWARDS INCLUSIVE SCHOOL PROJECT IN NAWAMINTHARACHINUTHIT SATRIWITTHAYA 2 <i>Porkaew Krutnak</i>
14.30 – 14.45	A SYNTHESIS OF RESEARCH ON STUDENT WITH COCHLEAR IMPLANTS IN THAILAND AND FOREIGN COUNTRIES <i>Pradabsri Pintuto</i>

ORAL PRESENTATION SESSION 4

Place: Faculty of Education Building, Srinakharinwirot University

Thursday 9th August 2018

Room: Meeting Room, 3rd floor

Time: 13.00 – 14.45 p.m. Chair: Dr.Sumalee Chuachai

13.00 - 13.15	A PROPOSED LEARNING RESULTS OF KING MONGKUT UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THONBURI (KMUTT) STUDENT GROUPS THROUGH IMPLEMENTING A PSYCHOLOGY PROJECT ACTIVITY <i>Jureeporn Kanjanakaroon</i>
13.15 - 13.30	THE DEVELOPMENT OF INSTRUCTIONAL MODEL EMPHASIZING THE INTEGRATION OF LOCAL WISDOM AND VISUAL ARTS PEDAGOGICAL MANAGEMENT FOR THE SECONDARY EDUCATION <i>Patcharin Sa-nganpholpairaj</i>
13.30 - 13.45	INSTRUCTIONAL SUPERVISION NEEDS OF TEACHERS IN INCLUSIVE SCHOOLS BANGKOK METROPOLITAN YANNAWA DISTRICT <i>Sorajja Meesupmun</i>
13.45 - 14.00	POLICY FORMULATION AIMED AT THE STRATEGIC FRAMEWORK OF EDUCATION DEVELOPMENT PLAN THE BORDER AREA (2017-2021) IN LOEI PROVINCE REGION EDUCATION OFFICE NO.10 <i>Thirasak Uppamaiathichai, Supachai Janpum, Siriporn Srichantha, Anuphum Kumyoung, Chaimongkol Pinasa</i>
14.00 - 14.15	PARENTS' STRESS OF PRESCHOOL CHILDREN WITH ATTENTION DEFICIT HYPERACTIVITY DISORDER <i>Veeraya Khamruangrith, Chanida Mitranun</i>
14.15 - 14.30	SELF DEVELOPMENT OF STUDENTS IN TEACHING PROFESSION OF SRINAKARINWIROT UNIVERSITY IN THE CONTEXT OF THE ASEAN COMMUNITY <i>Wacharapat Saengkaenpetch</i>
14.30 - 14.45	USING COMPUTER GAME AND SENSORY BALL TO DEVELOP FINE MOTOR MUSCLES IN WRITING SKILLS IN CHILDREN WITH HEALTH, PHYSICAL OR MOVEMENT IMPAIRMENTS. CLINIC FOR CHILDREN WITH SPECIAL NEEDS CHIANGRAI RAJABHAT UNIVERSITY <i>Wasan Wannarat, Parishaya Phaokantha</i>

ABSTRACTS

5E INSTRUCTIONAL MODEL IN INQUIRY-BASED SCIENCE EDUCATION

Ahmad Rushidi Ramli

Abstract

The purpose of the study was to see the effects of the intervention using 5E Instructional Model in Inquiry-Based Science Education (IBSE) on the topic of Eclipse of the Sun on pupils' understanding and interest to the topic. The participants of the study were 30 pupils from an elementary school and lessons were carried out using the 5E Teaching Model with the emphasis on questions posed in each of the phases to encourage inquiry. Qualitative data of interview and video analysis showed that the lessons were well received and students' understanding and interest were also enhanced. A modified 5E Instructional model was proposed as a guiding framework to help teacher's better plan and implement their lessons to engage pupils in the inquiry-based science education.

Keywords: 5E Instructional Model, Inquiry-based, Sun Eclipse

Ahmad Rushidi Ramli is the Head of Science Department at Institute of Teacher Education, Tuanku Bainun Campus, Penang. He has a Master's of Science in Management.

**ENRICHING LEARNING BEYOND CURRICULUM CONTENT:
LESSONS LEARNT FROM REFLECTIVE WRITING**

Chin Chee Keong¹, Hairiah Munip, Rohana Mahadzir

Abstract

The purposes of this study were (a) to explore pre-service teachers' feedback on the different instructional strategies used throughout a biology course over a period of 15 weeks and (b) to detect what the pre-service teachers have learnt to benefit their future teaching practice as a result of the instructional strategies they have experienced.

The participants of this study were 14 pre-service teachers who undertook a biology course in the first semester of their 4-year degree programme. Reflective writing of these pre-service teachers at the end of the semester were analysed and coded into different themes.

Analysis of the reflective writings revealed that pre-service teachers highly valued the autonomy in learning that was accorded to them. They also enjoyed being given the independence to perform scientific investigation and being taken for a field trip. Pre-service teachers became more inquisitive and critical in their thinking when they were autonomous in their learning. Team work and assistance from friends were noticeably important for self-improvement. For the benefit of future teaching practice, pre-service teachers learnt that they should also provide autonomous learning for their students, carry out outdoor learning as an effective learning strategy as well as how to a good presentation. It is evident from this study that employing multiple instructional strategies could enhance pre-service teachers' interpersonal and intrapersonal qualities that form the generic skills necessary for them to face the challenges in the teaching profession.

Keywords: Teacher Education, Generic Skills, Learning Autonomy, Generic Skills

¹*The main author is a science lecturer in Teacher Education Institute Malaysia Tuanku Bainun Campus who holds a PhD in Cell Culture Technology.*

THE EFFECT OF SOCIOSCIENTIFIC ISSUES BASED LEARNING ON SOCIOSCIENTIFIC REASONING SKILLS

Hairiah binti Munip, Chin Chee Keong

Abstract

This study aimed to investigate the effects of socioscientific issues based learning (SSI BL) using the ethical framework by Reiss (2008) on the ability of moral and ethical reasoning science trainee teachers focusing in the genetic engineering issues. The sample consisted of 38 trainees who are currently enrolled in Bachelor in Science teaching at Teaching Education Institute in the Northern Zone of Malaysia. The samples took Biology courses on genetic engineering.

The research design was a qualitative method using observation of oral arguments, review of written arguments documents and interviews. Overall, the results showed that each trainees use at least one of the four ethical frameworks developed by Reiss (2008) in their oral and written arguments. In most cases, teacher trainees expressed their view explicitly as evident in their qualitative feedback. On the other hand, there were also some trainees who expressed their moral views implicitly. Data also showed that trainee teachers used moral religious reasoning in terms of faith or confidence in oral and written arguments which is not available in the ethical framework by Reiss (2008).

The results of this study suggested that the religious ideology of the trainees which are faith or belief can overcome their personal perception on a particular issue in moral decision making related to socio scientific issues. These are important factors to consider when developing science education curriculum to enhance moral values and socioscientific issues values of science teachers in the future.

Keywords: Socioscientific Issues Based Learning, Cloning Technology, Genetically Modified Food, Genetic Screening, Science Teachers Trainee .

IMPLEMENTATION CONTENT-BASED INSTRUCTIONS (CBI) IN A TEACHER TRAINING CLASS

Jariya Sairattanain¹, Lamyai Singook², Supat Sairattanain³

Abstract

The objective of this study was to investigate the students' attitude towards Content-based instruction (CBI) in an English teacher training class.

Twenty-eight senior students majoring in teaching English, faculty of Education enrolled in the course called "English for Other Field of Study" in 2017 academic year. Scientific content was taught by a science teacher before presenting their science experiment regarding Earth Science. English teachers were responsible for language parts by focusing on oral presentation and writing experimental reports. Focus groups interview was conducted to investigate students' attitude towards Content-based instruction (CBI).

The results showed a positive attitude toward learning through CBI in three aspects of behavioral, cognitive, and emotional. CBI can be used as a practical way to make learners study language meaningfully. It also allows knowledge construction in meaningful way. Students can learn about language in the context of learning through particular topic, so they can cognitively engage in specific content.

Keywords: Content-based Instruction (CBI), Science Experiment, Attitude, Teacher Training

¹Jariya Sairattanain is an English lecturer at Sisaket Rajabhat University and she holds a Ph.D. in Applied Linguistics

²Lamyai Singook is an English lecturer at Sisaket Rajabhat University and he holds a Ph.D. in Linguistics

³Supat Sairattanain is a Science lecturer at Sisaket Rajabhat University and he holds a Ph.D. in Computational Science.

THE EVALUATION OF SPECIAL EDUCATION PROJECTS.SENANIKOM SCHOOL:
BANGKOK METROPOLITAN ADMINISTRATION: 2017

Juthapak Meechalard¹, Chanida Mitranun

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อประเมินโครงการจัดการศึกษาเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โรงเรียนเสนานิคม ปีการศึกษา 2560 ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านบริบท ด้านปัจจัย ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต ตามโมเดลซีพี (CIPP MODEL) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 1,557 คน ประกอบด้วย คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 15 คน รองผู้อำนวยการสถานศึกษา จำนวน 3 คน ครูผู้สอน จำนวน 61 คน นักเรียนทั่วไป จำนวน 709 คน นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 30 คน ผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองประเภท จำนวน 709 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการประเมินครั้งนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 645 คน โดยแบ่งการกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) รวมทั้งสิ้น 137 คน ได้แก่ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน รองผู้อำนวยการสถานศึกษา ครูผู้สอน นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และผู้ปกครองนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ 2) การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการเปิดตารางเครชีและมอร์แกน รวมทั้งสิ้น 508 คน ประกอบด้วย นักเรียนทั่วไป และผู้ปกครอง โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของประชากรนักเรียนในแต่ละระดับชั้น จากนั้นในแต่ละกลุ่มกำหนดผู้ให้ข้อมูลโดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Sampling Random Sampling) โดยนำเลขประจำตัวนักเรียนมาเรียงกันในแต่ละระดับชั้น แล้วกำหนดอัตราการสุ่ม (Sampling Fraction) จากขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการของระดับชั้น ต่อจำนวนประชากรนักเรียนของแต่ละระดับชั้น ทั้งนี้ กำหนดให้ผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลเช่นเดียวกัน

ผลการประเมิน พบว่า

ผลการประเมินด้านบริบท ด้านปัจจัย ด้านกระบวนการและด้านผลผลิต ตามความเห็นของครูผู้สอน และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ทุกด้านผ่านเกณฑ์การประเมิน โดยภาพรวมมีความเหมาะสม และสอดคล้องอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณา พบว่า แต่ละด้านมีความสอดคล้อง และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการประเมินในระดับมาก และมากที่สุด

ข้อเสนอแนะทั่วไป ได้แก่

๑) ควรประเมินโครงการอย่างต่อเนื่องในทุกปีการศึกษา และในนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาแนวทางการดำเนินโครงการฯ โดยควรเพิ่มกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้หลากหลาย

๒) ควรพัฒนาระบบการประชาสัมพันธ์โครงการฯ ถึงผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้นเพื่อแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือให้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยควรดำเนินการวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑) การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษแบบเรียนรวม(Inclusive Education) เพื่อให้เด็กได้พัฒนาตนเองและอยู่ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโดยไม่เกิดความแตกต่าง

๒) การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล (differentiated instruction) เพื่อเลือกใช้นวัตกรรม วิธีการสอนและการวัดประเมินผลที่แตกต่างกัน

๓) การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือในการพัฒนาการจัดการเรียนรวม เพื่อให้โรงเรียนมีระบบการประสานงานที่ดีกับภาคีเครือข่ายในชุมชนเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนในการดำเนินกิจกรรมของโครงการอย่างต่อเนื่อง จัดช่องทางประสานงานที่หลากหลายและสะดวกรวดเร็ว

คำสำคัญ: การประเมินโครงการ/การศึกษาพิเศษเรียนร่วม/เด็กที่มีความต้องการพิเศษ/โรงเรียนเสนานิคม กรุงเทพมหานคร

Abstract

This research aims to evaluate the Special Needs education program for children with special needs on the school year 2016 in 4 aspects: contextual aspect, process factor And productivity. According to the CIPP MODEL, the population used in this study there were 1,557 students, consisting of 15 school board members, 3 school administrators, 61 teachers, 709 general students, 30 special needs students. The sample size was 709 people. There are 645 participants in this study. The sample is divided into 2 parts: 1) The selection of 137 samplings is the basic school board. Associate Director of Academic Affairs, Teachers, Special Needs Students 2) The size of the sample was determined by the opening of the 508 mathematics and morphology tables, consisting of the general students and the parents using the stratified random sampling technique. The proportion of students in each grade. Then, each group assigns the information by using random sampling, with the student identification numbers arranged in each level. Then set Sampling Fraction from the sample size of the class. The number of students in each grade is determined by the number of students in the sample.

The results showed that

Contextual assessment of process factors and productivity. According to the teacher. And the committee of basic education found that all aspects of the evaluation criteria. The overall picture is appropriate. The results showed that each aspect was consistent. The objectives of the assessment are as follows.

General suggestions include:

1) The project should be continuously evaluated in every academic year. The results of the evaluation are used to develop the project implementation guidelines. Activities for children with special needs should be added.

2) The public relations system should be developed with the parents, community and related agencies to seek more cooperation networks.

Research recommendations

Research should be conducted on the following issues.

1) Development of an educational model for children with special needs (Inclusive Education) to develop themselves and be part of society without distinction.

2) Development of a curriculum that focuses on individual differences. (Differentiated instruction) to select innovation for Different teaching methods and evaluation measures.

3) Development of collaborative network for integrated learning management. To provide the school with a good coordination system with the community network in order to continue to support the activities of the project. Provides a wide variety of coordination channels. Related issues are as follows.

Keywords: Project Evaluation / Special Needs Education/ Children with Special Needs / Senanikom School Bangkok.

¹นิลิตระดับปริญญาเอก สาขาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนเสนานิคม สำนักงานเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

THE RELATIONSHIP BETWEEN THE TEACHERS' TRANSFORMATIONAL LEADERSHIP AS PERCEIVED BY STUDENTS AND THE STUDENTS' ENGAGEMENT IN ALTERNATIVE SCHOOLS, BANGKOK METROPOLIS

Kittiphan Lappayanant¹

Abstract

The objectives of the studies were 1) to examine the level of the teachers' Transformational Leadership (TL) in the alternative schools, 2) to examine the level of the Students Engagement (SE) and 3) to study the significant relationship between TL and SE. The populations of the study were 2,413 students in the alternative schools in Bangkok Metropolis. Using Taro Yamane's formula ($n = \frac{N}{1+Ne^2}$) to identify the sample size, then the sample size of the study include 413 students. The study was conducted in the alternative schools with 2 approaches; the quantitative and the qualitative approach. For the quantitative part, two questionnaires were conducted in order to examine how students evaluate 1) teacher's TL based on 4 major attributes of the TL (Idealized Influence, Intellectual Stimulation, Inspirational Motivation, and Individual Consideration) ($\lambda = 0.956$) and 2) SE ($\lambda = 0.963$). The validities for both questionnaires were checked through the IOC and peer review. The second phase (qualitative session) was conducted after the results of the first stage of the study were obtained. In qualitative part, with the results from the quantitative part, those teachers with high TL who can provide the high SE were interviewed in order to qualify the relationship. The findings presented below were obtained from the first stage.

The result of the study was calculated through the correlation and the regression in computer program in order to find out the strength of the relationship. With the participation of the subjects, it was analyzed that there is a positive, but not strong, relationship between TL and SE ($r = .549$). The most moderate relationship was the relationship between the intellectual stimulation and the affective engagement ($r = .488$ $r^2 = .238$). It can be stated at one extent that one of the ways that can improve the engagement in student to learn is to provide the training program for increasing the level of the Transformational Leadership in teacher. However, it is suggested that the qualitative approach should be proceeded in order to qualify the relationship.

Keywords: Teachers' Transformational Leadership, Students' Engagement, Alternative Schools

¹Kittiphan Lappayanant is a Master's Degree students at Mahidol University, Social Science and Humanities, majoring in Educational Management.

EDUCATIONAL BORDERLAND EXPERIENCES OF CHILDREN WITH DISABILITIES ALONG THE THAI BORDER WITH MYANMAR

Michelle Proyer¹, Siriparn Sriwanyong², Tamala Boonyakarn³

Abstract

The objectives of this study were a) to explore the situation of children with disabilities having moved or relocated, between Thailand and Myanmar and b) to explore educational transition of children with disabilities who immigrants along the Thai Border with Myanmar; especially the school age immigrant.

The study utilized a Grounded Theory approach as a research methodology. The data collection entails 12 interviews with 'refugee camp'-based experts, advocates, and teachers of children with disabilities in Thailand. The samples were volunteers who live along the border of Thailand and Myanmar.

Simple descriptive statistics and descriptive analysis are used to describe the data in this study. The purpose of analyzing data is to obtain useful information about new constructions of selves of children's with disabilities in the context of education before, during and after transition to another place, mainly borderlands as follow this diagram:

The results of this study revealed a) persons with disabilities often face less opportunity to move to the destination countries and faced with several obstacles; such as limited physical ability, and health services; therefore often limited skills, less chances to get a job, limited economic means etc and b) children with disabilities unexpectedly experienced with difficulties in accessing to the educational process or less access to education in the destination countries. Even though they entered to the education, they had to encounter with several difficulties; such as language barriers, environmental barriers and cultural encounters in new countries.

Keywords: Children with Disabilities, Education, Immigrant

¹ Michelle Proyer is an lecturer at University of Vienna, Austria

² Siriparn Sriwanyong is an lecturer Srinakarinwirot University,Thailand

³ Tamala Boonyakarn is an lecturer Srinakarinwirot University,Thailand

COMMUNITY, ADULT EDUCATION AND DEMOCRACY

Takahashi Mitsuru

Abstract

Once, Seiichi Miyahara, on the basis of understanding of the adult education, pointed out that “two major conditions to support the development of social education are democracy and technology”. Adult education and democracy is closely connected to each other. On one side, adult education is institutionalized under support by social movements for democracy, and on the other side adult education has the potential to enrich democracy.

Gert Biesta makes a distinction on three dimensions when he discussed the purposes of lifelong learning, the economical dimension, the democratic dimension, and the personal dimension. Despite the recognition of the three purposes as the composite nature of lifelong learning, the more recent policy documents present us with a vision of lifelong learning in which economic dimension have become the driver of lifelong learning. It presents us instrumental rather than intrinsic value. Arguably, policies on adult education for community development share the same tendency.

In this paper I would like to emphasize on the importance of democratic dimension. But it is necessary to explore some important questions. What kind of content about democracy that we would like to implement through adult education? What is the educational approach to implementing democracy? Generally speaking, democracy is related to concepts and ideas such as inclusion, consensus through deliberation, active citizenship. However, they have some problems in relation to democracy. The aim of this paper is to elucidate these problems. If we do not consider these issues, we could not adequately evaluate our education praxis, but staying on inconsequential discussion without challenging the supremacy of economy.

Keywords: Adult Education, Democracy, The Supremacy of Economy, Educational Approach

Brief Autobiography

Takahashi Mitsuru is Professor of Adult Education in the Graduate School of Education at Tohoku University, Japan. He received his Ph.D. at Hokkaido University, Japan and published several books and articles in the field of adult education. His research interest include learning theory, social movement and community education, adult education and community development. Recently, he is interested in art museum education and activity theory. He was former president of the Japan Society for the Study of Adult and Community Education.

ENGLISH TEACHING BY USING SECI MODEL FOR STUDENTS IN THE FACULTY OF ENGINEERING
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

Montha Polrak

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้กระบวนการสร้างความรู้ “SECI” ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ให้กับนักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาขนส่งทางราง ชั้นปีที่ 3 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 60 คน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือ 3 ประเภท คือ 1) แบบบันทึกการเรียนรู้ 2) บันทึกการสังเกตการสอน และ 3) การสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิจัยพบว่า (1) ในขั้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (Socialization) ซึ่งผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการตั้งเป้าหมายในการเรียนร่วมกัน และกิจกรรมการเขียนอย่างอิสระแบบผู้สอนมีส่วนร่วม ผู้เรียนได้รับประโยชน์ คือ ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ได้ฝึกทักษะที่จำเป็นในการทำงานร่วมกัน ได้ฝึกความกล้าแสดงออกทางความคิด และได้พัฒนาทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (2) ขั้นการสกัดความรู้ฝังลึกออกมาเป็นความรู้ชัดแจ้ง (Externalization) จากการที่ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเขียนเล่าเคล็ดลับความสำเร็จในการเขียนย่อความ กิจกรรมการแบ่งปันความรู้ใน Blog และกิจกรรมการผลิตนวัตกรรมสื่อการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสถ่ายทอดความรู้ และทักษะที่มีอยู่ภายในตนเองออกมาด้วยวิธีการพูด หรือเขียนเล่าสู่กันฟัง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น (3) ขั้นการรวบรวมความรู้ (Combination) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้นำความรู้ชัดแจ้งมาจัดเก็บเป็นคลังความรู้ (Knowledge Asset) ในรูปแบบของเอกสารรวมเคล็ดลับการเขียนย่อความ เอกสารรวมความรู้จาก Blog เอกสารรวมเทคนิคการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการสัมภาษณ์แขกรับเชิญ และซีดีนวัตกรรมสื่อการเรียนรู้ ซึ่งมีเนื้อหาตามที่ผู้เรียนได้ตั้งเป้าหมายในการเรียนไว้ในตอนเริ่มเรียน ซึ่งข้อมูลเหล่านี้สามารถนำไปเผยแพร่เพื่อเป็นประโยชน์ได้ และ (4) ขั้นการนำความรู้ชัดแจ้งมาปฏิบัติ (Internalization) นั้น ผู้เรียนได้ประยุกต์ใช้ความรู้จากเอกสารรวมความรู้ และการผลิตผลงานนวัตกรรมสื่อการเรียนรู้ในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษของตนเอง

คำสำคัญ: การสอนภาษาอังกฤษ SECI Model นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ สจล.

Abstract

This study aimed at investigating the results of applying the knowledge and creating process “SECI” to teach communicative skills in the English for Communication course. Sixty of the third-year Railway Transportation-major students participated in this study. As qualitative research, this study incorporated the following research tools in data collection process: (1) learning log, (2) teacher observation log and (3) in-depth interview. The major findings of this study included: (1) The participants, through engaging in two socializing activities—setting their own learning goals and teacher-learner free-writing—obtained the following benefits: learning English from multiple knowledge resources; practicing process or work skills; building confidence in expressing ideas and thoughts; and developing a positive attitude towards learning English as a result of participation in and enjoyment of the activities (2) The participants constructed explicit knowledge from tacit knowledge through these socializing activities: telling their classmates about tips in summary writing; telling their classmates about English learning and practicing tips in Blogs; and producing innovative instructional materials (3) The explicit knowledge was then combined and organized in the form of written materials of summary writing tips, how-to-learn English from a Blog, and techniques for English skill practice from in-class interviewing of guest speakers, and CDs—as products of innovative instructional materials. All these materials were kept as knowledge assets which could later be made public (4) The participants internalized the explicit knowledge by applying the information from the above written materials and innovative instructional materials.

Keywords: English Teaching; SECI Model; Undergraduate Student; Faculty of Engineering; KMUTL

RELATIONSHIP BETWEEN SUPERVISOR WITH REFLECTIVE WRITING DURING THE PROFESSIONAL PRACTICE (PRACTICUM)

Muhd Rasul B. Ali

Abstract

This scientific study aims to examine the relationship between supervisory lecturers with reflective writing guidance while students undergo practicum. There are four aspects of counseling given in this study which are aspects of counseling in choosing issues or problems, planning actions, implementing actions and writing reflections. The sample of this study consisted of 152 PISMP(Bachelor of Teaching Program) students, Tuanku Bainun Kampus Teacher Education Institute (IPG KTB).

The Pearson statistical test was used to answer the research questions and to test the relevant hypotheses. The results showed that there was a moderate positive correlation between supervisor supervision as a whole with the overall Student Reflective Writing Guidance during professional practice (practice). The instrument used to collect the data is a questionnaire.

The results of the study found that supervisory lecturers had implemented reflective writing guidance at medium to high (overall mean score, $r = 3.00-4.00$). But the four constructs studied provide a simple correlation to reflective writing guidance by the supervisor's lecturer with the strength of the relationship ($r=0.30-0.49$, $P = <001$) **.

This study is expected to contribute to enhancing the effectiveness of teaching and facilitating teaching process and deeper emphasis on reflective writing from various parties.

Keywords: Practicum, Guidance, Students, Supervisory Lecturers and Reflective Writing.

Brief Bio

MUHD RASUL BIN ALI: Has a Bachelor of Science (Food Science and Technology-Hons) and a Master of Education (Management and Administration of Education). Experienced 10 years of teaching in Lahad Datu Science Secondary School, Lahad Datu, Sabah(Full Boarding School)and 12 years at the Institutes of Teacher Education Malaysia (campus). Has expertise in Pedagogy Science, Biology, Physical Education and Health and Management / Administration. Master Trainer in HOTS (High Order Thinking Skill) and IBSE (Inquiry-Based Science Education) as well as the construction of Examinations Items. Previously held the position of Senior Assistant Teacher 1 (Administration and Academic) for 5 years and Head of Examination and Assessment Unit for 4 Years. He is currently as Senior Lecturer at the Science Department, Tuanku Bainun Campus Teacher Training Institute.

THE DEVELOPMENT OF INSTRUCTIONAL MODEL EMPHASIZING THE INTEGRATION OF LOCAL WISDOM AND VISUAL ARTS PEDAGOGICAL MANAGEMENT FOR THE SECONDARY EDUCATION

Patcharin Sa-ngaunpholpairoj

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สำคัญของไทยที่เหมาะสมในการนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ทัศนศิลป์ 2. นำมาพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นบูรณาการและ 3. ศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนไปใช้ในการพัฒนาจัดการเรียนรู้ทัศนศิลป์ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นและการจัดการเรียนการสอนจากครูทัศนศิลป์ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานทั่วประเทศที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน จำนวน 121 คนด้วยแบบสอบถาม นำมาพัฒนาจัดทำชุดการสอนภูมิปัญญาท้องถิ่นและแบบทดสอบการเรียนรู้ และนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2558 จำนวน 6 โรงเรียนในวิชาศิลปะ สาระทัศนศิลป์การวิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest-Posttest Design ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัยพบว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สำคัญของไทยด้านทัศนศิลป์ ที่เหมาะสมในการนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 6 ภาคโดยภาคเหนือ ได้แก่ ร่มกระดาดสา ภาคกลาง ได้แก่ ตุ๊กตาชาววัง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ ผ้าไหมมัดหมี่ ภาคตะวันออก ได้แก่ ครกหิน ภาคตะวันตก ได้แก่ เครื่องประดับจากนิล ภาคใต้ได้แก่ ผลิตภัณฑ์จากผ้าบาติกกรุงเทพมหานครได้แก่ หุ่นกระบอกไทย จากนั้นนำไปสร้างชุดการสอนและนำไปจัดการเรียนการสอนพบว่า ครูส่วนใหญ่เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$) โดยหัวข้อการให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น มีส่วนช่วยในการสืบทอดทางวัฒนธรรม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.39$) ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนด้านการรับรู้ด้านคุณค่าและสุนทรียะเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น พบว่า ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 (SD = 0.81) คือมีการรับรู้อยู่ในระดับมาก และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 (SD = 0.63) คือมีการรับรู้อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกันโดยหัวข้อ ภูมิปัญญาท้องถิ่นของไทยเป็นเรื่องที่คนไทยควรภาคภูมิใจ ก่อนเรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 ($\bar{X}=4.52, SD=0.68$) อยู่ในระดับมากที่สุด และหลังเรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 ($\bar{X}=4.63, SD=0.50$) อยู่ในระดับมากที่สุดส่วนการเปรียบเทียบผลของการทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน หลังใช้ชุดการสอน พบว่ามีคะแนนหลังสอบเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความคิดเห็นของครูผู้ใช้ชุดการสอนพบว่า มีความพึงพอใจต่อชุดการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 (SD = 0.48)

คำสำคัญ: ภูมิปัญญา, การบูรณาการ, การจัดการเรียนการสอน, ทัศนศิลป์, มัธยมศึกษาตอนต้น

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the significant of Thai local wisdom and use it as a mean of Visual Art knowledge management, 2) to improve instruction model by integrating Thai local wisdom into the Visual Art's classroom of middle school. 3) to develop the Thai local wisdom instructional module for grade 7-9 visual art classrooms. The obtained data of the local wisdom and instructional method nationwide came from 121 Visual Art instructors of the Office of the Basic Education Commission. The data was multistage randomly selected by questionnaires and such improved data was implied to the Thai local wisdom teaching set and learning test and used them with the sample group, which are the grade 7-9 students in the second semester of educational year 2015 in 6 schools in art classes, informative Visual Art. Research was conducted by the experiment as the research's method One Group Pretest – Posttest Design, analyzed data by statistic value, frequency value, average and standard deviation.

The findings showed that the significant of Thai local wisdom in Visual Art should be properly used in knowledge management in order to improve instruction model in 6 regions. They were the mulberry paper umbrella in the north region, the court dolls for central region, the ikat silk fabric in the north-eastern region,

the stone mortar for the eastern region, the black sapphire jewelry for the western region, the batik fabric in the southern region and the marionette or puppet in Bangkok. Most of the teachers agreed in instructional module will be created by using those local wisdom and they received high support level ($\bar{X}=3.72$). The topic of learning about local wisdom helped carry on cultural tradition in highest level ($\bar{X}=4.39$). The student's opinion in acknowledging value and esthetic of local wisdom before learning was in average of 3.77 (SD=0.81) which showed the high level of acknowledgement. The average 4.03 (SD=0.63) after learning was in the high level of acknowledgement as well. The acknowledgement in the topic of Thai local wisdom is the pride of Thais was 4.52 ($\bar{X}=4.52$, SD=0.68) the highest, before learning and after was 4.63 ($\bar{X}=4.63$, SD=0.50) also the highest. The comparison of the result between before and after implementing instruction module's questionnaires shows that the test scores increased both significantly and statistically at the level of .05. The instructors who implemented the instruction module had the highest satisfaction level in average of 4.54 (SD=0.48)

Keywords: Wisdom, Integration, Instruction, Visual Art, Secondary Education

A STUDY OF THE SATISFACTION OF PARENT TOWARDS INCLUSIVE SCHOOL PROJECT IN NAWAMINTHARACHINUTHIT SATRIWITTHAYA 2

PORKAEW KRUTNAK

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนเรียนร่วมที่มีต่อการดำเนินงานด้านการเรียนรวม โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา ๒ โดย ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรวมและความพึงพอใจของผู้ปกครองสร้างแบบประเมินให้ครอบคลุมเนื้อหาและนำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน หาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ผลปรากฏว่า มีความตรงสอดคล้องกับเนื้อหา กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาครั้งนี้ได้แก่ผู้ปกครองนักเรียนเรียนร่วมของโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา ๒ ในปีการศึกษา 2560 จำนวน 22 คนผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีลักษณะเป็นแบบสอบถาม ชนิดประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ และวิเคราะห์ ดังนี้แบบประเมินตอนที่ 1 เป็นการสำรวจข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบประเมินความพึงพอใจ แบบประเมิน ตอนที่ 2 เป็นแบบประเมินความพึงพอใจเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการเรียนรวมของโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา ๒ ซึ่งได้จัดการบริหารจัดการเรียนรวม มีการเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรเพื่อคัดกรองนักเรียนดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการศึกษาติดต่อประสานงานผู้ปกครอง ประชุมผู้ปกครองเยี่ยมบ้านนักเรียน ให้บริการสื่อสิ่งอำนวยความสะดวกและความต้องการจำเป็นอื่นใดทางการศึกษา มีบริการสอนเสริมทักษะวิชาการและสนับสนุนส่งเสริมนักเรียนเช่น แนะนำการศึกษาต่อ ทดสอบศึกษาดูงานการศึกษาต่อฝึกทักษะอาชีพและกิจกรรมยินดีกับความสำเร็จในโอกาสต่าง ๆ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของผู้ปกครองของนักเรียนเรียนร่วมต่อการจัดการเรียนรวมของโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา ๒ จำแนกตามอายุ อาชีพ รายได้ และวุฒิการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองนักเรียนเรียนร่วม มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรวมของโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา ๒ ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.78$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้ปกครองของนักเรียนเรียนร่วมทุกท่าน พึงพอใจที่โรงเรียนให้การสนับสนุนส่งเสริมนักเรียนของโรงเรียน การให้บริการสื่อสิ่งอำนวยความสะดวกและความต้องการจำเป็นอื่นใดทางการศึกษา กิจกรรมการเยี่ยมบ้านนักเรียน และกิจกรรมทัศนศึกษานักเรียน

คำสำคัญ: การเรียนรวม, ความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนเรียนร่วม

SELF DEVELOPMENT OF STUDENTS IN TEACHING PROFESSION OF SRINAKARINWIROT UNIVERSITY IN THE CONTEXT OF THE ASEAN COMMUNITY

Wacharapat Saengkaenpetch

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาด้านตนเองของนิสิตวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในฐานะประชาคมอาเซียนใน 5 ด้านคือ ด้านภาษา ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านกระบวนการคิดวิเคราะห์ ด้านทักษะชีวิต และด้านวัฒนธรรมของประชาคมอาเซียนจำแนกตามเพศผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและคณะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตปริญญาตรีวิชาชีพครูชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 จำนวน 6 คณะ ได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะพลศึกษา และคณะวิทยาศาสตร์ จำนวนทั้งสิ้น 320 คนซึ่งได้หาขนาดกลุ่มตัวอย่างจากวิธีของยามานะ โดยการคำนวณค่าความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ค่าความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราประมาณค่า 5 ระดับจำนวน 50 ข้อโดยการหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .986 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ยค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบทีและการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวผลของการวิจัยพบว่า

1. นิสิตวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีความคิดเห็นในการพัฒนาด้านตนเองของนิสิตวิชาชีพครูในฐานะประชาคมอาเซียนสูง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$ S.D. = 0.75) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านภาษาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านกระบวนการคิดวิเคราะห์ด้านทักษะชีวิตและด้านทักษะวัฒนธรรมของประชาคมอาเซียน มีความคิดเห็นในการพัฒนาด้านตนเองของนิสิตครูในฐานะประชาคมอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก
2. นิสิตมหาวิทยาลัยเพศชายและหญิงมีความคิดเห็นในการพัฒนาด้านตนเองโดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นิสิตมหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นในการพัฒนาด้านตนเองโดยรวมและรายด้านทุกด้านไม่พบความแตกต่างกัน
4. นิสิตมหาวิทยาลัยที่ต่างคณะกันมีความคิดเห็นในการพัฒนาด้านตนเองโดยรวมและรายด้านทุกด้านไม่พบความแตกต่างกัน

คำสำคัญ: การพัฒนาด้านตนเอง, ประชาคมอาเซียน, นิสิตวิชาชีพครู

AN IMPLEMENTATION OF AN INSTRUCTIONAL DELIVERY MODEL FOR DIFFERENTIATED INSTRUCTION

Warunyanit Jomklang**, Padoong Arrayavinyoo*, Maliwan Thammasaeng*, Prakrit Poolpat *, Pradubsri Pintuto**, Juthapak Meechalard**, Cheerapat Sirirak**, Hunsu Ongkasing**

Abstract

As it is undoubtedly evident among professionals and parents that students differ tremendously in many circumstances, it is deemed essential to deliver the instruction to meet the specific traits and needs of the students. In order to achieve this ultimate goal, the researchers constructed a model for the delivery of the lessons, and experimented it in an inclusive classroom setting. The study constituted 3 phases. Firstly, the Quantitative Phase, in which the data on the students were collected with reference to their brain functions, learning styles, multiple intelligence and interests. Secondly, the qualitative Phase, in which a delivery instructional model was constructed, named A Model for Instructional Delivery of Differentiated Instruction (MIDDI) and its quality was ascertained by a group discussion. And thirdly the Experiment Phase, which was also quantitative. The model was put into trial basis at a school in Bangkok, named Senanikom School in Bangkok, Thailand, which met the qualifications of the schools under investigation. Two grade 5 classes were chosen and were randomly assigned into an experimental group of 32 students, in science class, and the other as a control group comprising 35 students. The 5-step Delivery Model was strictly followed. In the experimental group, the students were put into heterogeneous groups, and then homogeneous groups and independent study with regards to their brain dominance, learning styles, multiple intelligence and interests. The control group was taught by the same teacher in regular practices. The comparison of the post test scores between those of the control group and the experimental group yielded significant difference, at the .05 level. The follow up using qualitative strategy revealed that the students enjoyed the lessons tremendously and felt very happy in participating in this sciences class activities. It was readily proved that the Model was effective and was recommended for further applications, generalization and replications.

Keywords: Differentiated Instructional

* Faculty members, Graduate School, Suan Dusit University

** Ed.D. student in Special Education Program, Faculty of Education, Srinakharinwirot University

LEARNING MOTIVATION IN READING COMMUNITY: ROLE OF CLC IN FACILITATING COMMUNITY TO LEARN

Yanti Shantini¹

Abstract

The objective of this study identifies indicators of motivation in learning that affected by reading activity in a community in the urban area. Their learning emerges in form of weekly meeting of reading activity as collective efforts to achieve mutual progress. Willingness to join in a learning activity not apart from the role of Community Learning Center Manager as an agent of change in improving learning motivation.

The study was conducted using a descriptive quantitative approach, by distributing questionnaires to members from reading community located in the urban area nearby the community learning center area in Bandung City. The data on this study analyze from the highest percentage of indicators learning motivation that obtained as a result of participation in the activity of reading in Community Learning Center (CLC)

From the results from the study revealed that learning motivation emerges from their participation within the reading community. Learning motivation has two categories as intrinsic motivation and extrinsic motivation. Intrinsic motivations dealing with desire to succeed, their hope for the future and an encouragement of the need to learn. CLC strengthened the motivation with appreciation in their learning process, prepare a cozy place for learning, and attractive learning activity. It is recommended to encourage other non formal institutions for facilitating learning activity that organized by community themselves as part of goal for achieving education for sustainability.

Keywords: Learning Motivation, Reading Community, Participation

¹Yanti Shantini is a lecturer in Community Education Department Universitas Pendidikan Indonesia, and holds her doctoral degree in Non formal Education.

SELECTED FULL PAPERS

A SYNTHESIS OF RESEARCHES ABOUT SUPERVISORY NEEDS OF CHILDREN WITH SPECIAL NEEDS TEACHERS IN THAILAND

Arunya Tharavorn*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยที่มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสถานภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทยปีพุทธศักราช 2540-2561 และ 2) เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทยประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทยปีพุทธศักราช 2540-2561 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ในครั้งนี้ทั้งหมด 5 เรื่อง โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสรุปงานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นเครื่องมือการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณกับงานวิจัยที่มีข้อมูลเพียงพอ ประกอบกับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา และสรุปรายงาน ผลการสังเคราะห์พบว่าสถาบันที่ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากที่สุดคือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ร้อยละ 80) ปีที่พิมพ์งานวิจัยล่าสุดคือ ปี พ.ศ. 2555 สาขาที่ทำการศึกษามากที่สุดคือสาขาการศึกษาพิเศษ (ร้อยละ 40) ประเภทที่ใช้ในการวิจัยมากที่สุดคือ การวิจัยแบบสำรวจ (ร้อยละ 100) ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วม (ร้อยละ 60) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (ร้อยละ 100)

ผลการวิจัยพบว่าครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมมีความต้องการนิเทศการสอนอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 80) และจากผลการสังเคราะห์งานวิจัยทั้ง 5 เรื่อง ครูมีความต้องการนิเทศแบ่งออกเป็น 6 ด้านดังนี้ 1) ด้านการวัดผลประเมินผลอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 100) 2) ด้านหลักสูตรและการนำไปใช้อยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 80) 3) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 80) 4) ด้านสื่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 80) 5) ด้านส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 40) และ 6) ด้านการเตรียมการสอนอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 20)

คำสำคัญ: การสังเคราะห์งานวิจัย / ความต้องการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

Abstract

This research is a synthesis of research aimed to study the status of research related to the supervisory needs of special needs pediatric teachers in Thailand from 1997 to 2018 and to synthesize knowledge about the supervisory needs of Teachers of Special Needs in Thailand. The total number of researches used in this research is 5. The Population of this research was the studies on the need for supervision of teachers with special needs in Thailand, 1997 - 2016. The tools used in this study were a summary of research is an analytical tool, an analytical analysis with sufficient research, content analysis and a summary reports. The results showed that Institutions that study the need for supervision of the most demanding child teachers are: Srinakharinwirot University and Chulalongkorn University (80%). The most recent publication is 2012. Special education (40%). The survey sample (100%), the population and the sample were teachers who had special needs in the coeducational school (60%). The questionnaire was divided into 5 levels (100%).

The research found that the special needs children teachers in the inclusive schools have a high level of teaching supervision (80%) and the result of the research synthesis. 1) The teaching supervision of evaluation was at the high level (100%). 2) The teaching supervision of curriculum and the application were at the high level (80%). 3) The teaching supervision of teaching activity was at the high level (80%) 4) The instruction media was at the high level (80%) 5) The teaching supervision of promotion of classroom research was at a high level (40%) and 6) The teaching supervision of preparation of teaching was at the high level (20%).

Keywords: Synthesis of Research / Supervision Needs of Teachers with Special Needs.

* ศึกษานิเทศก์ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกรุงเทพมหานคร

บทนำ

การนิเทศ มาจากภาษาอังกฤษว่า Supervision คือการให้ความช่วยเหลือแนะนำ สนับสนุน และส่งเสริมการนิเทศการศึกษา เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนการสอนของครู โดยการทำงานร่วมกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง และมุ่งหวังที่จะช่วยเหลือครู เพื่อให้ครูได้ช่วยตนเองได้ (Spears, 1967) สอดคล้องกับแฮร์ริส (Harris, 1975) การนิเทศการศึกษา (Educational Supervision) มีวัตถุประสงค์เพื่อจะพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงปรับปรุงการดำเนินการเรียนการสอนของครูให้เหมาะสมกับสถานการณ์และส่งผลสะท้อนไปถึงการพัฒนานักเรียนด้วยปัจจุบันการนิเทศการศึกษาในประเทศไทย เป็นหน้าที่ของศึกษานิเทศก์ ซึ่งเป็นกลุ่มงานในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มีหน้าที่ นิเทศ กำกับติดตาม และประเมินผลการจัดการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ (2551) มาตรา 19 กำหนดให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามีหน้าที่ดำเนินการจัดการศึกษา โดยเฉพาะการจัดการเรียนรวม การนิเทศ กำกับติดตาม เพื่อให้คนพิการรับการศึกษาอย่างทั่วถึง และมีคุณภาพตามที่กฎหมายกำหนด (ราชกิจจานุเบกษา, 2551)

การจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ ตามปกติแล้วครูผู้จัดการศึกษาพิเศษต้องสำเร็จการศึกษาทางด้านการจัดการศึกษาพิเศษโดยเฉพาะ หรือเป็นผู้มีความรู้ความสามารถที่ผ่านการฝึกอบรมด้านการจัดการศึกษาพิเศษตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด แต่ยังมีครูในสถานศึกษาหลายแห่งจำเป็นต้องจัดการศึกษาพิเศษให้กับเด็กทุกคนโดยที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาทางด้านการจัดการศึกษาพิเศษ หรือเป็นผู้ผ่านการฝึกอบรมด้านการจัดการศึกษาพิเศษมาเลย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2547 มีสถานศึกษาที่เปิดการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ จำนวน 390 แห่ง กระจายครอบคลุมทุกจังหวัด ต่อมา สพฐ. ได้จัดทำ “โครงการโรงเรียนนำร่องการจัดการเรียนรวม” และขยายไปสู่สถานศึกษาทั่วประเทศ จากสถิติปีการศึกษา 2557 มีสถานศึกษาที่จัดการเรียนรวม จำนวน 18,370 แห่ง (จตุรงค์ เจริญนำ, 2558) ในปัจจุบันพบว่าปีการศึกษา 2560 มีจำนวนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนปกติทั่วไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งหมด 411,282 คน (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ, 2560) ซึ่งโรงเรียนทั่วไปมีอัตราของเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ระหว่าง 5 – 10% ของนักเรียนทั้งหมดแต่ผู้บริหาร และครูจำนวนหนึ่งยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งเรื่องการจัดการเรียนการสอน เทคนิควิธีการสอน การวัดและประเมินผล สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทำให้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้ยังไม่ครอบคลุมตามความต้องการ หรือศักยภาพของเด็กแต่ละบุคคล ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียน และคุณภาพของเด็กซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมล เกตุอยู่ (2555) พบว่า ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวยมีความต้องการการนิเทศการสอนอยู่ในระดับมากทุกด้านทั้งในด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้อ ด้านการวัดประเมินผลและด้านการวิจัยในชั้นเรียน

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทย ปีพุทธศักราช 2540 – 2561 ซึ่งการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้จะทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องการนิเทศการศึกษาทั้ง ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร ครู และนักวิชาการ ทราบถึงความต้องการการนิเทศของครูผู้สอน เพื่อนำมาวางแผนช่วยเหลือ แนะนำ และส่งเสริมให้ครูสามารถจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนเรียนรวมและเป็นแนวทางให้ผู้สนใจในทำการวิจัยต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสถานภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในประเทศไทย ปีพุทธศักราช 2540–2561
2. เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทย ปีพุทธศักราช 2540–2561

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้คือ วิทยานิพนธ์ปริญญานิพนธ์และสารนิพนธ์ ที่ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540–2561 จำนวน 5 เรื่อง ที่พบในฐานข้อมูลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ThaiLIS

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ แบบสรุปรงานวิจัย ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองประกอบด้วยประเด็นดังนี้

1. ข้อมูลเบื้องต้น ได้แก่สถาบัน ปีที่พิมพ์ สาขา ประเภทของการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และสถิติที่ใช้
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. สรุปรงานวิจัยที่เกี่ยวกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทยในฐานะข้อมูลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ThaiLIS ปี พ.ศ.2540 ถึง 2561 ได้จำนวน 5 เรื่อง
2. พิจารณาคัดเลือกงานวิจัยที่นำมาศึกษา
 - 2.1 เป็นปริญญาานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และสารนิพนธ์
 - 2.2 สืบค้นเจาะจงเฉพาะงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเท่านั้น ไม่พิจารณาความต้องการการนิเทศของครูกลุ่มวิชาสาระอื่น ๆ
 - 2.3 เป็นงานวิจัยที่สามารถ Download ผ่านฐานข้อมูลของมหาวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ThaiLIS ได้
 - 2.4 งานวิจัยมีข้อมูลเพียงพอเพื่อนำมาสังเคราะห์
3. วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำเสนอ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในประเทศไทยปีพุทธศักราช 2540–2561 ประกอบด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลด้านคุณลักษณะของงานวิจัย โดยผู้วิจัยดำเนินการบันทึกในแบบสรุปรงานวิจัย นำข้อมูลเบื้องต้น ได้แก่สถาบัน ปีที่พิมพ์ สาขา ประเภทของการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และสถิติที่ใช้จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละประเด็น โดยใช้การแจกแจงความถี่ และคำร้อยละ
2. วิเคราะห์เชิงปริมาณ
3. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา และเรียบเรียงองค์ความรู้ที่ได้จากการค้นพบ

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านคุณลักษณะของงานวิจัย
งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ในครั้งนี้ตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2540–2561

ประเด็นที่ 1 สถาบันที่ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทยมีสถาบันที่ศึกษา จำนวนทั้งหมด 5 เรื่องสถาบันที่ศึกษามากที่สุดคือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2 งานวิจัย และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2 งานวิจัย รวมเป็น 4 งานวิจัย (ร้อยละ80)และมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 1 งานวิจัย (ร้อยละ20) ปีที่พิมพ์งานวิจัยล่าสุดคือปี พ.ศ. 2555 รองลงมาคือปี พ.ศ. 2551, พ.ศ. 2547พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2540 สาขาที่ศึกษามากที่สุดคือสาขาการศึกษาพิเศษ 2 งานวิจัย (ร้อยละ 40) รองลงมา สาขาวิชานิเทศการศึกษา 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20), สาขาวิชานิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20) และสาขาวิชาการบริหารการศึกษา 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20)

ประเด็นที่ 2 ประเภทของงานวิจัย ที่ใช้ในการวิจัยมากที่สุดคือ การวิจัยแบบสำรวจ (ร้อยละ 100)ทั้งนี้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามากที่สุด เป็นครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วม 3 งานวิจัย (ร้อยละ 60) รองลงมาเป็นผู้บริหารและครูโครงการเด็กพิเศษเรียนร่วม 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20) และครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20)

ประเด็นที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 5 งานวิจัย(ร้อยละ 100) ใช้แบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) และแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการในการนิเทศเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating

Scale) 5 ระดับและทั้ง 5 งานวิจัย (ร้อยละ 100) มีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) และหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา การวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อโดยใช้ t-test 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20) และการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามโดยใช้วิธีหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20)

ประเด็นที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัย ทั้ง 5 งานวิจัย (ร้อยละ 100) ใช้ค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีการทดสอบสถิติสำหรับทดสอบสมมติฐานที่เป็นอิสระต่อกัน โดยการทดสอบค่า t (t-test Independent) 2 งานวิจัย (ร้อยละ 40) และสถิติที่ทดสอบสมมติฐานที่ใช้ในการเปรียบเทียบความต้องการในการนิเทศ ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – Way ANOVA) 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20)

ประเด็นที่ 5 ผลการวิเคราะห์เนื้อหา พบว่า ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมมีความต้องการนิเทศการสอนอยู่ในระดับมากทุกด้าน 4 งานวิจัย (ร้อยละ 80) และอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20) จากผลการสังเคราะห์งานวิจัยทั้ง 5 เรื่อง ครูมีความต้องการนิเทศแบ่งออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านการวัดผล ประเมินผลอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 100) 2. ด้านหลักสูตรและการนำไปใช้อยู่ในระดับมาก 4 งานวิจัย (ร้อยละ 80) 3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก 4 งานวิจัย (ร้อยละ 80) 4. ด้านสื่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก 4 งานวิจัย (ร้อยละ 80) 5. ด้านส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก 2 งานวิจัย (ร้อยละ 40) และ 6. ด้านการเตรียมการสอนอยู่ในระดับมาก 1 งานวิจัย (ร้อยละ 20)

2. ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

จากการสังเคราะห์งานวิจัยทั้ง 5 เรื่อง มีข้อมูลเพียงพอสามารถนำมาวิเคราะห์ห่อภิมาณได้ ซึ่งงานวิจัยทั้ง 5 เรื่อง เป็นงานวิจัยประเภท การวิจัยแบบสำรวจ (Survey Research) จึงมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเหมือนกันคือใช้แบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) และแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการในการนิเทศเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ แต่งานวิจัยของ เกษม ทองสัมฤทธิ์(2540), พิศมัย แก้วแสงใส(2551) และนฤมล เกตุอยู่(2555) มีแบบสอบถามปลายเปิดเพิ่มอีก 1 ตอนข้อดีคือทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนข้อเสนอแนะและปัญหาตามความต้องการการนิเทศการสอนได้อย่างอิสระทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลที่ครบถ้วนมากกว่าในข้อคำถามมีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือทั้ง 5 งานวิจัยได้แก่ การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ และหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เพื่อความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามแต่มงานวิจัยของ เขาวนีย์ สายสุดใจ (2547) มีการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อโดยใช้ t-test และพิศมัย แก้วแสงใส (2551) มีการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามโดยใช้วิธีหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม ถึงแม้ว่าจะเป็นหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สถิติต่างชนิดกันแต่ถ้าพิจารณาแล้วจะเห็นว่าเป็นสิ่งเดียวกัน ถ้าผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าตัวแปรที่วัดระหว่างกลุ่มต่างๆ การเลือกข้อเฉพาะที่มีข้ออำนาจจำแนกสูง (คุณภาพสูง) จะช่วยให้สามารถเปรียบเทียบได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นมีการรายงานผลคะแนนด้วยการหาค่าสถิติพื้นฐานทั้ง 5 งานวิจัย ได้แก่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความต้องการการนิเทศในแต่ละด้านแต่มงานวิจัยของ เกษม ทองสัมฤทธิ์ (2540) และพิศมัย แก้วแสงใส(2551)ที่มีการทดสอบสมมติฐานที่เป็นอิสระต่อกัน โดยการทดสอบค่า t (t-test Independent)ได้แก่ ประสพการณ์อบรมด้านการศึกษาพิเศษ และมีงานวิจัยของ เขาวนีย์ สายสุดใจ (2547) ที่ใช้สถิติทดสอบสมมติฐานในการเปรียบเทียบความต้องการในการนิเทศ โดยจำแนกความต้องการตามวุฒิการศึกษาประสบการณ์ในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และพื้นฐานความรู้ด้านการศึกษาพิเศษใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – Way ANOVA) ซึ่งจะทำให้ได้ผลการวิจัยตรงตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

3. ผลการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

เมื่อสังเคราะห์งานวิจัยความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทยปีพุทธศักราช 2540–2561 จำนวน 5 เรื่อง ครูผู้สอนมีความต้องการการนิเทศระดับมากทุกด้าน 4 งานวิจัย และอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน 1 งานวิจัย จำแนกได้เป็น 6 ด้าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านการวัดผลประเมินผล

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า งานวิจัยทั้ง 5 เรื่องมีความต้องการการนิเทศด้านการวัดผลประเมินผลอยู่ในระดับมากมีผลการวิจัยที่สอดคล้องกันคือ ครูต้องการได้รับความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการวัดผลประเมินผลแบบใหม่ๆ ที่หลากหลายและระเบียบการวัดผลประเมินผลที่เป็นปัจจุบันแต่มงานวิจัยของ รัฐศักดิ์ เจริญศิลป์(2545)มีผลการวิจัยต่างกันคือ ครูต้องการการนิเทศด้านการวัดผลประเมินผลเรื่องการจัดทำข้อสอบให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้และงานวิจัยของ นฤมล เกตุอยู่(2555)มีผลการวิจัยที่ต่างกันคือครูต้องการการนิเทศเรื่องการประเมินผลและการสร้างเครื่องมือ

แบบการคิดเชิงวิเคราะห์ เนื่องจากการประเมินคุณภาพภายนอกของโรงเรียนได้รับข้อเสนอแนะให้ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการคิดเชิงวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ และมีความคิดสร้างสรรค์

2) ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่มีความต้องการการนิเทศด้านหลักสูตรและการนำไปใช้อยู่ในระดับมาก 4 งานวิจัย และอยู่ในระดับปานกลาง 1 งานวิจัย มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกันคือความต้องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรและการจัดทำคำอธิบายรายวิชาให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน มีผลการวิจัยที่ต่างกันคือ ผลการวิจัยของ รัฐศักดิ์ เจริญศิลป์ (2545) ต้องการการนิเทศเรื่องจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในแผนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ดังนั้นการตั้งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในแผนการสอนจึงต้องพิจารณาจากแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Plan : IEP) แต่ผลการวิจัยของ พิสมัย แก้วแสงใส (2551) ระบุมีความต้องการการนิเทศด้านหลักสูตรและการนำไปใช้ อยู่ในระดับปานกลาง คือ ระบุมีความต้องการการนิเทศเรื่องเวลาเรียนตามหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกษม ทองสัมฤทธิ์ (2540) และเขาวนีย์ แสงสุดใจ (2547) ต้องการการนิเทศเรื่องเวลาเรียนตามหลักสูตรให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ของนักเรียนเนื่องจากครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า 5 ปี จะมีความต้องการนิเทศด้านหลักสูตรและการนำไปใช้มากกว่าครูที่มีประสบการณ์สูง ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกษม ทองสัมฤทธิ์ (2540) ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน 1-5 ปี มีความต้องการนิเทศมากกว่าครูที่มีประสบการณ์ 5 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

3) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่มีความต้องการการนิเทศด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก 4 งานวิจัย และอยู่ในระดับปานกลาง 1 งานวิจัย มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกันคือครูต้องการการนิเทศเรื่องการจัดการเรียนการสอนและเทคนิควิธีการสอนตามความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญแต่ผลการวิจัยของ นฤมล เกตุอยู่ (2555) มีผลการวิจัยที่เพิ่มเติมจากข้างต้นเรื่องวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ 3 ประการคือ ธรรมชาติของผู้เรียน ประสบการณ์ และพื้นฐานความรู้เดิมซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิสมัย แก้วแสงใส (2551) ระบุมีความต้องการการนิเทศด้านกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง คือ เด็กจะได้เรียนรู้จากประสบการณ์เดิม โดยสอนจากสิ่งที่ง่ายที่สุด แต่บนพื้นฐานของการเรียนรู้ร่วมกันในสังคมแห่งการเรียนรู้ ครูต้องจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กปกติได้เรียนรู้ร่วมกัน ดังเช่นผลงานวิจัยของ เขาวนีย์ แสงสุดใจ (2547) ระบุมีความต้องการการนิเทศเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกันระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

4) ด้านสื่อการเรียนการสอน

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่มีความต้องการการนิเทศด้านสื่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก 4 งานวิจัย และอยู่ในระดับปานกลาง 1 งานวิจัย มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกันคือครูมีความต้องการการนิเทศด้านสื่อการเรียนการสอน ในเรื่องการเลือกประเภทสื่อให้สอดคล้องกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้เนื่องจากสื่อการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการจัดการเรียนการสอนของครู เพื่อช่วยเหลือและส่งเสริมพัฒนาการของเด็กนอกจากสื่ออุปกรณ์แล้ว ในเรื่องของสื่อบุคคลนั้นก็มีความจำเป็นในการพัฒนาและส่งเสริมพัฒนาการของเด็กเพราะเป็นไปไม่ได้เลยที่ครูจะสอนเพียงลำพังโดยขาดประสานความร่วมมือ และมีผลการวิจัยที่ต่างกันคือ งานวิจัยของ เกษม ทองสัมฤทธิ์ (2540) และเขาวนีย์ แสงสุดใจ (2547) ต้องการการนิเทศเรื่องศูนย์สื่อบริการด้านการเรียนการสอนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน และความสะดวกในเรื่องสื่อการเรียนการสอน เช่น หนังสือ คู่มือ ตำรา อุปกรณ์ต่างๆ ไว้ให้ครูและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้ใช้งานอย่างสะดวกแต่งงานวิจัยของ พิสมัย แก้วแสงใส (2551) ระบุมีความต้องการการนิเทศด้านสื่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากครูที่มีวุฒิการศึกษาที่แตกต่างกันจะมีความต้องการ การนิเทศเรื่องสื่อการเรียนการสอนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) ด้านส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่มีความต้องการการนิเทศด้านส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับมาก 2 งานวิจัย ส่วนงานวิจัยอื่นๆ ไม่ค้นพบ โดยงานวิจัยทั้ง 2 งานวิจัยเป็นงานวิจัยของ เขาวนีย์ แสงสุดใจ (2547) นฤมล เกตุอยู่ (2555) มีผลงานวิจัยที่สอดคล้องกันคือ ครูมีความต้องการนิเทศการสอนในเรื่องการเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน และการนำผลการวิจัยไปใช้ แต่มีผลการวิจัยที่แตกต่างกันเรื่องประสบการณ์ทำงานของครูส่งผลต่อความต้องการการนิเทศด้านส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน เนื่องจากงานวิจัยของนฤมล เกตุอยู่ (2555) กลุ่มตัวอย่างคือครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวยที่มี

ประสบการณ์ทำงานมากกว่า 20 ปี โดยมีสัดส่วนครูดังกล่าว ร้อยละ 62.2 และมีการศึกษาในระดับปริญญาตรีร้อยละ 77.78 ซึ่งขั้นตอนของการทำวิจัยในชั้นเรียนนั้นแต่ละขั้นตอนมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6) ด้านการเตรียมการสอน

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่มีความต้องการการนิเทศด้านการเตรียมการสอนอยู่ในระดับมาก 1 งานวิจัย ส่วนงานวิจัยอื่นๆ ไม่ค้นพบ โดยงานวิจัยที่ค้นพบเป็นงานวิจัยของรัฐศักดิ์ เจริญศิลป์ (2545) ผลการวิจัยพบว่า ครูต้องการการนิเทศด้านการเตรียมการสอน เรื่องความรู้เกี่ยวกับการวางแผนร่วมกันระหว่างครูการศึกษาพิเศษเรียนร่วมผู้บริหาร ครูผู้สอนเด็กปกติ ผู้ปกครอง แพทย์ และนักจิตวิทยา ในการช่วยเหลือและพัฒนาเด็กที่ต้องการการนิเทศเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมด้านการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมก่อนการจัดการเรียนการสอนและครูต้องการการนิเทศเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เพราะความบกพร่องทางสติปัญญานั้นสามารถแบ่งได้เป็น 4 ระดับจึงจำเป็นที่ครูต้องเข้าใจเพื่อจะทราบพัฒนาการของเด็กและเตรียมการสอนได้ถูกต้องเหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของเด็กอาจใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมทั่วไป และการตรวจสอบโดยครู

สรุปผลการวิจัย

จากผลการสังเคราะห์งานวิจัยทั้ง 5 เรื่อง และการศึกษาค้นคว้าข้อมูล เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทย พบว่าจำนวนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนรวมสังกัด สพฐ. มีจำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้นทุกปีในปัจจุบันปีการศึกษา 2560 มีจำนวนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ 411,282 คนของนักเรียนทั้งหมด แต่ครูผู้สอนจำนวนหนึ่งยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งเรื่องการจัดจัดการเรียนการสอน เทคนิควิธีการสอน และการวัดและประเมินผล สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทำให้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้ยังไม่ครอบคลุมตามความต้องการ หรือศักยภาพของนักเรียนแต่ละบุคคล ไม่ว่าจะเป็นครูทั่วไป หรือครูการศึกษาพิเศษต่างมีความต้องการได้รับการนิเทศ สนับสนุนช่วยเหลือในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนยังคงมีจำนวนน้อย และไม่เป็นปัจจุบัน ซึ่งเมื่อเวลาผ่านไปความต้องการการนิเทศของครูผู้สอนอาจเปลี่ยนไป และงานวิจัยยังไม่ครอบคลุมความต้องการของครูทุกระดับการศึกษา อาจเป็นเพราะความแตกต่างของบริบทโรงเรียนในแต่ละพื้นที่ จึงทำให้การศึกษาปัญหาของการนิเทศแต่ละประเภทการศึกษามีความแตกต่างกันส่งผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียน และคุณภาพของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเกษมทองสัมฤทธิ์ (2540: หน้า บทคัดย่อ), รัฐศักดิ์ เจริญศิลป์ (2545: หน้า บทคัดย่อ), เขวนิยาสายสุดใจ (2547: หน้า บทคัดย่อ), พิสมัย แก้วแสงใส (2551: หน้า บทคัดย่อ) และนฤมล เกตุอยู่ (2555: หน้า 112) พบว่าครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมมีความต้องการนิเทศการสอนอยู่ในระดับมาก โดยแบ่งออกเป็น 6 ด้านดังนี้ 1) ด้านการวัดผล ประเมินผล 2) ด้านหลักสูตรและการนำไปใช้ 3) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 4) ด้านสื่อการเรียนการสอน 5) ด้านส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน และ 6) ด้านการเตรียมการสอน

ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ควรศึกษา และให้ความสำคัญการนิเทศการศึกษา เพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจ และนำแนวทางการนิเทศมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษาต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ครูและบุคลากรทางการศึกษาตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจำเป็นต้องมีการวางแผนร่วมกันเพื่อออกแบบกระบวนการช่วยเหลือครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนรวม โดยการประสานความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องระหว่าง โรงเรียน กับ สำนักงานเขตพื้นที่ ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัด โรงพยาบาล และนักสหวิชาชีพอื่น ๆ ตามความต้องการของครูผู้สอน และมีการติดตามจากหน่วยงานต้นสังกัดเพื่อนำผลที่พัฒนาครูมาวิเคราะห์ในการวางแผนครั้งต่อไป

2. การสร้างเครือข่ายของครูผู้สอนร่วมพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ระหว่างโรงเรียนในพื้นที่ใกล้เคียงเพื่อให้ครูผู้สอนสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ร่วมประชุมและปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหา และความสำเร็จที่เคยปฏิบัติมา เพื่อนำวิธีการมาปรับประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนตัวเอง

3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาพิเศษเรียนรวม ควรมีคณะกรรมการประชุมร่วมกันระหว่างสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อทบทวนแนวทางการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม เรื่องโครงสร้างหลักสูตร และเนื้อหาสาระสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้จริงตามหลักการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภท และทุกระดับการศึกษา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนรวม เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องการจัดการศึกษาในการเลือกใช้และพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาพิเศษ ให้มีความเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนต่อไป

2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการนิเทศการสอนสำหรับครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนรวม เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางให้กับ ศึกษานิเทศก์ และผู้ที่เกี่ยวข้องการนิเทศการศึกษาในการเลือกใช้ และพัฒนารูปแบบการนิเทศ ให้มีความเหมาะสมกับความต้องการของครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษต่อไป

บรรณานุกรม

- เกษม ทองสัมฤทธิ์.(2540).ความต้องการการนิเทศงานวิชาการของครูโครงการเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.วิชาเอกการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จตุรงค์ เจริญนำ (2558). การศึกษาสภาพการบริหารจัดการเรียนรวมโดยใช้โครงสร้างซีท (SEAT) และแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานของสถานศึกษาจัดการเรียนรวมในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9. วิทยานิพนธ์ ปรินญาณศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- เขาวนีย์ แสงสุดใจ.(2547). การศึกษาความต้องการในการนิเทศงานวิชาการของครูโครงการเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2. ปรินญาณการศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นฤมล เกตุอยู่.(2555).ความต้องการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย.สารนิพนธ์ ปรินญาณครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศการศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิสมัย แก้วแสงใส. (2551).การศึกษาความต้องการการนิเทศงานวิชาการของครูผู้สอนในโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานีเขต 3. วิทยานิพนธ์ ปรินญาณครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ. มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- รัฐศักดิ์ เจริญศิลป์. (2545).การศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูการศึกษาพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนที่เป็นศูนย์กลางทางวิชาการเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12. ปรินญาณครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2551). พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551. เล่มที่ 125.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553. เล่มที่ 116.
- สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. (2560).รายงานนักเรียนพิการเรียนรวมของโรงเรียนปกติทั่วไป สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา.สืบค้นเมื่อ 7เมษายน 2561, จาก http://202.29.172.121/specialbasic/download/studentall_deform_2560_2.pdf
- Harris, Ben. M. (1975). Supervisory Behavior in Education. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- Spears, Harold. (1967). Improving the supervision of Instruction. New York : Prentice – Hall Inc.

A SYNTHESIS OF RESEARCH ABOUT SOCIAL SKILLS TEACHING METHODS OF CHILDREN WITH AUTISM IN THAILAND

Cheerapat Sirirak

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2546-2561 และเพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2546-2561 จำนวน 11 เรื่อง โดยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสรุปงานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่พิมพ์เผยแพร่ ในปี.ศ. 2548 และพ.ศ. 2550 คิดเป็นร้อยละ 27.27 ซึ่งสถาบันที่ทำวิจัยมากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คิดเป็นร้อยละ 100 โดยระดับของงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 72.72 เป็นงานวิจัยระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 81.81 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นเด็กออทิสติกที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 คิดเป็นร้อยละ 63.63 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่เป็นแผนการสอนหรือแผนการจัดกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 100 แบบแผนในการวิจัยส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว Single Subject Design รูปแบบ A-B-A และรูปแบบ Multiple Baseline across Situations คิดเป็นร้อยละ 27.27 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่ ใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบกราฟ คิดเป็นร้อยละ 45.45

คำสำคัญ: เด็กออทิสติก, ทักษะทางสังคม, การสังเคราะห์งานวิจัย

Abstract

This research was a synthesis of research. This study aimed to study the research related to the social skills teaching method of autistic children in Thailand between 2003 - 2018 and to synthesize the knowledge about social skills teaching methods of autistic children in Thailand. The population used in this study was the researches related to the social skills teaching method of children with autism in Thailand between 2003 - 2018. The tool used to collect data was the research summary form which the researcher created.

The research results were as following 1) most of the showed that. Most of the research published in 2005 and 2007 accounted for 27.27% which the most researched institution was Srinakharinwirot University at 100% 2) the type of research was mostly thesis at 72.72% which in a master's degree at 81.81%. The samples used in most researches were children with autism who were studying at the grade 1-3, which accounted for 63.63%. The research instrument used was lesson plan or activity plan. The majority of research method used a Single Subject Design, Single Subject Design (ABA model) and Multiple Baseline across Situations accounting for 27.27%. Percentage, Mean and Standard Deviation were used for data analysis in most researches and the data was analyzed in graph format at 45.45%.

Keywords: Children with Autism, Social Skills, Research Synthesis

บทนำ

ความบกพร่องด้านทักษะทางสังคม เป็นความบกพร่องหลักที่พบในเด็กออทิสติก โดยความบกพร่องที่สำคัญประกอบด้วย ความบกพร่องเกี่ยวกับความเข้าใจทางอารมณ์ ได้แก่ ไม่เข้าใจอารมณ์ของผู้อื่น ไม่สามารถตีความอารมณ์ที่ผู้อื่นแสดงออกได้ ไม่สามารถอธิบายความสนใจ อารมณ์ของตน เมื่อสนทนากับผู้อื่นได้ไม่สามารถแสดงออกทางเพื่อการสื่อสาร (ไม่สบตาขณะสนทนา การตีความสีหน้า ท่าทางที่คู่สนทนาแสดงออก) และบกพร่องในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น ไม่สามารถเริ่มมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เล่นกับเพื่อนไม่เป็น ขาดความสนใจเพื่อนขณะทำกิจกรรม เป็นต้น (นาถลดา ตะวันกาญจน์โชติ.2559) ดังนั้น การฝึกทักษะทางสังคมในเด็กออทิสติก จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่ต้องดำเนินการตั้งแต่ช่วงเด็กแรกเริ่ม เพื่อให้เด็กออทิสติกมีพัฒนาการทางสังคมที่เหมาะสม สามารถปรับตัวเข้ากับครูและเพื่อนได้ สำหรับรูปแบบ วิธีการสอน การฝึกทักษะทางสังคม

มีหลากหลายรูปแบบ และมีหลักฐานเชิงประจักษ์ว่ามีประสิทธิภาพในการช่วยเหลือเด็กบุคลากรที่เกี่ยวข้องทั้งครูบุคลากรทางการศึกษา และผู้ปกครอง เป็นบุคคลสำคัญที่ต้องมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะทางสังคม เพื่อให้เด็กออทิสติกสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเติบโตเป็นบุคคลที่มีคุณภาพในสังคมต่อไป

ในช่วงมากกว่า 10 ปีที่ผ่านมา ได้มีนิสิต นักศึกษา ได้ให้ความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสอนทักษะสังคมของเด็กออทิสติก ทั้งในการวิจัยระดับปริญญาโทและปริญญาเอก จากสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรทางการศึกษาพิเศษ ซึ่งจากการศึกษาของผู้วิจัยพบว่า ยังไม่มีการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติก ซึ่งการสังเคราะห์งานวิจัยนั้น เป็นกระบวนการศึกษาวิเคราะห์งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์อย่างเป็นระบบ ผลจากการสังเคราะห์จะได้ข้อมูลที่มีความหมายและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้มากกว่าข้อสรุปงานวิจัยแต่ละเรื่อง (สนานจิตร์ สุนทรทรัพย์, 2551) การสังเคราะห์งานวิจัยช่วยรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาในเรื่องเดียวกันและสรุปข้อมูลอย่างเป็นระบบ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในอนาคต ดังเช่น การสังเคราะห์งานวิจัยของ จริยา สงวนรัตน์ และเพ็ญณี แรธ (2554) ที่ศึกษาการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในประเทศไทย

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2546-2561 เพื่อให้เกิดความชัดเจนในคุณลักษณะ สภาพปัจจุบันของการวิจัย รวมทั้งสรุปองค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติก ซึ่งการสังเคราะห์งานวิจัยนี้คาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อครู การศึกษาพิเศษ นิสิตนักศึกษา นักวิจัย เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการทำวิจัยในอนาคต รวมทั้งการจัดการเรียนการสอน ช่วยเหลือเด็กออทิสติกต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทยปีพุทธศักราช 2546-2561
2. เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ปีพุทธศักราช 2546-2561

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทยที่ตีพิมพ์และเผยแพร่ ในช่วงระหว่างปีพุทธศักราช 2546-2561 ในขอบเขตสารนิพนธ์ ปริญญานิพนธ์ ระดับปริญญาโท ปริญญาตรี และปริญญาเอกที่พบในฐานข้อมูลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เท่านั้น
2. ตัวแปรที่จะศึกษา ได้แก่ วิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติก

วิธีดำเนินงานวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ซึ่งมีขั้นตอนในการเลือกงานวิจัยดังนี้

1. สืบค้นในฐานข้อมูลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีพุทธศักราช 2546-2561 ได้จำนวน 11 เรื่อง
2. พิจารณาคัดเลือกงานวิจัยที่นำมาศึกษา ดังนี้
 - 2.1 สารนิพนธ์ หรือปริญญานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต
 - 2.2 งานวิจัยแบบฉบับเต็ม (Full Text) ที่สามารถดาวน์โหลดผ่านฐานข้อมูลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้
 - 2.3 งานวิจัยมีข้อมูลเพียงพอเพื่อนำมาสังเคราะห์

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติก ในประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2546-2561 โดยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสรุปงานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย ชื่อ

เรื่องงานวิจัย ปีที่พิมพ์เผยแพร่ วัตถุประสงค์การวิจัย กลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบบแผนการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิจัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสำรวจในฐานข้อมูลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีพุทธศักราช 2546-2561 โดยพิจารณาคัดเลือกงานวิจัยที่เป็นสารนิพนธ์ ปริญญาโท ปริญญาตรีระดับมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิตที่สามารถดาวน์โหลด ผ่านฐานข้อมูลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้แบบฉบับเต็ม (Full Text)
2. อ่านงานวิจัยเบื้องต้น เพื่อตรวจสอบเนื้อหา ว่ามีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่จะศึกษาตามที่กำหนดไว้หรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ได้ จำนวน 11 เรื่อง
3. บันทึกข้อมูลในแบบสรุปงานวิจัยที่ผ่านการคัดเลือกแล้ว
4. เตรียมวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2546-2561 ประกอบด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลด้านคุณลักษณะของงานวิจัย ด้วยสถิติบรรยาย ได้แก่ จำนวน ร้อยละ
2. การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านคุณลักษณะของงานวิจัย

งานวิจัยส่วนใหญ่พิมพ์เผยแพร่ ในปีพ.ศ. 2548 และพ.ศ. 2550 คิดเป็นร้อยละ 27.27 ซึ่งสถาบันที่ทำวิจัยมากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คิดเป็นร้อยละ 100 โดยระดับของงานวิจัยส่วนใหญ่เป็น ปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 72.72 เป็นงานวิจัยระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 81.81 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นเด็กออทิสติกที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 คิดเป็นร้อยละ 63.63 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นแผนการสอนหรือแผนการจัดกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 100 แบบแผนในการวิจัยส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว Single Subject Design รูปแบบ A-B-A และ รูปแบบ Multiple Baseline across Situations คิดเป็นร้อยละ 27.27 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่ ใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบกราฟ คิดเป็นร้อยละ 45.45

2. ประเด็นการศึกษาวิจัย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2546-2561 พบว่า การสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาและส่งเสริมพฤติกรรมในเด็กออทิสติกหลายๆ ด้าน ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการสอน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการสอนทักษะทางสังคมในด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น รองลงมา ด้านการรอคอย ด้านการเล่นร่วมกับเพื่อน/การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม/การปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่ม ด้านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับผู้อื่น (เช่น การสื่อสารกับบุคคลอื่น การกล่าวทักทาย ขอบคุณ เป็นต้น) และด้านการจัดการอารมณ์ของผู้อื่น ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

วิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ในปีพุทธศักราช 2546-2561 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1) วิธีการสอนโดยใช้เรื่องราวทางสังคม (Social Story)

ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนโดยใช้เรื่องราวทางสังคม (Social Story) ในการสอนทักษะทางสังคมให้กับเด็กออทิสติก โดยนำเรื่องราวทางสังคมที่ได้เขียนไว้มาอ่านให้เด็กฟังหรือให้เด็กอ่านเอง (ในกรณีที่เด็กอ่านหนังสือได้) อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจทักษะทางสังคมหรือในสิ่งที่สังคมคาดหวัง ซึ่งงานวิจัยของเสาวภา สุขเฉลิมชัย (2550) ได้ศึกษาการใช้วิธีการสอนทักษะการรอคอยโดยใช้เรื่องราวทางสังคมกับเด็กออทิสติก ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกมีทักษะการรอคอยหลังจากได้รับการสอนโดยเรื่องราวทางสังคมสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการสอนโดยเรื่องราวทางสังคม ซึ่ง

สอดคล้องกับผลการวิจัยของพวงเพชร พวงศรีสิทธิ์ (2546) ที่พบว่าเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนทักษะทางสังคม โดยวิธีเรื่องราวทางสังคมมีทักษะทางสังคมในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่นดีขึ้น ดังนั้นวิธีการสอนโดยใช้เรื่องราวทางสังคม (Social Story) เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆได้

3.2) วิธีการสอนโดยการจัดกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อน

ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนโดยการจัดกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อนในรูปแบบที่หลากหลายโดยให้เพื่อนเป็นตัวแบบในการเล่นและการมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน เช่น งานวิจัยของกัลยาณี อินตะสิน (2550) ได้ศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในระดับปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบการเล่นเกม ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกมีทักษะทางสังคมด้านการเล่นร่วมกับเพื่อน ด้านการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และด้านการปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่มสูงขึ้น ส่วนวาริณี หว่าจัน (2548) ได้ศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในชั้นเรียนร่วม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากกิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนทักษะทางสังคมโดยกิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีทักษะทางสังคมดีขึ้น และปัทมา บรรเทงจิต (2548) ได้ศึกษาทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อนของเด็กออทิสติก โดยการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านไทยประกอบกับการสื่อด้วยภาพ ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกที่ได้รับการฝึกทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อน โดยการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านของไทยประกอบกับการสื่อด้วยภาพ มีทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อนสูงขึ้น จะเห็นได้ว่า เพื่อนเป็นส่วนสำคัญยิ่งที่ช่วยให้เด็กออทิสติกมีทักษะทางสังคมที่ดีขึ้น

3.3) วิธีการสอนโดยวิธีอ่านจิตใจ (Mind Reading)

ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนโดยวิธีอ่านจิตใจ (Mind Reading) เป็นทฤษฎีของจิตใจ (Theory of Mind) ซึ่งนำมาใช้ในการสอนทักษะทางสังคมกับเด็กออทิสติกให้เข้าใจอารมณ์ของผู้อื่นรวมถึงการคาดเดาว่าผู้อื่นคิดอะไรอยู่ในใจ โดยวิธีการที่เป็นขั้นตอน สอดคล้องกับพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็ก เพื่อให้เกิดความเข้าใจถูกต้องตรงกัน เช่น งานวิจัยของปิยฉัตร ไทยสมบูรณ์ (2551) ได้ศึกษาทักษะทางสังคมด้านการรับรู้อารมณ์ของเด็กออทิสติก โดยวิธีอ่านจิตใจที่ใช้การสอนด้วยภาพวาดลายเส้นและภาพถ่าย ผลการวิจัยพบว่า ทักษะทางสังคมด้านการรับรู้อารมณ์ของเด็กออทิสติก โดยวิธีการอ่านจิตใจที่ใช้การสอนด้วยภาพวาดลายเส้นและภาพถ่ายสูงกว่าก่อนการสอน และรจเรจ แสงนิล (2548) ได้ศึกษาความสามารถในการรับรู้และเข้าใจอารมณ์คู่สนทนาของเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนอ่านจิตใจ ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนอ่านจิตใจ สามารถรับรู้และเข้าใจอารมณ์คู่สนทนาสูงขึ้น จะเห็นได้ว่า ผลของการใช้วิธีการสอนโดยวิธีอ่านจิตใจ (Mind Reading) ทำให้เด็กออทิสติกสามารถเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกของผู้อื่นได้เพิ่มขึ้น

3.4) วิธีการสอนโดยใช้วิดีโอทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling)

ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า ผู้วิจัยใช้วิดีโอทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling) โดยวิธีการสอนนี้เป็นการสอนทักษะทางสังคม โดยนำเสนอต้นแบบที่แสดงพฤติกรรมเป้าหมายผ่านทางวิดีโอทัศน์ เมื่อเด็กออทิสติกได้ชมวิดีโอทัศน์ เด็กจะเกิดกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตพฤติกรรมเป้าหมายที่ตัวแบบแสดง จนทำให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมในที่สุด ซึ่งวรรณภา บุญลาภ (2556) ได้ศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีภาวะออทิสซึม จากการสอนโดยใช้วิดีโอทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling) ร่วมกับสถานการณ์จำลอง ผลการวิจัยพบว่า ทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีภาวะออทิสซึม จากการสอนโดยใช้วิดีโอทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling) ร่วมกับสถานการณ์จำลองสูงขึ้น ดังนั้นวิธีการสอนโดยใช้วิดีโอทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling) เป็นวิธีการสอนหนึ่ง ที่ใช้การนำเสนอสื่อการสอนที่ง่ายต่อความเข้าใจและสามารถดึงดูดให้เด็กออทิสติกเกิดความสนใจ และช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านทักษะทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งการใช้วิดีโอทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling) ยังเป็นวิธีที่มีความเหมาะสมกับการเรียนรู้สำหรับเด็กออทิสติก เนื่องจากเด็กออทิสติกมีวิธีการเรียนรู้ได้ดีจากการมองเห็น

3.5) วิธีการสอนโดยใช้แบบฝึก

ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า ผู้วิจัยใช้แบบฝึกในการสอนทักษะสังคมสำหรับเด็กออทิสติก โดยใช้รูปแบบที่มีลักษณะเป็นชุดกิจกรรมการเล่น และเป็นเกมที่เล่นภาพและมีคำอธิบาย ซึ่งเป็นลักษณะของสื่อการเรียนรู้ทางสายตาที่สอดคล้องกับการรับรู้ของเด็กออทิสติก ดังเช่นงานวิจัยของพัชร จิวพัฒนกุล (2549) ได้พัฒนาแบบฝึกเพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติกประกอบการควบคุมตนเอง การสื่อความหมายกับบุคคลอื่นและการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติก มีความเหมาะสมอยู่ในระดับดีมาก โดยแบบตรวจสอบทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติกมีค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจ เท่ากับ 1.00 และเด็กออทิสติกที่ได้รับการเสริมสร้างทักษะทางสังคมทั้ง 3 ด้าน มีทักษะทางสังคมสูงขึ้น จะเห็นได้ว่าแบบฝึกเป็นวิธีการสอนอีกรูปแบบหนึ่งที่สามารถใช้ใน

การสอนทักษะสังคมสำหรับเด็กออทิสติกได้ดี โดยได้ใช้แนวคิด หลักการ ในการสร้างแบบฝึกที่เหมาะสม สอดคล้องกับการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก

3.6) วิธีการสอนโดยใช้โปรแกรมเสริมสร้างทักษะสังคมที่ใช้ฝึกผู้ปกครอง

ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า ผู้วิจัยใช้โปรแกรมเสริมสร้างทักษะสังคมที่ใช้ฝึกผู้ปกครอง เช่น งานวิจัยของอัญชลีพร ลพประเสริฐ (2559) ได้ศึกษาโปรแกรมเสริมสร้างทักษะด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เน้นครอบครัวและความหวังและความสุขตามแนวทางรูปแบบพัฒนาการเรียนรู้ FLASH Model สำหรับเด็กปฐมวัยที่มีภาวะออทิสซึม ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีทัศนคติทางบวกต่อการเลี้ยงดูเด็กเพิ่มขึ้นและมีทัศนคติทางลบต่อการเลี้ยงดูเด็กลดลงรวมถึงผู้ปกครองมีความสามารถในการสอนทักษะปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเพิ่มขึ้น จะเห็นได้ว่า วิธีการสอนโดยใช้โปรแกรมเสริมสร้างทักษะสังคมที่ใช้ฝึกผู้ปกครอง เป็นวิธีสอนที่ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการสอนทักษะสังคม และทำให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะทางสังคมได้อย่างต่อเนื่องทั้งในสถานที่ฝึกและที่บ้าน

นอกจากนี้ในการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาเกี่ยวกับการวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทย ในปี พุทธศักราช 2546-2561 ที่กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น ผู้วิจัยยังพบประเด็นสำคัญๆ ที่เป็นองค์ความรู้สามารถนำไปใช้ในการทำวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในอนาคต ได้ดังนี้

1. **ลักษณะทั่วไปของเด็กออทิสติก** จากการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกให้ประสบผลสำเร็จได้ดี ต้องคำนึงถึงอายุของเด็ก และความรุนแรงของปัญหา รวมถึง ทราบลักษณะนิสัยพื้นฐานของเด็กว่ามีพฤติกรรมรุนแรงกับเพื่อนหรือไม่ เช่น เด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมรุนแรงจะใช้ระยะเวลานานในการปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อน และมีระดับการทำการกิจกรรมกลุ่มที่เหมาะสม คือ 2-3 คน หรือควรมีแบบประเมินพฤติกรรมเบื้องต้นก่อนทำการทดลอง เป็นต้น จะเห็นได้ว่า ลักษณะทั่วไปของเด็กออทิสติก จึงเป็นตัวแปรสำคัญในการเสริมสร้างทักษะทางสังคมให้กับเด็กที่ผู้ทำวิจัยต้องคำนึงเป็นสำคัญ

2. **การเตรียมความพร้อมเด็ก** จากการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า ในการสอนทักษะทางสังคม ผู้สอนควรสังเกตเด็กทุกครั้งว่ามีความพร้อมและมีความต้องการที่จะทำการกิจกรรมหรือไม่ และควรกำหนดขอบกฎ กติกา ขั้นตอนล่วงหน้าทุกครั้งอย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรมเมื่อจะทำการกิจกรรมหรือมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรม เนื่องจากเด็กออทิสติกขาดการยืดหยุ่นกับสถานการณ์ต่างๆ ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องสื่อสารโดยรูปภาพ หรือคำพูด เพื่อแจ้งขั้นตอนล่วงหน้าเมื่อจะทำการกิจกรรมต่างๆกับเด็ก

3. **การเลือกใช้กิจกรรมหรือสื่อการสอน** จากการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกมีความแตกต่างกันอย่างหลากหลาย การเลือกใช้กิจกรรมหรือสื่อเพื่อสร้างเสริมทักษะทางสังคมสำหรับเด็กแต่ละคนนั้น ควรจะต้องศึกษาว่ากิจกรรมและสื่อในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมสอดคล้องกับความชอบและมีพลังเสริมแรงต่อเด็กอย่างคงทน

4. **ลักษณะรูปแบบการสอน** จากการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า ลักษณะรูปแบบการสอนทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติก มีทั้งรูปแบบการสอนเป็นรายบุคคลและการสอนเป็นรายกลุ่ม ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และผลลัพธ์ของการสอนที่กำหนดไว้ การสอนเป็นรายบุคคล จะใช้ในกรณีที่ต้องการปรับพฤติกรรมที่บกพร่องของเด็กเฉพาะราย เพื่อปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หรือสร้างพฤติกรรมขึ้นมาใหม่ ซึ่งจะต้องมีการประเมินทักษะทางสังคมของเด็กก่อน ข้อจำกัดของการสอนเป็นรายบุคคลคือ เด็กจะขาดความเชื่อมโยงพฤติกรรม (Generalization) ไปในสถานการณ์อื่นๆ ซึ่งเป็นข้อจำกัดในเด็กกลุ่มออทิสติกที่ไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ส่วนการสอนเป็นรายกลุ่ม จะเน้นผลลัพธ์เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหา (Problem Solving) การจัดการกับอารมณ์ การสร้างสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน การทำงานร่วมกับผู้อื่น ข้อดีของการสอนเป็นรายกลุ่ม คือ เด็กสามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่ดีของสมาชิกในกลุ่ม อีกทั้งยังมีขั้นตอนของการเชื่อมโยงพฤติกรรม (Generalization) ไปในสถานการณ์อื่นๆ

5. **ระยะเวลาในการสอน** จากการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า ระยะเวลาที่เหมาะสมในการสอนทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติก หากสอนเป็นรายบุคคล จะใช้ระยะเวลาในการสอนครั้งละ 20 - 30 นาที ส่วนสอนเป็นรายกลุ่มจะใช้ระยะเวลาในการสอนครั้งละ 40 - 60 นาที โดยสอนสัปดาห์ละ 3 ครั้งเป็นต้นไป ติดกันมากกว่า 8 สัปดาห์ขึ้นไป อีกทั้งควรมีการติดตามผลและให้โปรแกรมเพิ่มเติม หลังจากได้รับโปรแกรมหลักแล้ว

6. **ทิศทางและแนวโน้มในการทำวิจัยเกี่ยวกับการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในอนาคต** จากการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า

6.1 ควรจัดทำแผนการการจัดกิจกรรมเสริมสร้างทักษะสังคมด้านการควบคุมตัวเอง การสื่อความหมายกับบุคคลอื่น การทำงานร่วมกับผู้อื่น เป็นต้น โดยใช้สื่อมัลติมีเดีย หรือเทคโนโลยี เช่น สมาร์ทโฟน แอปพลิเคชัน เป็นต้น

6.2 ควรเสริมสร้างทักษะทางสังคม ด้านการสื่อความหมาย เช่น แผนการจัดกิจกรรม Joint Attention เป็นการชักชวนให้เพื่อนสนใจในสิ่งที่ตนเองสนใจ การชักชวนให้เพื่อนเล่น เป็นต้น รวมทั้งด้านอารมณ์ เช่น แผนการจัดกิจกรรม Emotional Reciprocity เป็นการแลกเปลี่ยนทางอารมณ์ของเด็ก เป็นต้น

6.3 ควรออกแบบการทดลองเพื่อศึกษาระดับความเข้มของการจัดกระทำ (ความถี่) ที่เหมาะสมของการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างทักษะด้านสังคม หรือเปรียบเทียบผลการสอนทักษะทางสังคมกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกันสองกลุ่ม เช่น กลุ่มเด็กออทิสติกที่ขาดทักษะทางสังคม ไม่พูด และอารมณ์รุนแรง กับกลุ่มเด็กออทิสติกที่ขาดทักษะทางสังคม ไม่พูด และอารมณ์ไม่รุนแรง เป็นต้น

6.4 ควรทำการวิจัยต่อเนื่องในการติดตามผลการคงทนของพฤติกรรมเป้าหมายในระยะเวลาที่แตกต่างกัน เช่น เมื่อฝึกกิจกรรมใดๆ แล้ว ควรกำหนดระยะติดตามผลหลังจากการฝึกในระยะเวลา 3 เดือน หรือ 6 เดือน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัย

จากการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในประเทศไทยครั้งนี้ พบว่าวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ เป็นวิธีการสอนที่มีแผนการสอน แผนการจัดกิจกรรม หรือโปรแกรม เข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้นเพื่อให้การสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกมีประสิทธิภาพสูงสุด ผู้ที่นำไปใช้ควรมีความรู้และเข้าใจลักษณะของเด็กออทิสติก และควรศึกษาเรียนรู้ ทำความเข้าใจ ฝึกการดำเนินกิจกรรม ทดลองฝึกสังเกต และบันทึกพฤติกรรมให้มีความรู้ความชำนาญ หรือมีการจัดอบรมการใช้แผนการสอน แผนการจัดกิจกรรม หรือโปรแกรมในการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกสำหรับครู ผู้ปกครอง เป็นต้น

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ในครั้งนี้นี้ยังมีจำนวนน้อย เนื่องจากงานวิจัยที่อยู่นอกเหนือฐานข้อมูลของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไม่สามารถดาวน์โหลด งานวิจัยฉบับเต็มได้ ดังนั้นการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรสังเคราะห์งานวิจัย ให้มีฐานข้อมูลที่หลากหลายในการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัย เพื่อให้ผลการสังเคราะห์งานวิจัยมีความถูกต้องเที่ยงตรงขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรสังเคราะห์งานวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติก เพื่อที่จะได้ทราบถึงวิธีการสอนทักษะทางสังคมแบบใหม่ๆ และทันสมัย
2. ควรส่งเสริมให้มีการสังเคราะห์เนื้อหาความรู้เกี่ยวกับการสอนเด็กออทิสติกด้านอื่นๆ เพื่อเป็นการรวบรวมงานวิจัยให้เป็นหมวดหมู่ และเป็นองค์ความรู้ใหม่อันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าต่อไป

บรรณานุกรม

- กัลยาณี อินตะสิน. (2550). การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในระดับปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบการเล่นเกม. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กุลยา ก่อสุวรรณ.(2553). เด็กออทิสติกสอนไม่ยากหากเข้าใจ. กรุงเทพฯ: บริษัท สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด
- จริยา สงวนรัตน์ และเพ็ญณี แนนธ. (2554). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในประเทศไทย. วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม - มีนาคม 2554.
- ชาธิณี หว่าจัน. (2548). การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในชั้นเรียนร่วมระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากกิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญล้อม ด่วงพิเศษ. (2550). การศึกษาความสามารถในการรับรู้อารมณ์ของเด็กออทิสติก ที่ได้รับการสอนโดยหนังสือการ์ตูน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ปัทมา บรรเทงจิต. (2548). การศึกษาทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อนของเด็กออทิสติกโดยการจัดกิจกรรมการเล่นที่บ้านของไทยประกอบกับการสื่อด้วยภาพ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยฉัตร ไทยสมบูรณ์. (2551). การศึกษาทักษะทางสังคม ด้านการรับรู้อารมณ์ของเด็กออทิสติก โดยวิธีการอ่านจิตใจที่ใช้การสอนด้วยภาพวาดลายเส้นและภาพถ่าย. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชร จิวพัฒนกุล. (2549). การพัฒนาแบบฝึกเพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติก. ปริญญาโท กศ.ด. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงเพชร พวงค์สิทธิ์. (2546). การศึกษาผลการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยวิธีเรื่องราวทางสังคม. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นาถดา ตะวันกาญจน์โชติ. (2559). ทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกวัยเรียน. วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต. ปีที่ 30 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม พ.ศ. 2559.
- วรรณภา บุญลาโก. (2556). การศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีภาวะออทิสซึม จากการสอนโดยใช้วีดิทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling) ร่วมกับสถานการณ์จำลอง. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รจเรจ แสงนิล. (2548). การศึกษาความสามารถในการรับรู้และเข้าใจอารมณ์คู่สนทนาในการใช้วิธีสอนอ่านจิตใจสำหรับเด็กออทิสติก. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สนานจิตร์ สุคนธ์ทรัพย์. (2551). การสังเคราะห์งานวิจัย แนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเอกชนในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค จำกัด.
- เสาวภา สุขเฉลิมชัย. (2550). การศึกษาทักษะการรอคอยของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยเรื่องราวทางสังคม. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัญชลีพร ลพประเสริฐ. (2559). การพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างทักษะด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เน้นครอบครัวและความหวังและความสุข ตามแนวทางรูปแบบพัฒนาการเรียนรู้ FLASH Model สำหรับเด็กปฐมวัยที่มีภาวะออทิสซึม. ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

A STUDY ON THE PICTURE EXCHANGE COMMUNICATION SYSTEM FOR DEVELOPING COMMUNICATION SKILL OF AUTISTIC CHILDREN

Hunsa Ongkasing

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติก โดยระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร เป็นการวิจัยทางการศึกษาพิเศษแบบวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) รูปแบบ A-B-A กรณีศึกษาในครั้งนี้เป็นเด็กออทิสติกที่มีภาวะออทิสติก จำนวน 1 คน อายุ 8 ปี ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ระบบแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กออทิสติก และแบบประเมินทักษะการแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กออทิสติก วิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าร้อยละ แสดงผลข้อมูลในรูปแบบตารางและกราฟแสดงพัฒนาการ

ผลการวิจัยพบว่าจากการพัฒนาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติก โดยใช้ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร กรณีศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น กล่าวคือ กรณีศึกษาที่มีความสามารถดังต่อไปนี้ 1) ความสามารถในการสื่อสารโดยวิธีการ THE PICTURE EXCHANGE COMMUNICATION SYSTEM เท่ากับร้อยละ 67.78 2) ความสามารถในการสื่อสารโดยวิธีการ PECS ในสถานการณ์เปลี่ยนผู้ฝึก เท่ากับร้อยละ 78.72 3) ความสามารถในการสื่อสารโดยวิธีการ PECS ในสถานที่ต่าง ๆ เท่ากับร้อยละ 84.76 และ 4) ระยะหลังจัดกระทำ (Baseline) มีความสามารถในการสื่อสารเท่ากับร้อยละ 84.67

คำสำคัญ: ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร, เด็กออทิสติก

Abstract

The objective development of communication skills of autistic disorder using the Picture Exchange Communication System. The research is a special educational research. Single Subject Design A-B-A model. This case study was an 8 years old autistic disorder. The sample was acquired by purposive sampling. The instruments used in the research were: Learning Management System for Image Exchanges for Communication for Autistic Children and Visual Communication Skills Assessment for Autistic Children Data were analyzed by percentage and display on table and graph.

The results of this research are that the development of communication skills of autistic children using the picture exchange communication system. The case study has the ability to communicate as follows: 1) The ability to communicate by PECS method is 67.78%. 2) The ability to communicate by PECS in different situations was 78.72%. 3) The ability to communicate by PECS in various locations was 84.76% and 4) The post-operative stage (baseline) had the ability to communicate at 84.67%.

Keywords: Pictures Exchange Communication System, Autistic Children

บทนำ

นักวิชาการให้คำจำกัดความภาวะออทิสติก ไว้ว่าภาวะออทิสติก (เพ็ญแข ลีเมศิลา. 2546) จัดเป็นหนึ่งในความผิดปกติ ผิดปกติทางพัฒนาการล่าช้าที่เรียกว่า พีดีดี (Pervasive Developmental Disorder: PDD) เป็นผลมาจากความผิดปกติของสมอง ทั้งในส่วนของการสร้าง และการทำงานของสมอง ทำให้เกิดความผิดปกติอย่างเด่นชัดใน 3 ด้านหลัก คือ ความผิดปกติทางด้านการสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ความผิดปกติทางด้านภาษาและการสื่อความหมาย และความผิดปกติทางด้านการพฤติกรรม และความสนใจ ความผิดปกติดังกล่าวทำให้เด็กเหมือนกรอบที่กั้นเด็กแยกตัวออกจากสังคม อยู่ในโลกของตนเอง ส่งผลให้เด็กออทิสติกมีความผิดปกติทางภาษาและการสื่อสารอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ เด็กออทิสติกร้อยละ 80 จะมีปัญหาทางภาษาและการสื่อสารอย่างรุนแรง จะพบอาการอย่างชัดเจน เมื่ออายุ 18 เดือนขึ้นไป

การสื่อสารหรือการสื่อความหมาย (Communication) หมายความว่า การถ่ายทอดเรื่องราว การแลกเปลี่ยนความคิด การแสดงออกทางความคิดและความรู้สึกตลอดรวมไปถึงระบบเพื่อการติดต่อสื่อสารข้อมูลซึ่งกันและกัน การสื่อสาร

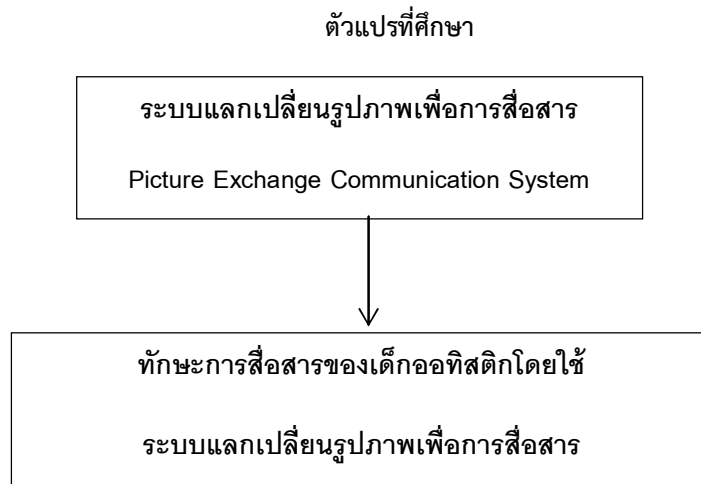
แบ่งเป็น 2 รูปแบบคือ การสื่อสารทางเดียวเป็นการส่งข่าวสารหรือการสื่อสารไปยังผู้รับแต่ฝ่ายเดียวโดยที่ผู้รับไม่สามารถมีการตอบสนองทันทีกับผู้ส่ง แต่อาจจะมีการป้อนกลับไปยังผู้ส่งในภายหลังได้และการสื่อสารสองทางเป็นการสื่อสารที่ผู้รับมีการตอบสนองและส่งผลป้อนกลับทันที ส่งกลับมายังผู้ส่ง โดยที่ผู้ส่งและผู้รับอาจจะอยู่ต่อหน้ากันหรืออาจอยู่กันคนละสถานที่ก็ได้ แต่ทั้งสองฝ่ายจะสามารถมีการเจรจาหรือโต้ตอบกันไปมาโดยที่ต่างฝ่ายต่างผลัดกันทำหน้าที่เป็นทั้งผู้ส่งและผู้รับในเวลาเดียวกัน (กิดานันท์ มะลิทอง, 2548) ทั้งนี้การสื่อสารของเด็กออทิสติกจะมีลักษณะความบกพร่องที่หลากหลายดังเช่นที่ สุนีย์ มุขเงิน (2547) ได้กล่าวว่าเด็กออทิสติกจะมีปัญหาในด้านการรับรู้ การเข้าใจภาษา การแสดงออกทางภาษา คือ มีการรับรู้ทางประสาทสัมผัสที่ผิดปกติ ซึ่งขัดขวางทำให้การแปลผลข้อมูลที่ได้รับจากการได้ยินผิดพลาดไป ไม่เข้าใจท่าทางของคนอื่น มีความลำบากในการเข้าใจภาษาและคำพูด ความจำ ไม่สามารถเชื่อมโยงความหมายหรือสับสน เมื่อมีการใช้คำมากเกินไปด้านการพูดจะพูดซ้ำกว่าเด็กปกติ เริ่มจากการพูดตามผู้อื่นด้วยการพูดซ้ำคำสุดท้ายที่ได้ยินโดยไม่เข้าใจความหมาย เด็กส่วนหนึ่งจะพัฒนาต่อไปจนเริ่มพูดเป็นคำอย่างมีความหมายได้เองแล้วจึงพูดเป็นวลีหรือประโยค แต่การพูดจะมีความบกพร่องอยู่มาก ความผิดปกติทางภาษาและการพูดของเด็กแต่ละรายจะมีความแตกต่างกันไปมากหรือน้อยขึ้นกับระดับความรุนแรงของโรค อลิสา สุวรรณรัตน์ และ วันทนิย์ พันธุชาติ (2547) ได้วิเคราะห์ว่าการที่เด็กออทิสติกไม่ใช้ภาษาพูดในการสื่อสารนั้นจะไม่มีผลกระทบต่อกระบวนการของการสื่อสารของเด็ก เนื่องจากเด็กออทิสติกไม่มีคำศัพท์ทางด้านภาษาอยู่แล้วการพัฒนาการทางด้านภาษา ควรทำความเข้าใจกับการสื่อสารซึ่งจะไม่จำกัดที่ภาษาพูด เพราะการสื่อสารด้วยคำพูดที่จะทำความเข้าใจกันนั้น อาจเป็นไปได้ยาก ซึ่งเราสามารถดึงจุดเด่นของเด็กออทิสติกในการรับรู้เรื่องภาพ การเคลื่อนไหวซึ่งเป็นทักษะทางการมองเห็นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ และวิธีการสอนทักษะการสื่อสารสำหรับเด็กออทิสติกที่นำลักษณะการรับรู้ผ่านการมองเห็นได้ผลคือ วิธีการสอนโดยใช้ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสารที่จะช่วยพัฒนาเด็กออทิสติกให้สามารถสื่อสารได้

ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร (The Picture Exchange Communication System : PECS) เป็นระบบการพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารโดยใช้รูปภาพ เช่น ภาพวาด ภาพถ่าย เพื่อแทนสัญลักษณ์ในการสื่อสาร เพื่อเป็นแนวทางที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดีและยังสามารถเพิ่มทักษะการสื่อสารเพื่อบอกความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด รวมทั้งกระตุ้นให้เด็กได้มีพัฒนาการด้านการพูดสื่อความหมายได้ดียิ่งขึ้นจากภาพที่เห็นกระบวนการพัฒนาการสื่อสารของเด็ก สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นุชนาด แก้วมาตร (2547) ซึ่งได้ศึกษาการใช้รูปภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารของเด็กออทิสติกระดับกลาง 1 คน ที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลมหาสารคามนครเชียงใหม่ ตามแนวทางของระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การหยิบภาพเพื่อแลกเปลี่ยนสิ่งของ ขั้นตอนที่ 2 การเพิ่มระยะทางในการหยิบภาพเพื่อแลกเปลี่ยน ขั้นตอนที่ 3 เรียนรู้การแยกแยะภาพ ผลการวิจัยพบว่า เด็กมีความสามารถด้านการสื่อสารดีขึ้นทุกด้าน

นอกจากนี้งานวิจัยของ OdluyurtSerhatet al. (2016) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้ PECS และการสังเกตการณ์การสื่อสารของเด็กออทิสติก วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ ผลของการใช้ PECS สำหรับเด็กออทิสติก ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วย เด็กออทิสติกจำนวน 6 คน ระดับก่อนวัยเรียน รูปแบบการวิจัยแบบทดลอง โดยมีการประเมินความสามารถพื้นฐานในการเริ่มต้นการสนทนาของเด็ก และฝึกการสื่อสารโดยใช้ PECS ขั้นตอนที่ 1-3 ผลการทดลองพบว่าความสามารถในการเริ่มต้นสนทนาของเด็กออทิสติกมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Theory) ของสกินเนอร์ (Skinner) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการทดลอง และเชื่อว่าพฤติกรรมของอินทรีย์จะเกิดขึ้น เพราะถูกสิ่งเร้าดึงให้ออกมา และการเสริมแรงจะเป็นเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมเมื่ออินทรีย์ได้รับผลหรือปฏิกิริยาตอบสนองและได้รับการเสริมแรง อินทรีย์ก็จะทำพฤติกรรมนั้นอีก ถ้าไม่ได้รับแรงเสริมพฤติกรรมนั้นก็ลดลงและหมดไปในที่สุด (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) ซึ่งหมายถึงพฤติกรรมส่วนใหญ่ของคนเป็นการตอบสนองต่อการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำคือ การได้รับแรงเสริมซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ พฤติกรรมใดที่ได้รับแรงเสริมพฤติกรรมนั้นจะคงอยู่แต่หากพฤติกรรมใดที่ไม่ได้รับแรงเสริม แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ครูต้องการให้เกิดก็จะไม่ยาวนานคงทน ดังนั้น หากต้องการให้พฤติกรรมคงอยู่จำเป็นจะต้องให้แรงเสริม ซึ่งเป็นยุทธวิธีที่จะช่วยกระตุ้นให้เด็กมีแรงจูงใจทำให้เด็กรู้ว่าการสื่อสารนำไปสู่การที่เขาจะได้ผลตอบแทนบางอย่าง

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติกโดยใช้ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร หากประสบผลสำเร็จจะช่วยให้นักเรียนสามารถมีการรับรู้ที่ดีขึ้น สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ และคนรอบข้างได้ และสามารถเป็นประโยชน์ต่อครอบครัวอื่นได้ต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติกโดยระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กออทิสติก อายุ 3-9 ขวบ จำนวน 1 คน โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกดังนี้

1. ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ระบุว่ามีความบกพร่องทางการสื่อสาร และมีใบรับรองแพทย์
2. มีทักษะภาษาและการสื่อสารจำกัด เช่น มีคำศัพท์ในการสื่อสารจำกัด ไม่สามารถพูดออกมาเป็นคำได้
3. ไม่มีความบกพร่องซ้ำซ้อนเช่น ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านการได้ยิน ด้านการมองเห็น.

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร

ตัวแปรตาม ทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติก

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบ Single Subject Designs รูปแบบ A-B-A ดำเนินการทดลอง 2 เดือน ตั้งแต่เดือนเมษายน - พฤษภาคม 2561 โดยทดลองในวันจันทร์ พุธ ศุกร์ ใช้เวลาในการฝึก 1 ชั่วโมง ช่วงเวลา 15.00-16.00 น. มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. **ขั้นเตรียม** ในขั้นนี้มีการเตรียมตัวผู้ช่วยผู้วิจัยในการเก็บข้อมูล โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย ทำความเข้าใจพฤติกรรมที่ต้องสังเกตและบันทึก โดยศึกษาจากคำนิยามศัพท์เฉพาะ และการสังเกตพฤติกรรมจริง

1.2 ฝึกสังเกตพฤติกรรมร่วมกัน จนกระทั่งมีความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต (Inter Observer Reliability: IOR) ร้อยละ 80 ขึ้นไป ซึ่งผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยได้ฝึกการสังเกตพฤติกรรมเป็น เวลา 1 วัน จึงเริ่มดำเนินการจัดเก็บข้อมูลจริง

1.3 ค้นหาสิ่งเสริมแรงที่เด็กชอบมากที่สุด ที่เป็น อาหาร เครื่องดื่ม ของเล่น หรือกิจกรรมที่เด็กชอบ โดยการสังเกตหรือสอบถามบุคคลที่ใกล้ชิดเด็ก แล้ววน จัดเรียงอันดับสิ่งเสริมแรง 2 อันดับ โดยมีวิธีการดังต่อไปนี้

1.3.1 นำสิ่งของอาจจะเป็นขนม เครื่องดื่ม หรือของเล่น 3-5 ชนิด มาวางให้เด็กเลือก (โดยที่เด็กจะเอื้อมมือคว้าสิ่งที่ชอบในทันที)

1.3.2 สลับที่ในการวางสิ่งของนั้น แล้วให้เด็กเลือกอีก 3-5 ครั้ง หากเด็กเลือกสิ่งของชนิด เดิมทุกครั้ง แสดงว่าเด็กชอบมาก

1.3.3 เอาของที่เด็กชอบมากออก แล้วให้เลือกของที่เหลือ

1.4 นำสิ่งของที่เด็กเลือกมาจัดลำดับความชอบ โดยสิ่งที่เด็กชอบมากที่สุด จะจัดไว้เป็น อันดับที่ 1 ส่วนสิ่งของที่เด็กชอบรองลงมาจัดเป็นอันดับที่ 2 และ 3 ตามลำดับ

1.5 จัดเตรียมอุปกรณ์ทั้งหมด เพื่อดำเนินการทดลอง

2. ขั้นตอนการทดลอง

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเก็บข้อมูลในระยะเส้นฐาน A1 (Baseline) เป็นจำนวน 5 ครั้ง ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ที่ห้องเรียน ที่สนามเด็กเล่น ที่บ้าน

2. ผู้วิจัยเริ่มให้การจัดกระทำ B (Intervention) ผู้วิจัยสอนโดยวิธี PECS Phase 1 ขั้นเริ่มฝึกหยาบภาพเพื่อแลกเปลี่ยน เป็นขั้นตอนที่ฝึกให้เด็กเรียนรู้วิธีการสื่อสาร การใช้ภาพในการแลกเปลี่ยนภาพกับสิ่งที่เด็กต้องการโดยเด็กต้องสามารถหยิบ ยื่น วางภาพบนมือให้แก่ผู้ฝึก ในระยะนี้ใช้เพียงภาพเดียว ในการฝึกโดยมีผู้ร่วมสนทนาซึ่งจะนั่งตรงกันข้ามกับเด็ก และผู้กระตุ้นเตือนทางด้านหลังของเด็ก เพื่อคอยช่วยเหลือ โดยผู้ร่วมสนทนาจะวางภาพไว้ตรงเด็ก ซึ่งอาจจะฝึกบนโต๊ะหรือพื้นก็ได้ ในการฝึกระยะนี้จะไม่มีการกระตุ้นเตือนใด ๆ หากเด็กทำไม่ได้ผู้กระตุ้นเตือนจะจับมือเด็กให้หยิบภาพ และ ส่งภาพให้ผู้ร่วมสนทนา ซึ่งสามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ทักษะ 1a ดำเนินการฝึกโดยผู้วิจัยเป็นผู้ฝึก ในสถานการณ์เดิม

ทักษะ 1b ดำเนินการฝึกโดยเปลี่ยนผู้ฝึก ในสถานการณ์เดิม

ทักษะ 1c ดำเนินการฝึกเปลี่ยนสถานการณ์ใหม่

เมื่อกรณีศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารจากการสอนโดยวิธี PECS ในแต่ละทักษะ ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80 คือ สามารถหยิบรูปภาพยื่นส่งให้ผู้สอนหรือผู้ร่วมสนทนาได้ด้วยตนเองเป็นติดต่อกัน 3 วันติดต่อกันถือว่าผ่านและสามารถเริ่มทักษะต่อไปได้ และในแต่ละทักษะที่จะพิจารณาว่าผ่านจะต้องผ่านเกณฑ์ระดับคะแนน 2 หมายถึง เด็กไม่สามารถหยิบภาพได้โดยช่วยบางส่วน กระตุ้นเตือนด้วยท่าทางหรือใช้มือแตะข้อศอกหรือแขนเบาๆ และระดับคะแนน 3 หมายถึง เด็กสามารถหยิบภาพได้ด้วยตนเองเท่านั้น

3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเก็บข้อมูลในระยะเส้นฐานหลังการจัดกระทำ A2 (Baseline) เป็นจำนวน 5 ครั้ง โดยเว้นระยะห่างจากการฝึกไปอีก 1 สัปดาห์ ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ที่ห้องเรียน ที่สนามเด็กเล่น หรือที่บ้าน

4.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ระบบแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กออทิสติก มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเด็กออทิสติก ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แผนการจัดการเรียนรู้ระบบแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กออทิสติก โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเริ่มฝึกหยาบภาพเพื่อแลกเปลี่ยน เป็นขั้นตอนที่ฝึกให้เด็กเรียนรู้วิธีการสื่อสาร การใช้ภาพในการแลกเปลี่ยนภาพกับสิ่งที่เด็กต้องการโดยเด็กต้องสามารถหยิบ ยื่น วางภาพบนมือให้แก่ผู้ฝึก เด็กจะได้สิ่งของที่ตรงกับแรงเสริม ซึ่งสามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ทักษะ 1a ดำเนินการฝึกโดยผู้วิจัยเป็นผู้ฝึก ในสถานการณ์เดิม

ทักษะ 1b ดำเนินการฝึกโดยเปลี่ยนผู้ฝึก ในสถานการณ์เดิม

ทักษะ 1c ดำเนินการฝึกเปลี่ยนสถานการณ์ใหม่

กำหนดสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกเป็นรูปถ่ายที่ใช้ในการฝึก ได้แก่ ขนมโกโก้ และขนมป๊อปปี้ ขนาด 3x5 ซม.

1.2 นำแผนการสอนโดยวิธี PECS ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 3 คน ประเมินความเหมาะสม โดยพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาและวัตถุประสงค์ และความถูกต้องของขั้นตอนการสอน ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการสอนโดยวิธี PECS สอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้ตั้งไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแผนการสอนโดยวิธี PECS สอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้ตั้งไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการสอนโดยวิธี PECS ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้ตั้งไว้

1.3 นำแผนการสอนโดยวิธี PECS ที่ได้รับการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ ไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยผลการตรวจสอบดัชนี ความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.0

1.4 นำแผนการสอนโดยวิธี PECS ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

2. แบบประเมินทักษะการแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กออทิสติก

- 2.1 กำหนดวัตถุประสงค์ของการสร้างแบบประเมินทักษะการแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสาร
- 2.2 ศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก วิธี PECS วิธีการประเมินความสามารถในการสื่อสาร
- 2.3 สร้างแบบประเมินทักษะการแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารให้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์
- 2.4 นำแบบบันทึกความสามารถในการสื่อสารที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 3 คน ตรวจสอบและประเมินความเหมาะสม ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาถึงความเห็น ดังนี้
- +1 เมื่อแน่ใจว่าแบบบันทึกความสามารถในการสื่อสารสอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้ตั้งไว้
 - 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบบันทึกความสามารถในการสื่อสารสอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้ตั้งไว้
 - 1 เมื่อแน่ใจว่าแบบบันทึกความสามารถในการสื่อสารไม่สอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้ตั้งไว้
- 2.5 นำแบบบันทึกความสามารถในการสื่อสารที่ได้รับการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ ไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยผลการตรวจสอบ ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 0.8 – 1.0
- 2.6 นำแบบบันทึกความสามารถในการสื่อสารที่ได้ปรับปรุงแล้วไปใช้กับกรณีศึกษา
- 2.7 เกณฑ์การให้คะแนน แบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้
- ระดับคะแนน 1 หมายถึง เด็กไม่สามารถหยิบภาพได้ต้องกระตุ้นเตือนทางกายโดยจับมือเด็กเพื่อหยิบภาพ
 - ระดับคะแนน 2 หมายถึง เด็กไม่สามารถหยิบภาพได้โดยช่วยบางส่วน กระตุ้นเตือนด้วยท่าทางหรือใช้มือแตะข้อศอกหรือแขนเบาๆ
 - ระดับคะแนน 3 หมายถึง เด็กสามารถหยิบภาพได้ด้วยตนเอง

สรุปผลการวิจัย

ระยะเส้นฐาน (Baseline) มีความสามารถในการสื่อสารเท่ากับร้อยละ 0 จากการสังเกตพฤติกรรมการสื่อสารโดยใช้ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสารจำนวน 5 วัน กรณีศึกษาไม่สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ และไม่สามารถหยิบบัตรภาพเพื่อใช้ในการสื่อสาร

ระยะจัดกระทำ (Intervention) เป็นขั้นตอนการฝึก Phase 1 ขึ้นฝึกหยิบภาพเพื่อแลกเปลี่ยน โดยมีรายละเอียดการฝึกเป็นทักษะดังนี้

ทักษะ 1a ดำเนินการฝึกโดยผู้วิจัยเป็นผู้ฝึก ในสถานการณ์เดิม เมื่อได้รับการฝึกโดย PECS กรณีศึกษาสามารถใช้บัตรภาพในการสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนสิ่งที่ต้องการกับผู้ฝึกได้เท่ากับร้อยละ 67.78

ทักษะ 1b ดำเนินการฝึกโดยเปลี่ยนผู้ฝึก ในสถานการณ์เดิม เมื่อได้รับการฝึกโดย PECS กรณีศึกษาสามารถใช้บัตรภาพในการสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนสิ่งที่ต้องการกับผู้ฝึกได้เท่ากับร้อยละ 78.72

ทักษะ 1c ดำเนินการฝึกเปลี่ยนสถานการณ์ใหม่ เมื่อได้รับการฝึกโดย PECS กรณีศึกษาสามารถใช้บัตรภาพในการสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนสิ่งที่ต้องการกับผู้ฝึกได้เท่ากับร้อยละ 84.67

ระยะหลังจัดกระทำ (Baseline) มีความสามารถในการสื่อสารเท่ากับร้อยละ 84.67 จากการสังเกตพฤติกรรมการสื่อสารโดยใช้ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสารหลังการฝึก 1 สัปดาห์ สังเกตเป็นเวลา 5 วัน กรณีศึกษาสามารถแลกเปลี่ยนรูปภาพกับสิ่งของของตนเองที่ต้องการได้ดังภาพประกอบที่ 1

กราฟ 1 แสดงความสามารถในการสื่อสารโดยใช้ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กออทิสติก

ภาพประกอบที่ 1 เส้นภาพความสามารถในการสื่อสารโดยใช้ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร

อภิปรายผล

จากการพัฒนาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติกโดยใช้ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร พบว่าเด็กออทิสติกมีความสามารถในการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้สอดคล้องกับระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ ทีกกล่าวไว้ว่า

ระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสาร (The Picture Exchange Communication System : PECS) เป็นระบบการพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารโดยใช้รูปภาพ เช่น ภาพวาด ภาพถ่าย เพื่อแทนสัญลักษณ์ในการสื่อสาร เพื่อเป็นแนวทางที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดีและยังสามารถเพิ่มทักษะการสื่อสารเพื่อบอกความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด รวมทั้งกระตุ้นให้เด็กได้มีพัฒนาการด้านการพูดสื่อความหมายได้ดีขึ้นจากภาพที่เห็นกระบวนการพัฒนาการสื่อสารของเด็ก ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับ Odluyurt Serhatet al.(2016) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้ PECS และการสังเกตการณ์การสื่อสารของเด็กออทิสติก วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ ผลของการใช้ PECS สำหรับเด็กออทิสติก ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วย เด็กออทิสติกจำนวน 6 คน ระดับก่อนวัยเรียน รูปแบบการวิจัยแบบทดลอง โดยมีการประเมินความสามารถพื้นฐานในการเริ่มต้นการสนทนาของเด็ก และฝึกการสื่อสารโดยใช้ PECS ขั้นตอนที่ 1-3 ผลการทดลองพบว่าความสามารถในการเริ่มต้นสนทนาของเด็กออทิสติกมีพัฒนาการที่ดีขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ganz Jennifer et al.(2013) ได้ทำการวิจัยเชิงทดลอง แบบแผนการวิจัยหลายเส้นฐานข้ามพฤติกรรม (Multiple Probe Single-case Design) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการฝึกอบรมการใช้สื่อเสริมทางเลือก Picture Exchange Communication System (PECS) กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักบำบัดจำนวน 3 คน และเด็กออทิสติก ระดับชั้นอนุบาล ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก 2.5 ชั่วโมง 4 วันต่อสัปดาห์ จำนวนที่ใช้ฝึก 5 สัปดาห์ โดยใช้ PECS ขั้นที่ 1-3 ในการฝึกการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่าเด็กสามารถใช้การสื่อสาร PECS ได้ แต่ยังมีข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก โดยมีข้อเสนอแนะในการใช้เวลาฝึกที่ยาวนานขึ้นและต่อเนื่อง และปัจจัยที่ทำให้กรณีศึกษามีทักษะการแลกเปลี่ยนรูปภาพที่ดีขึ้นเนื่องมาจาก

1. ลักษณะการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก

ลักษณะการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกจะเรียนรู้ได้ดีจากทางสายตา หรือที่เรียกว่ากลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง Hodgdon (1995 อ้างใน ทิพวรรณปิโยปกรณ, 2549: 92) กล่าวว่า กลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง เป็นวิธีพัฒนาระบบการสื่อสารโดยใช้สื่อที่สามารถมองเห็นได้เป็นการกระตุ้นการเรียนรู้ในการสื่อสาร โดยการมองเครื่องมือต่าง ๆ ที่จัดทำขึ้นเพื่อบอกข้อมูล แสดงสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นให้เด็กเห็นได้ชัดเจน เช่น ตารางเวลา ปฏิทิน สมุดบันทึก รายการซื้อของ เมนูอาหาร เป็นต้นดังนั้นการใช้รูปภาพซึ่งสอนด้วยระบบแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสาร ทำให้กรณีศึกษาที่มีความสามารถในการจดจำและเรียนรู้กระบวนการแลกเปลี่ยนภาพได้ดีและรวดเร็ว เพราะสิ่งใดก็ตามที่รับรู้ด้วยการมองเห็นจะเป็นข้อมูลที่คงอยู่ได้นาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Carson Lynnet al. (2012) นำระบบแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารมาทดลองใช้กับเด็กออทิสติกจำนวน 3 คน อายุ 3-6 ขวบ โดยมีการฝึกโดยใช้ PECS ที่คลินิกและมีการประเมินทักษะการใช้ PECS เพื่อการสื่อสารที่บ้าน โดยเด็กแต่ละคนจะได้รับการสุ่มเลือกหนึ่งครั้งต่อเดือนเพื่อประเมินว่าทักษะการสื่อสารเป็นอย่างไร ผลการวิจัยพบว่าเด็กมีผลการสื่อสารที่ดีขึ้นและสามารถนำไปใช้ที่บ้านได้ และยังพบอีกว่าเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมการเล่นแบบตัวอย่างที่ดี มีแนวโน้มในการพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยใช้ PECS ได้ดี

2. หลักการเรียนรู้โดยการเสริมแรง

ผู้ศึกษาได้นำหลักการเสริมแรงวางเงื่อนไข โดยมีการประเมินสิ่งเสริมแรงตามความต้องการของกรณีศึกษา คือ ขนมโกโก้และป๊อปปี้ และนำสิ่งเสริมแรงมาเป็นเงื่อนไขให้เด็กหยิบภาพสิ่งเสริมแรง แล้วจะได้ขนมนั้น ซึ่งสอดคล้องกับการวางเงื่อนไขของสกินเนอร์ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2543) ทั้งนี้ระบบการแลกเปลี่ยนรูปภาพเพื่อการสื่อสารเป็นการฝึกโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ ซึ่งต้องให้เด็กหยิบภาพในการ แลกเปลี่ยนไม่ใช้การชี้ และสอนอย่างเป็นระบบเป็นขั้นตอน ที่สำคัญใช้ภาพอย่างสม่ำเสมอในชีวิตประจำวัน สำหรับวิธีการดำเนินการมีขั้นตอนดังนี้ 1) ค้นหาสิ่งเสริมแรงที่เด็กชอบมากที่สุด ที่เป็น อาหาร เครื่องดื่ม ของเล่น หรือกิจกรรมที่ เด็กชอบ โดยการสังเกตหรือสอบถามบุคคลที่ใกล้ชิดเด็ก แล้วนำจัดเรียงอันดับสิ่งเสริมแรง 2 อันดับ 2) นำสิ่งของอาจจะเป็นขนม เครื่องดื่ม หรือของเล่น 3-5 ชนิด มาวางให้เด็กเลือก 3) สลับที่ในการวางสิ่งของนั้น แล้วให้เด็กเลือกอีก 3-5 ครั้ง หากเด็กเลือกสิ่งของชนิด เดิมทุกครั้ง แสดงว่าเด็กชอบมาก 4) เอาของที่เด็กชอบมากออก แล้วให้เด็กเลือกของที่เหลือ 5) นำสิ่งของที่เด็กเลือกมาจัดลำดับความชอบ โดยสิ่งที่เด็กชอบมากที่สุดจะจัดไว้เป็น อันดับที่ 1 ส่วนสิ่งของที่เด็กชอบรองลงมาก็จัดเป็นอันดับที่ 2 และ 3 ตามลำดับ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญญลินรินทร์ นาคเล็ก (2557) ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของเด็กออทิสติกจากการสอนโดยวิธีพีเคส์ (PECS) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารของเด็กออทิสติก จำนวน 3 คน อายุ 8-11 ปี โดยในการวิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะในการประเมินความสามารถพื้นฐานที่เป็นความต้องการของเด็กออทิสติกเพื่อใช้ในการฝึก PECS ซึ่งจะต้องมีการประเมินอย่างหลากหลายเช่น การสอบถามผู้ปกครอง การสังเกตและการประเมินด้วยการให้เด็กออทิสติกหยิบเลือกของที่ชอบมากที่สุด และจัดลำดับสิ่งเสริมแรงตามความต้องการเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เด็กออทิสติกเรียนรู้ได้ดีจากภาพ ดังนั้นในการสอนควรเน้นการสอนด้วยภาพหรือสิ่งที่เห็นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน และควรสร้างสื่อภาพให้เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นพิเศษของเด็กออทิสติกแต่ละบุคคลด้วย
2. ควรให้ความรู้ผู้ปกครองในการฝึก PECS เพื่อที่จะนำไปฝึกที่บ้านด้วย เพื่อให้สัมพันธ์กับการฝึกที่โรงเรียน และเป็นการพัฒนาการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาระบบแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารในขั้นตอนที่สูงขึ้น และต่อเนื่องเพื่อประสิทธิภาพของการฝึกและการพัฒนาการสื่อสารของเด็กออทิสติก
2. เมื่อเด็กเรียนรู้ระบบแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารแล้ว ควรมีการฝึกพัฒนาในการใช้แอปพลิเคชันระบบแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารด้วย

บรรณานุกรม

- กิดานันท์มหิตทอง. (2548). เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- ณัฐนรินทร์ นาคเล็ก. (2557). การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของเด็กออทิสติกจากการสอนโดยวิธี เพ็คส์ (PECS). วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ทิพวรรณปิโยภรณ์. (2549). การใช้ระบบแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาการสื่อสารของเด็ก ออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นุชนาถ แก้วมาตร. (2547). การสื่อภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เพ็ญแข ลิ้มศิลา. (2546). การวินิจฉัยโรคออทิสซึม. กรุงเทพฯ : โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2549). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สุนีย์ มุขเงิน. (2547). ลูกออทิสติกไม่พูดจะอย่างไร. กรุงเทพฯ: โรงพยาบาลประสาทมิตร.
- วันทนี พันธ์ชาติ, อลิสา สุวรรณรัตน์และปรจรรย์ แทนทอง. (2550) โครงการการศึกษาวิจัยการ พัฒนาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติกด้วยการใช้ระบบการแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ
- Carson Lynn; MoosaTaslim; Theurer Julie; OramCardy Janis.(2012). The collateral effects of PECS training on speech development in children with autism. **Canadian Journal of Speech-Language Pathology and Audiology.** 36(3), pp. 182-195
- Ganz Jennifer; GoodwynFara; Boles Margot; Hong Ee Rea; Rispoli Mandy; Lund Emily; Kite Elizabeth. (2013). Impacts of a PECS instructional coaching intervention on practitioners and children with Autism. **AAC: Augmentative and Alternative Communication.**29(3), pp. 210-221
- Odluyurt, Serhat; AldemirÖzgül; KapanAlper. (2016). An investigation on the effects of PECS and observational learning in initiating and maintenance of communication among children with autism. **International Journal of Early Childhood Special Education.** 8(2), pp. 151-164

A PROPOSED LEARNING RESULT OF KING MONGKUT UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THONBURI (KMUTT) STUDENT GROUPS THROUGH IMPLEMENTING A PSYCHOLOGY PROJECT ACTIVITY

Jureeporn Kanjanakaroon¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อนำเสนอและเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักศึกษาสองกลุ่มกรณีศึกษาผ่านการดำเนินกิจกรรมโครงการจิตวิทยา ดำเนินการศึกษาวิจัย ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (มจธ.) โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพแบบมีส่วนร่วม และวิธีการแบบผสมผสาน เครื่องมือวิจัย ได้แก่ การสังเกต สัมภาษณ์ สทนากลุ่ม แบบสอบถามอย่างมีโครงสร้าง แบบสอบถามปลายเปิดซึ่งเป็นแบบรายงานการประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเองและแบบทดสอบความรู้จิตวิทยา โดยมีกลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนวิชาจิตวิทยาการจัดการ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ร่วมกันจัดกิจกรรมโครงการจิตวิทยา 2 กลุ่ม จำนวน 19 คน และ 20 คน ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน การวิเคราะห์เนื้อหา และวิเคราะห์เชิงสรุปแบบอุปนัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบความรู้จิตวิทยา พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ของกลุ่มแรก (84.21%) และกลุ่มที่สอง (90%) สอบได้คะแนนร้อยละ 88 และ 92 ตามลำดับ ผลการประเมินความเห็นนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม และกลุ่มที่สอง พบว่ามีความพึงพอใจและได้รับประโยชน์โดยรวมในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$; $SD = 0.45$) และมากที่สุด ($\bar{x} = 4.59$; $SD = 0.25$) ตามลำดับ และผลการสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตนและใคร่ครวญภายในของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มแรก และกลุ่มที่สอง ปรากฏว่า สอดคล้องตามเป้าหมายรายวิชา และกรอบคุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์ (KMUTT-STUDENT QF) ในด้านความเป็นผู้นำ ดังนี้ คือ ความรู้ความเข้าใจในงาน (84.21%; 90%), การประยุกต์ และคิดสร้างสรรค์ (84.21%; 85%), ความสามารถปรับตัว (89.47%; 90%), ภาวะผู้นำ (89.74%; 90%) และ ทักษะการจัดการ (94.74%; 95%) ตามลำดับ

คำสำคัญ: ผลการเรียนรู้ และ กิจกรรมโครงการจิตวิทยา

Abstract

The main purpose of this research is to propose and compare the learning results of two student groups, case studies, through implementing a psychology project activity. The study was conducted at KMUTT by means of participatory qualitative methodology and mixed method. The research instruments used to collect the data were observations, interviews, group discussions, structured questionnaire, students' self learning report with open-ended questions and a test of psychology-related knowledge. The samples and key informants were two student groups; nineteen and twenty undergraduate students respectively; studying in the subject area of managerial psychology and implementing a psychology project activity. The data analysis involved fundamental statistical analysis, content analysis and inductive analysis. The findings revealed that most students in the first group (84.21%) and in the second group (90%) had the score of 88% and 92% for psychology-related knowledge test in the project respectively. All of them (the first and second group) had satisfactions and benefits at the high ($\bar{x} = 4.18$; $SD = 0.45$) and the highest level ($\bar{x} = 4.59$; $SD = 0.25$) respectively. Their self-inquiry learning-reflection and inner contemplation fit in with the subject goals and KMUTT Student Qualification Framework (KMUTT-STUDENT QF) on the global leader aspects i.e. Knowledge about Cognitive Tasks (84.21%; 90%), Applying and Creating (84.21%; 85%), Adaptability (89.47%; 90%), Leadership (89.74%; 90%), and Management Skill (94.74%; 95%); respectively.

Keywords: Learning Results, Psychology Project Activity

¹ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

¹ School of Liberal Arts, King Mongkut's University of Technology Thonburi.

บทนำ

วิชาจิตวิทยาการจัดการเป็นหนึ่งในวิชาในหมวดศึกษาทั่วไปที่จัดบริการให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีในแต่ละคณะ ภาควิชาต่างๆของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี โดย มีวัตถุประสงค์ต้องการส่งเสริมและพัฒนานักศึกษาให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาและสามารถประยุกต์นำแนวคิดทางจิตวิทยาไปใช้ในการบริหารจัดการ และแก้ปัญหาพฤติกรรมการทำงาน ตามแผนการเรียนการสอนในวิชาจิตวิทยาการจัดการ ได้กำหนดให้นักศึกษาเรียนรู้แนวคิดทางจิตวิทยาโดยนำไปใช้ในการบริหารจัดการด้วยการออกแบบ ดำเนินการและปฏิบัติกิจกรรมโครงการทางจิตวิทยา[1;2] ซึ่งถือเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนในลักษณะที่มีการใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้ทั้งจากภายในและนอกสถานศึกษาและประเด็นสำคัญของวิชานี้คือมีเป้าหมายหลักเพื่อตอบสนอง ต่อนโยบายด้านการเรียนรู้ในแผนปฏิบัติการด้านการศึกษา ที่มุ่งเน้นการพัฒนากรอบคุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์ (KMUTT-STUDENT QF) ของมหาวิทยาลัย ซึ่งครอบคลุมผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ และอยู่บนฐานความคิดที่มหาวิทยาลัยต้องการอยากให้นักศึกษา มจธ. เป็นผู้ผ่านการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ด้วยการมีความสามารถในการนำและประสานให้เกิดความร่วมมือกัน ทั้งด้านการปฏิบัติงานในวิชาชีพ และด้านสังคม เพื่อมุ่งให้เกิดความสำเร็จของเป้าหมายที่ตั้งมาด้วยกัน โดยมีทัศนคติ ทักษะ และความรู้ที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ [3] ดังนั้นรายวิชานี้จึงมีการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้เทียบกับตามกรอบคุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์ โดยเฉพาะด้านความเป็นผู้นำ(Global Leader) ทั้งนี้โดยใช้หลักการสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตน และใคร่ครวญภายใน ถือเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในตนเองของผู้เรียน [4] โดยหลังจากกลุ่มนักศึกษาได้ปฏิบัติกิจกรรมโครงการเสร็จสิ้นแล้วนักศึกษาแต่ละคนจะได้สะท้อนผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในตนเองออกมาในรูปข้อเขียนการบรรยายความรู้สึกลงในแบบประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยให้นักศึกษาจะย้อนระลึกทบทวนถึงความรู้สึกของตนที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ตรงขณะที่ได้ปฏิบัติกิจกรรม นอกจากนั้นแต่ละโครงการยังมีการใช้แบบทดสอบวัดความรู้เนื้อหาวิชาจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับโครงการนั้นๆ และมีการการใช้แบบสอบถามสำหรับประเมินความพึงพอใจและประโยชน์ที่ได้รับจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการอีกด้วย [1-2;5]

ทั้งนี้ในฐานะที่ผู้วิจัยต้องประสานงานจัดการเรียนรู้ในวิชานี้ และได้ศึกษาประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มนักศึกษาที่เป็นกรณีศึกษาในปีการศึกษา 1/2558 ไว้แล้ว [5] และ ในปีการศึกษา 2/2560 ผู้วิจัยได้มีโอกาสร่วมประสานงานจัดการเรียนการสอนวิชานี้ อีก จึงสนใจศึกษาผลการเรียนรู้ของกลุ่มนักศึกษา มจธ.ผ่านการดำเนินกิจกรรมโครงการทางจิตวิทยาอีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบกับผลการเรียนรู้ของกลุ่มกรณีศึกษาเดิมให้ได้ เพื่อเป็นข้อสังเกต และข้อสังเกตการณ์ในการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนในรายวิชา ต่อไป และเพื่อเป็นการนำเสนอรายงานผลการเรียนรู้ของกลุ่มที่เป็นกรณีศึกษาในปีการศึกษา 2/2560 ต่อมหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อนำเสนอ และเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของกลุ่มนักศึกษา มจธ. สองกลุ่มกรณีศึกษาผ่านการดำเนินกิจกรรมโครงการจิตวิทยา

กรอบแนวคิดการวิจัย

การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมโครงการเป็นฐาน (Project-Based Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีครูผู้สอนเป็นผู้นำ กระตุ้นเพื่อนำความสนใจที่เกิดจากตัวผู้เรียนมาใช้ในการทำกิจกรรมค้นคว้าหาความรู้ด้วยตัวผู้เรียนเอง นำไปสู่การเพิ่มความรู้ที่ได้จากการลงมือปฏิบัติ โดยผู้เรียนมีการเรียนรู้ผ่านกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม ที่จะนำมาสู่การสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ ที่ได้ผล การจัดการกิจกรรมเป็นผลงานแบบรูปธรรม [6] และ สอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง “learning by doing” ของ John Dewey [7] ที่เน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ ได้พัฒนาทักษะต่างๆ ถือว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-centered Approach) [8] เนื่องจากผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะต่างๆด้วยตนเองทุกขั้นตอน โดยมีผู้สอนเป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ดังนั้นในการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นนั้น อาจเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในตนเองได้ขณะที่ผู้เรียนได้เข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมในโครงการ ผู้เรียนจึงอาจใช้หลักการสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตนและใคร่ครวญภายใน [9] เพื่อบ่งบอกและประเมินผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในตนเองได้

ผลลัพธ์ในการเรียนรู้ของนักศึกษาในวิชาจิตวิทยาการจัดการนี้เป็นการประเมินผ่านการดำเนินกิจกรรมโครงการจิตวิทยา [5] ในที่นี้ผู้วิจัยได้จัดให้นักศึกษาได้รายงานผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในตนเองโดยใช้หลักการสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตน และใคร่ครวญภายในด้วยวิธีการนั่งสงบนิ่งย้อนระลึกทบทวนถึงความรู้สึกของตนที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ตรงในการลงมือปฏิบัติกิจกรรม[9] แล้วบันทึกลงในแบบรายงานการประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์

group discussion)และประเมินผลการเรียนรู้นักศึกษา ด้วยการใช้แบบทดสอบวัดความรู้เนื้อหาวิชาจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับโครงงานนั้นๆ 25 ข้อ เป็นแบบทดสอบ4ตัวเลือกโดยมีคำตอบถูกต้องเพียงคำตอบเดียว การใช้แบบสอบถามสำหรับประเมินความพึงพอใจและประโยชน์ที่ได้รับจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงงานฯซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมีโครงสร้างมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5ระดับ และใช้แบบสอบถามปลายเปิด(open-ended form) มีลักษณะเป็นแบบรายงานการประเมินสะท้อนผลการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาที่สร้างขึ้นตามกรอบความคิดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ โดยหลังจากกลุ่มนักศึกษาได้ปฏิบัติกิจกรรมโครงงานเสร็จสิ้นแล้วผู้วิจัยจะให้นักศึกษาแต่ละคนได้สะท้อนผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในตนเองออกมาในรูปข้อเขียนการบรรยายความรู้สึกลงในแบบประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง ภายหลังจากการนั่งสงบนิ่งเป็นเวลา10นาที โดยนักศึกษาจะย้อนระลึกทบทวนถึงความรู้สึกของตนที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ตรงขณะที่ได้ปฏิบัติกิจกรรม

สำหรับขั้นตอนการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยข้อมูล ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมด และใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา(content analysis) การวิเคราะห์แบบสรุปเชิงอุปนัย(induction) การวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ค่าร้อยละ และการนำเสนอผลการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนาวิเคราะห์ สำหรับการประเมินผลความพึงพอใจนั้นได้กำหนดช่วงของคะแนนค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของความคิดเห็น เพื่อใช้แปลความหมายข้อมูลไว้ 5 ระดับคือ มากที่สุด($4.21 \leq \bar{x} \leq 5.00$), มาก($3.41 \leq \bar{x} \leq 4.20$), ปานกลาง/ไม่แน่ใจ ($2.61 \leq \bar{x} \leq 3.40$), น้อย($1.81 \leq \bar{x} \leq 2.60$) และ น้อยที่สุด ($1.00 \leq \bar{x} \leq 1.80$) เกณฑ์การหาช่วงคะแนนดังกล่าวนี้ได้จากการคำนวณหาช่วงคะแนนจากพิสัย (Intervals from the Range) ตามหลักการคำนวณเชิงสถิติและนำเสนอผลการศึกษาที่ได้อยู่ในรูปแบบเป็นตารางเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มกรณีศึกษาโครงงานแรก และกลุ่มกรณีศึกษาโครงงานที่สองของนักศึกษา

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือกลุ่มตัวอย่างทั้งคู่ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัยตั้งแต่เบื้องต้น โดยแจ้งให้กลุ่มตัวอย่างทราบว่าการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะมีการนำเสนอข้อมูลในภาพรวมเท่านั้น กลุ่มตัวอย่างมีอิสระในการให้ข้อมูลอย่างเต็มที่ ข้อมูลส่วนบุคคลจะได้รับการปกปิดคุ้มครอง ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลใดๆเป็นลักษณะส่วนบุคคล รวมทั้งผู้วิจัยยินดีแจ้งผลการวิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทราบเมื่อการศึกษาวิจัยเสร็จสิ้น

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย

กลุ่มตัวอย่างโครงงานแรก เป็นนักเรียน มจร. 19 คน เป็นเพศชาย 8 คน (42.11%) เพศหญิง 11 คน (57.89%) มีอายุ 16 ปี ถึง 18 ปี 3 คน (15.79%) มากกว่า 18 ปี 16 คน (84.21%) กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 4 คน (21.05%) ชั้นปีที่3 10 คน (52.63%) ชั้นปีที่ 4 5 คน (26.31%) เป็นนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ 5 คน (26.31%) และคณะวิศวกรรมศาสตร์ 14 คน (73.68%)

กลุ่มตัวอย่างโครงงานที่สอง เป็นนักเรียน มจร. 20 คน เป็นเพศชาย 9 คน (45%) เพศหญิง 11 คน(55%) มีอายุ16 ปี ถึง 18 ปี 18 คน (90%) มากกว่า 18 ปี 2คน(10%) กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่2 15 คน(75%) ชั้นปีที่3 3คน(15%) ชั้นปีที่4 2 คน (10%) เป็นนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์4 คน(20%) คณะเทคโนโลยีฯ 4 คน(20%) และคณะวิศวกรรมศาสตร์ 12 คน(60%)

ตาราง1 ลักษณะรูปแบบโครงงานจิตวิทยา

หัวข้อ	โครงงานแรก	โครงงานสอง
ชื่อโครงงาน	โครงงานสื่อพัฒนา MQ (Moral Quotient)	โครงงานเรื่องการสร้างการทำงานเป็นทีมโดยใช้กิจกรรมจิตอาสาทำความดี
สถานที่จัดทำโครงงาน	โรงเรียนนาหลวง แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร	วัดประชาบำรุง(วัดลูกวัว) แขวงท่าข้าม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร
กลุ่มเป้าหมายของโครงงาน	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 คน	กลุ่มนักศึกษา มจร. ซึ่งเป็นสมาชิกในทีมโครงงานฯ จำนวน 20 คน
วัตถุประสงค์โครงงาน	เพื่อจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ศีลธรรม และพัฒนา MQ (Moral Quotient) โดยจัดทำสื่อนิทาน Animation การเรียนรู้เกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม และศีลธรรม	เพื่อจัดโครงงานจิตอาสาทำความดีและใช้กิจกรรมในโครงงานเป็นสื่อส่งเสริมให้สมาชิกในทีมซึ่งแม้จะมาจากต่างภาควิชาที่มีความแตกต่างกันสามารถทำงานร่วมกันได้ดีและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

องค์ความรู้ทางจิตวิทยา	ความรู้ทางจิตวิทยาที่นำมาประยุกต์ใช้ในการจัดดำเนินกิจกรรม คือ แนวคิดเกี่ยวกับMQ (Moral Quotient)	ความรู้ทางจิตวิทยาที่นำมาประยุกต์ใช้ในการจัดดำเนินกิจกรรม คือ ทฤษฎีการทำงานเป็นทีม (Team work) การสื่อสารแบบสองทาง (Two – way communication) และสังคมมิติ(Sociometry)
ลักษณะรูปแบบกิจกรรม	กิจกรรมชมสื่อการ์ตูน Animation ที่มีเนื้อหาเรื่องคุณธรรม จริยธรรม และศีลธรรม และสนทนาการด้วยเกมส์ตอบปัญหาคุณธรรม จริยธรรม พร้อมสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายตามกรอบแนวคิดเกี่ยวกับMQ (Moral Quotient) ตามที่กลุ่มนักศึกษาได้ศึกษาค้นคว้ามา	กิจกรรมสร้างทีมเพื่อจัดโครงการจิตอาสาทำความดี กิจกรรมหลักๆในโครงการ ..ต้องมีการประชุมวางแผนงาน ในการสร้างทีมงานจากสมาชิกกลุ่ม โดยใช้ฐานแนวคิดทฤษฎีการทำงานเป็นทีม การสื่อสารและใช้สังคมมิติในการวัดความสัมพันธ์ของสมาชิก ก่อนและหลังการจัดดำเนินโครงการ กิจกรรมที่ดำเนินในพื้นที่วัดลูกวัว ได้แก่ การไหว้พระขอพร การร่วมกันเก็บขยะ ทำความสะอาดบริเวณวัด เป็นต้น
ตัวอย่างภาพการดำเนินกิจกรรม		

ตาราง2 ความพึงพอใจและประโยชน์ที่ได้รับจากการดำเนินกิจกรรมโครงการจิตวิทยา

รายการที่ประเมิน	โครงการแรก		โครงการสอง	
	$\bar{x}$	ระดับความคิดเห็น	$\bar{x}$	ระดับความคิดเห็น
การได้รับความรู้และความเข้าใจงานจากการปฏิบัติกิจกรรม	4.42	มากที่สุด	4.75	มากที่สุด
การประยุกต์ใช้ความรู้จิตวิทยาในการทำงาน	4.46	มากที่สุด	4.74	มากที่สุด
ประสบการณ์โดยตรงจากการเรียนรู้ในห้องเรียน	4.47	มากที่สุด	4.70	มากที่สุด
นำไปสู่การพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีม	4.23	มากที่สุด	4.89	มากที่สุด
นำไปสู่การพัฒนาทักษะผู้นำกลุ่ม	4.25	มากที่สุด	4.40	มากที่สุด
นำไปสู่การสร้างสามารถคิดวางแผนสร้างสรรค์ออกแบบกิจกรรมเรียนรู้อื่นๆ	4.21	มากที่สุด	4.50	มากที่สุด
ช่วงระยะเวลาตามกำหนดที่ให้จัดกิจกรรมโครงการ	3.20	ปานกลาง	4.15	มาก

ความพึงพอใจประโยชน์จากการเข้าร่วมโครงการฯโดยรวม	4.18	มาก	4.59	มากที่สุด
---	------	-----	------	-----------

จากตาราง2 ผลการสำรวจความพึงพอใจและประโยชน์ที่ได้รับฯ พบว่านักศึกษาโครงการกลุ่มแรก มีคะแนนค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจและได้รับประโยชน์สูงมากที่สุด ($\bar{x} = 4.47$) ในกลุ่ม ในเรื่องประสบการณ์โดยตรงจากการเรียนรู้ในห้องเรียน และมีคะแนนค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจและประโยชน์จากการเข้าร่วมโครงการฯโดยรวมในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$) ในขณะที่โครงการกลุ่มสอง มีความพึงพอใจและได้รับประโยชน์ สูงมากที่สุด ($\bar{x} = 4.89$) ในกลุ่ม ในเรื่องการนำไปสู่การพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีม และมีคะแนนค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจและประโยชน์จากการเข้าร่วมโครงการฯโดยรวมในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.59$)

ตาราง3 เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของกลุ่มนักศึกษา มจร. ผ่านการดำเนินกิจกรรมโครงการจิตวิทยา

ตาราง3.1 ผลเรียนรู้ด้านความรู้ความเข้าใจจิตวิทยาที่ได้รับจากการดำเนินกิจกรรมโครงการจิตวิทยา

คะแนนจากแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจจิตวิทยาในโครงการ (เรียงจากมาก ไปหาน้อย)		โครงการแรก(19 คน)		โครงการสอง(20 คน)	
คะแนนที่สอบได้ (คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
25	100	1	5.26	1	5
24	96	-	-	1	5
23	92	1	5.26	18	90
22	88	16	84.21	-	-
21	84	1	5.26	-	-

จากตาราง3.1 ผลการเรียนรู้ของนักศึกษา ปรากฏว่าโครงการกลุ่มแรก มีนักศึกษาจำนวน 1 คน (5.26%) สอบได้ 25 คะแนนเต็ม(100%), 1 คน (5.26%) สอบได้ 23 คะแนน(92%), 16 คน (84.21%) สอบได้ 22คะแนน(88%) และ 1 คน (5.26%) สอบได้ 21 คะแนน(84%) ในขณะที่กลุ่มสอง มีจำนวน1 คน(5%) สอบได้ 25คะแนนเต็ม(100%), 1 คน (5%) สอบได้ 24 คะแนน (96%) และ 18 คน (90%) สอบได้ 23 คะแนน(92%)ตามลำดับ

ตาราง3.2 ผลการเรียนรู้ด้านการสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตน และใคร่ครวญภายใน ตามกรอบคุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์ (KMUTT-STUDENT QF) ด้านความเป็นผู้นำซึ่งวิเคราะห์สังเคราะห์สรุปรวบรวมจากแบบรายงานการประเมินสะท้อนผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ผลการสะท้อนเรียนรู้ หัวข้อเรื่อง	โครงการแรก			โครงการสอง		
	จำนวนนักศึกษา (คน)	ร้อยละ	ตัวอย่างข้อเขียนของนักศึกษาหลังเสร็จสิ้นโครงการ	จำนวนนักศึกษา (คน)	ร้อยละ	ตัวอย่างข้อเขียนของนักศึกษาหลังเสร็จสิ้นโครงการ
ความสามารถในการปรับตัว (Adaptability)	17	89.47	“ทำงานกลุ่มต้องเอาใจเขา มาใส่ใจเราด้วย...” “อยากให้เพื่อนๆ เขาร่วมมือ พวกเราต้องปรับตัวใช้กลยุทธ์หลายอย่างเข้าช่วย...” ฯลฯ	18	90	“แม้พวกเราจะมาจากหลากหลายภาคฯ ต่างความคิดเห็น แต่ก็สามารถปรับจนคลื่นความคิดให้ตรงกันได้...” ฯลฯ
ภาวะผู้นำ (Leadership)	17	89.47	“...การทำโครงการเป็นกลุ่ม สร้างบรรยากาศ การทำงาน	18	90	“เมื่อตกลงได้หัวข้อโครงการแล้ว พวกเราต่างยังรับฟัง

			เป็นทีม..” “...แม้มีปัญหาบ้างในการทำโครงการแต่ฉันก็เป็นความท้าทายที่น่าสนใจ.” ฯลฯ			ความเห็นกันมากขึ้น...” “เพื่อนพูด..เราจะฟังกัน..ทุกคนมีไอเดียสุดยอด..” ฯลฯ
ทักษะการจัดการ (Management Skills)	18	94.74	“...ได้เรียนรู้ เรื่องการจัดลำดับความสำคัญของงาน การจัดการ จัดโครงการว่าต้องมีแผนงาน ตั้งเป้าหมาย ทำงานต้องชัดเจน...” ฯลฯ	19	95	“พวกช่วยกันวางแผนตั้งเป้าหมาย ให้ทำงานมีประสิทธิภาพ... ด้วยตั้งใจทำความดีกันจริงๆ ..” ฯลฯ

จากตาราง 3.2 ผลการเรียนรู้ของกลุ่มนักศึกษาในการสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตน และใคร่ครวญภายใน ตามกรอบคุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์(KMUTT-STUDENT QF) ด้านความเป็นผู้นำปรากฏว่าโครงการกลุ่มแรก มีนักศึกษาสะท้อนเรียนรู้ ด้านความสามารถในการปรับตัว (Adaptability)จำนวน 17 คน (89.47%)ด้านภาวะผู้นำ(Leadership)จำนวน 17 คน (89.47%)และด้านทักษะการจัดการ(Management Skills)จำนวน 18 คน (94.74%) ในขณะที่ โครงการกลุ่มสองมีนักศึกษาสะท้อนเรียนรู้ ด้านความสามารถในการปรับตัว (Adaptability)จำนวน 18 คน (90%)ด้านภาวะผู้นำ(Leadership)จำนวน 18 คน (90%)และด้านทักษะการจัดการ(Management Skills)จำนวน 19 คน (95%)ตามลำดับ

ตาราง3.3 ผลการเรียนรู้ด้านการสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตน และใคร่ครวญภายใน ตามวัตถุประสงค์หลักรายวิชาซึ่งวิเคราะห์สังเคราะห์สรุปรวบรวมจากแบบรายงานการประเมินสะท้อนผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ผลการสะท้อนเรียนรู้ หัวข้อเรื่อง	โครงการแรก			โครงการสอง		
	จำนวนนักศึกษา (คน)	ร้อยละ	ตัวอย่างข้อเขียนของนักศึกษาหลังเสร็จสิ้นโครงการ	จำนวนนักศึกษา (คน)	ร้อยละ	ตัวอย่างข้อเขียนของนักศึกษาหลังเสร็จสิ้นโครงการ
ความรู้ความเข้าใจในงาน (Knowledge About Cognitive Tasks)	16	84.21	“...การอภิปรายงาน ช่วยทำให้พวกเราเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง MQ...” “ เก็บข้อมูลไป สัมภาษณ์น้องๆ...ก็ทำให้เข้าใจเนื้อหาเรื่อง MQ มากขึ้น...” ฯลฯ	18	90	“การรีวิวนแนวคิดเกี่ยวกับทีมงาน การสื่อสาร การได้ทำงานอย่างเป็นทีมจริงๆ..ทำให้เรามีความรู้ความเข้าใจงานมากขึ้น...” ฯลฯ
การประยุกต์และคิดสร้างสรรค์ (Applying and Creativing)	16	84.21	“...เราช่วยกันคิด สร้างกิจกรรมให้เด็กๆโดยใช้แนวคิดจิตวิทยาเกี่ยวกับ MQ ... รู้สึกว่า มัน เป็น กิ จ ก ร ร ม ที่ สร้างสรรค์มาก...” ฯลฯ	17	85	“ กิจกรรมโครงการเราดูเหมือนง่าย แต่เมื่อเสร็จสิ้นงานแล้วถึงรู้ว่าเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์สุดยอด...ทำให้พวกเรารักกันมากขึ้น...” ฯลฯ
อื่นๆ	3	15.79	“...รับฟังเสียงบ่นและต่อว่าจากคุณพ่อแม่ได้มากขึ้น...ไม่โกรธง่าย...” ฯลฯ	1	5	“...ซาบซึ้งกับคำว่าเพื่อน เพื่อนกันต้องช่วยกัน”

จากตาราง 3.3 ผลการเรียนรู้ของกลุ่มนักศึกษาในการสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตน และใคร่ครวญภายใน ตามวัตถุประสงค์หลักรายวิชาปรากฏว่า โครงการกลุ่มแรก มีนักศึกษาสะท้อนเรียนรู้ ด้านความรู้ความเข้าใจในงาน (Knowledge About Cognitive Tasks) จำนวน 16 คน (84.21%) ด้านการประยุกต์ และคิดสร้างสรรค์ (Applying and Creativing) จำนวน 16 คน (84.21%) และอื่นๆจำนวน 3 คน (15.79%) ในขณะที่ โครงการกลุ่มสองมีนักศึกษาสะท้อนเรียนรู้ ด้านความรู้ความ

เข้าใจในงาน (Knowledge About Cognitive Tasks) จำนวน 18 คน (90%) ด้านการประยุกต์ และคิดสร้างสรรค์ (Applying and Creativing) จำนวน 17 คน (85%) และอื่นๆจำนวน 1คน (5%) ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยนี้มีลักษณะเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแบบมีส่วนร่วมและการวิจัยแบบผสมผสาน เพื่อนำเสนอและเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของกลุ่มนักศึกษาในรายวิชาจิตวิทยาการจัดการจำนวนสองกลุ่มโดยนำเสนอในรูปแบบของตารางเปรียบเทียบผลปรากฏว่า กลุ่มสองมีผลลัพธ์การเรียนรู้มากกว่ากลุ่มแรกเกือบทุกมิติตั้งแต่ผลเรียนรู้ที่ประเมินจากแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจจิตวิทยาที่ได้รับจากการดำเนินกิจกรรมโครงการจิตวิทยา และการสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตน และใคร่ครวญภายใน ของกลุ่มนักศึกษา เมื่อพิจารณาในรายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดจิตวิทยาที่นำมาประยุกต์ในการเรียนรู้แล้ว พบว่า กลุ่มสองนำแนวคิดเรื่องของ ทีมงานที่มีประสิทธิภาพการสื่อสารในการทำงาน ฯลฯ ซึ่งล้วนเป็นแนวคิดที่มีความเป็นรูปธรรม อาจจะทำให้กลุ่มสามารถเข้าใจได้ง่าย ถือเป็นความฉลาดในการเลือกสรรหัวข้องาน ในขณะที่กลุ่มแรก นำแนวคิดเรื่องของMQ มาประยุกต์ในการเรียนรู้ฯโครงการนั้นค่อนข้างเป็นนามธรรม อาจทำให้ยากแก่ความเข้าใจในกลุ่มสมาชิกได้ถ้วนทั่ว

ในทำนองเดียวกันของการประเมินผลความพึงพอใจและประโยชน์ที่ได้รับจากการดำเนินกิจกรรมโครงการจิตวิทยานั้น ก็พบว่ากลุ่มสองมีมากกว่ากลุ่มแรกทุกรายการ เมื่อพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับตัวกิจกรรมในโครงการแล้ว พบว่ากลุ่มสองเป็นกิจกรรมที่สมาชิกสามารถลงมือกระทำ ควบคุมการทำงานได้โดยตัวกลุ่มเอง ในขณะที่กลุ่มแรกนั้น มีกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักเรียน เป็นการจัดกิจกรรมให้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวนถึง 40 คนซึ่งอาจมีความยากลำบากในการขอความร่วมมือและการควบคุมดูแลเด็กนักเรียนในการจัดดำเนินกิจกรรมโครงการจึงไม่อาจควบคุมการทำงานได้โดยตัวกลุ่มเองทั้งหมด แต่หากพิจารณาในเชิงลึกแล้ว กลุ่มแรกน่าจะมีการเรียนรู้เกี่ยวกับมิติด้านความอดทนได้มากกว่า ดังผลวิจัยเกี่ยวกับการสะท้อนเรียนรู้หลังทำกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้วของกลุ่มแรกที่ว่า “...รับฟังเสียงบ่นและต่อว่าจากคุณพ่อแม่ได้มากขึ้น...ไม่โกรธง่าย...”(ข้อมูลจากตารางที่ 3.3) เป็นต้น

ในแง่ผลลัพธ์ด้านการสะท้อนเรียนรู้ฯ นั้น ปรากฏว่า ทั้งสองกลุ่มสามารถสะท้อนเรียนรู้แบบย้อนมองตน และใคร่ครวญภายในตอบสนองได้ตามกรอบคุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์(KMUTT-STUDENT QF) ด้านความเป็นผู้นำ และตามวัตถุประสงค์หลักรายวิชา โดยกลุ่มสองจะมีผลลัพธ์ด้านการสะท้อนเรียนรู้ฯ มากกว่ากลุ่มแรก ทุกรายการ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาเนื้อหาของงานหัวข้อโครงการของกลุ่มที่สอง ที่เป็นการสร้างทีมงานนั้น เป็นหัวข้อที่มีเนื้อหาตรงกับวัตถุประสงค์รายวิชาสอดคล้องกับกรอบคุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์(KMUTT-STUDENT QF) ด้านความเป็นผู้นำ โดยตรงนั่นเอง โครงการการสร้างทีมงาน เน้นการสร้าง ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มิตรสัมพันธ์นั้นถือเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ถือเป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดไม่ได้ในวัยรุ่น [10] ซึ่งสมาชิกกลุ่มตัวอย่างโครงการที่สองนั้น ส่วนใหญ่ร้อยละ90 เป็นนักศึกษา มจร. อยู่ในช่วงวัยที่มีอายุ16 ปี ถึง 18 ปี (อ้างอิงผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง) ซึ่งถือว่าอยู่ในช่วงอายุของวัยรุ่น[11]อย่างเต็มตัว โดยที่วัยนี้เป็นวัยที่ต้องการมีสังคม ซึ่งสังคมของวัยนี้ก็คือกลุ่มเพื่อนนั่นเอง ดังนั้นด้วยความสอดคล้องกับความต้องการดังกล่าว จึงทำให้กลุ่มสองประสบความสำเร็จในการทำงาน การสร้างทีมงานได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะและประโยชน์จากการศึกษาวิจัย

1. ควรมีการศึกษานำเสนอเพื่อเปรียบเทียบผลลัพธ์การเรียนรู้ของกลุ่มนักศึกษา มจร. ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาการจัดการ ในเทอมปีการศึกษาเดียวกันเพิ่มเติมอีกครั้ง หรืออาจเพิ่มเติมกรณีศึกษาให้มากขึ้น เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่จะสามารถระบุถึงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันได้ชัดเจนขึ้น เพราะนอกจากจะทำให้เป็นการศึกษาในบริบทเดียวกันที่มีความเหมือนกันตามจริงแล้ว ยังเป็นการศึกษาหลายกรณีศึกษา ซึ่งน่าจะได้อีกข้อมูลที่สมารถนำไปใช้ประโยชน์ในปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ในวิชาจิตวิทยาการจัดการต่อไปได้มากขึ้น

2. ข้อสังเกตบางประการที่ได้จากการวิเคราะห์และอภิปรายผลการศึกษาครั้งนี้ อาทิเช่น การที่กลุ่มนักศึกษาโครงการสองสามารถสะท้อนเรียนรู้ได้มากกว่าในบางเรื่องนั้น อาจนำมาเป็นข้อสังเกตให้อาจารย์ที่ปรึกษากลุ่มกิจกรรมโครงการจิตวิทยา ได้ทราบและปรับปรุงการให้คำปรึกษาในเรื่องการเลือกหัวข้อโครงการของกลุ่มนักศึกษา ฯลฯ ให้สอดคล้องตามเป้าหมายรายวิชา และตามกรอบคุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์(KMUTT-STUDENT QF) ด้านความเป็นผู้นำ ได้มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- [1]สำนักศึกษาทั่วไป มจร.2558,เอกสารแผนการสอนวิชา GEN353 จิตวิทยาการจัดการคณะศิลปศาสตร์ มจร.
- [2]สำนักศึกษาทั่วไป มจร.2560,เอกสารแผนการสอนวิชา GEN353 จิตวิทยาการจัดการคณะศิลปศาสตร์ มจร.
- [3] สำนักงานพัฒนาการศึกษาและบริการ มจร. 2558, *คุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์ของมจร.* (KMUTT-Student QF) สืบค้นเมื่อ 2 มิถุนายน 2560, จาก <http://eds.kmutt.ac.th/view-news-detail.php?id=11>
- [4]จักษกคณมหิสรากุล.2557,ความ(ไม่)รู้ของผู้ทำนาย:การสืบค้นตัวตนจากเรื่องเล่าบนฐานของอัตชีวประวัติ.วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- [5]จूरिพร กาญจนการุณ. 2561, การประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี(มจร.) ผ่านการดำเนินกิจกรรมโครงงานจิตวิทยา.การประชุมวิชาการระดับชาติ “มศว.วิจัย” ครั้งที่11 ประจำปี 2561 กรุงเทพฯ : 232-242.
- [6]คุชฎี โยเหลาและคณะ.2557, การศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ PBL ที่ได้จากโครงการสร้างชุดความรู้เพื่อสร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ : หจก. ทิพย์วิสุทธิ.
- [7]Efstratia, D.(2014). Experiential education through project based learning. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*,152, 1256-1260.
- [8]MacDonell, Colleen (2007). *Project-Based Inquiry Units for Young Children: First Steps to Research for Grades Pre-K-2*, Worthington,Ohio: Linworth Publishing,Inc.
- [9]จूरิพร กาญจนการุณ. 2558, การสะท้อนการเรียนรู้แบบย้อนมองตน และใคร่ครวญภายในของนักศึกษา มจร. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณปีที่15ฉบับที่ 1: 135-143.
- [10]Camara,Maria and others, 2017.The role of social support in adolescents: are you helping me or stressing me out?*International journal of adolescence and youth*, 22, Issue2
- [11]สำนักส่งเสริมและพัฒนาสุขภาพจิต.2558, *คู่มือจัดกิจกรรม พัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ในวัยรุ่นอายุ 16 - 18 ปี.* กรุงเทพฯ : กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.

A SYNTHESIS OF RESEARCH ON CHILDREN WITH WRITING DISABILITIES

Oratai Chuanniyomtrakul

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการวิจัยในเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ระหว่างปีพ.ศ. 2552 ถึง พ.ศ. 2559 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบบันทึกข้อมูลรายงานวิจัย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงเนื้อหาจากฐานข้อมูล ThaiLIS และฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67 หัวข้อการวิจัยมีปัญหาด้านการเขียนสะกดและการเขียนคำที่มีตัวการันต์มากที่สุด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอน วิธีการสอนสื่อการสอน แบบฝึกหัด แบบทดสอบ และแบบประเมิน โดยวิธีการสอนที่ใช้ในการวิจัยเป็นการสอนแบบบูรณาการที่เหมาะสมต่อการพัฒนาความสามารถทางการเขียนได้แก่ วิธีการเชื่อมโยงคำ วิธีการสอนแบบเฟอร์นาลด์ วิธีการสอนของแฮร์บาร์ต และวิธี P-Lips วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน และสถิติทดสอบ Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks test งานวิจัยทั้ง 9 เรื่อง มีผลการวิจัยในเชิงบวก คือภายหลังการวิจัยนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนมีความสามารถทางด้านการเขียนสูงขึ้น

คำสำคัญ: เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน, การสังเคราะห์งานวิจัย

Abstract

This synthesis research aimed to study data base on research and synthesize acknowledgement of research on children with writing disabilities. The population of this research is the research which study about children with writing disabilities published between 2009 to 2016. The research instrument for collected data is the recording data content research form. The data were collected from ThaiLIS database and theses database of Srinakharinwirot University. The results of research revealed that between 2009-2016 are the most research were theses on master degree (66.67%). The subject of studies had about spelling skill and writing words with mark dictate in a silent letter. All of studies had the sampling of children in elementary. The instruments of research are the study plan, the instructions, the instruction media, the practice, the achievement test and the assessment. The most studies use the integration teaching which properly for improves writing skill of children such as the homophonous association, the Ferndale method, the Herbart formal step and the P-Lips method. The data was analyzed using mean, median and the Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks test. All of 9 studies had positive effect was children with writing disabilities had higher skill.

Keywords: Children with Writing Disabilities, Research Synthesis

บทนำ

จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีสมรรถนะในด้านต่าง ๆ อันได้แก่ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา และความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) โดยสมรรถนะเหล่านี้มีความสอดคล้องในการพัฒนานักเรียนให้เกิดทักษะที่จำเป็นต่อศตวรรษที่ 21 อันประกอบด้วยทักษะหลักในด้านข้อมูลข่าวสาร สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทักษะการคิดและการแก้ปัญหา และทักษะระหว่างบุคคลและเข้าใจตนเอง (เบลล์กันกา เจมส์, 2556) เห็นได้ว่าทักษะและสมรรถนะเหล่านี้มีองค์ประกอบหลักคือทักษะในการสื่อสาร ซึ่งการเขียนนั้นเป็นทักษะที่สามารถใช้ในการถ่ายทอดความคิด อารมณ์และความรู้สึกของแต่ละบุคคลออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อให้ผู้อื่นสามารถรับรู้และเข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อสารได้ และการเขียนเป็นการสื่อสารที่มีความซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น เนื่องจากก่อนที่จะทำการเขียน ผู้เขียนต้องสามารถฟังและพูดได้เป็นอย่างดี

หากนักเรียนเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเขียน หรือมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในด้านการเขียน ย่อมส่งผลกระทบต่อพัฒนาสมรรถนะในด้านการสื่อสารและเชื่อมโยงไปสู่สมรรถนะด้านอื่นอันจะส่งผลต่อทักษะอันจำเป็นในศตวรรษที่ 21 ได้

ทั้งนี้ กุลยา ก่อสุวรรณ (2553) ได้กล่าวถึงความบกพร่องทางการเรียนรู้ซึ่งมีความสอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่อง (Individuals with Disabilities Education Act-IDEA) เป็นความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยาขั้นพื้นฐานอย่างใดอย่างหนึ่งหรือมากกว่านั้น ที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจภาษา หรือเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน ซึ่งอาจแสดงออกมาทางความสามารถที่ไม่สมบูรณ์ในการฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ หรือการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ แต่ไม่รวมถึงปัญหาการเรียนรู้อันมีสาเหตุจากความพิการทางการมองเห็นทางการได้ยิน หรือทางการเคลื่อนไหว ภาวะสติปัญญาบกพร่อง หรือการด้อยโอกาสทางสภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม หรือเศรษฐกิจ (คันสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2544) ในส่วนของการเกิดภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ยังไม่สามารถระบุอย่างแน่ชัดได้เกิดจากสาเหตุใด แต่นักวิชาการและนักวิจัยได้แบ่งสาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ปัจจัยทางพันธุกรรม และปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553) ปัญหาที่เกิดจากความบกพร่องทางการเรียนรู้ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวมทั้งยังส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่น ความยอมรับนับถือตนเอง และส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวัน

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ ความบกพร่องทางการอ่าน (Reading Disorder) ความบกพร่องทางการเขียน (Disorder of Written Expression) ความบกพร่องทางด้านคณิตศาสตร์ (Mathematics Disorder) ความบกพร่องที่ไม่เฉพาะเจาะจง (Learning Disorder Not Otherwise Specified) ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียน เรียกว่า ดิสกราเฟีย (Dysgraphia) มีลักษณะปัญหาในด้านมีความยากลำบากในการเขียนตัวอักษร หรือเขียนบนพื้นที่ที่กำหนดให้ คนที่มีความบกพร่องทางการเขียนต้องใช้เวลาและต้องใช้ความพยายามในการเขียนให้ประณีตมากกว่าคนอื่น (คันสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2544) รวมทั้งมีความลำบากในการเขียนหลายลักษณะ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนช้า ลายมืออ่านยาก เขียนตัวอักษรกลับหลังหรือกลับทิศทาง เขียนตัวอักษรเอียงหรือแข็งทื่อมากเกินไป การเขียนเว้นช่องระหว่างตัวอักษรไม่เท่ากัน เขียนนอกกรอบบรรทัด เขียนอักษรเข้มบ้าง จางบ้าง ไม่เท่ากัน เขียนเป็นคำแล้วอ่านไม่ออก เขียนผิดหลักภาษาหรือเขียนได้แต่ประโยคสั้น ๆ (ผดุง อารยะวิญญู, 2544)

การสังเคราะห์งานวิจัย คือ ระเบียบวิธีการศึกษาตามระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์เพื่อตอบปัญหาวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่ต้องการศึกษามาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติอย่างเป็นระบบ โดยมีขั้นตอนดำเนินการเช่นเดียวกับการวิจัยทั่วไป 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นตอนการกำหนดปัญหาวิจัย 2) ขั้นตอนการเลือกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย 3) ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล 4) ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล และ 5) ขั้นตอนการสรุป อภิปราย และจัดทำรายงาน (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) โดยสามารถแบ่งการสังเคราะห์งานวิจัยออกเป็น 2 ประเภท คือ การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ และการสังเคราะห์เชิงปริมาณ (อุทุมพร จามรมาน, 2531)

จากการทบทวนวรรณกรรมและศึกษางานวิจัยพบว่ายังไม่มีการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาวิเคราะห์งานวิจัย และนำมาสังเคราะห์อย่างเป็นระบบ เพื่อหาข้อมูลและข้อสรุปความรู้จากงานวิจัยต่าง ๆ ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดแนวทางวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนต่อไป อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครอง ครู และผู้ที่มีความเกี่ยวข้องทางการศึกษาพิเศษในการนำเอาข้อมูล แนวทาง วิธีการช่วยเหลือและจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โดยมีวัตถุประสงค์ย่อยดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนได้แก่ จำนวนที่มีการศึกษาวิจัยในแต่ละปี ระดับของการวิจัย สถาบันหรือหน่วยงานที่ทำการวิจัย รูปแบบของการวิจัย วิธีการในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ระยะเวลาที่ใช้การวิจัย และข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย
2. เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัย คือ ปรียญานิพนธ์ หรือวิทยานิพนธ์ระดับปรียญามหาบัณฑิต และปรียญาศุษย์บัณฑิตที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนที่พบจากฐานข้อมูล ThaiLIS และมหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2552-2559

ประโยชน์ที่ได้รับ

ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ งานวิจัยปรียญานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ระดับปรียญามหาบัณฑิต ปรียญาศุษย์บัณฑิต และงานวิจัยของอาจารย์ในสถาบันการศึกษาจากฐานข้อมูล ThaiLIS และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552-2559 ได้จำนวน 9 เรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบบันทึกข้อมูลรายงาน แบบสังเคราะห์งานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. สํารวจรายชื่องานวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลจากฐานข้อมูลของ ThaiLIS และฐานข้อมูลขอมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาคัดเลือกงานวิจัยได้จำนวน 9 เรื่องโดยคัดเลือกงานวิจัยตั้งแต่พ.ศ. 2552-2559
2. กำหนดประเด็นที่ต้องการเก็บข้อมูล ได้แก่ ด้านข้อมูลเบื้องต้น ได้แก่ ด้านข้อมูลเบื้องต้น คือ จำนวนที่มีการศึกษาวิจัยในแต่ละปี ระดับของการวิจัย สถาบันหรือหน่วยงานที่ทำการวิจัย และระยะเวลาในการวิจัย ด้านวิธีการวิจัย คือ รูปแบบการวิจัย วิธีการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมถึงประเด็นข้อเสนอแนะจากการวิจัย
3. อ่านงานวิจัยเบื้องต้นเพื่อตรวจสอบเนื้อหาภายในตัวเล่ม และนำมาบันทึกข้อมูลในแบบสรุปสังเคราะห์งานวิจัย
4. ดำเนินการจำแนก ลงรหัสการวิจัย วิเคราะห์ลักษณะงานวิจัย และจัดหมวดหมู่

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้านข้อมูลทั่วไปของงานวิจัย ด้านข้อมูลเนื้อหาของงานวิจัย และด้านข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการวิจัย โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ การแจกแจง และร้อยละ
2. วิเคราะห์เนื้อหาตามตัวแปรที่ศึกษาด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยจากการศึกษาสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2552-2559 มีดังนี้

1) สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน พบว่ามีการทำการวิจัยทั้งหมด จำนวน 9 เรื่อง โดยในปีพ.ศ. 2556 มีการทำการวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มากที่สุด จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมาคือ พ.ศ. 2553 จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 ในส่วนปีพ.ศ. 2552 พ.ศ. 2555 และ พ.ศ. 2559 มีจำนวนวิจัยปีละ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11

ระดับของงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์และปรียญานิพนธ์ จำนวน 8 เรื่อง โดยเป็นวิทยานิพนธ์ปรียญามหาบัณฑิต จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 66.67 วิทยานิพนธ์ปรียญาศุษย์บัณฑิต จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 และเป็นวิจัยของอาจารย์ในสังกัดมหาวิทยาลัยจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 ซึ่งสถาบันที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนที่ได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีการ

วิจัยมากที่สุด เป็นจำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อย่างละ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11

รูปแบบและหัวข้อในการวิจัยสามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ 1) การศึกษาความสามารถด้านการเขียนหรือการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนด้วยกระบวนการและวิธีการต่าง ๆ ซึ่งเป็นรูปแบบที่มีการทำการวิจัยมากที่สุด จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 77.78 และ 2) การพัฒนารูปแบบการสอนหรือการช่วยเหลือดูแลนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 โดยปัญหาทางด้านการเขียนที่มีการนำมาวิจัยเพื่อศึกษาและพัฒนาที่มีความหลากหลาย สามารถแบ่งออกเป็น 6 เรื่อง คือ 1) การเขียน จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22) การเขียนสะกดคำ จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 3) การเขียนคำสะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 4) การเขียนสระประสมด้วยสระอะที่สะกดตรงตามมาตรา จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 5) การอ่านการเขียนคำสะกดตรงตามมาตรา จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 และ 6) การเขียนตัวการ์ตูน จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11

2) องค์ความรู้ทางวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่ารูปแบบหรือวิธีการที่นำมาใช้ในการวิจัยเพื่อช่วยเหลือหรือพัฒนาความสามารถทางด้านการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน มีการใช้รูปแบบวิธีการที่หลากหลาย โดยแบ่งได้เป็น 7 รูปแบบ คือ 1) การใช้แบบฝึกทักษะหรือชุดการสอนที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 2) การใช้วิธีการสอนแบบเฟอร์เนลด์ร่วมกับวิธีการอื่น ๆ จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 ซึ่งวิธีการที่นำมาใช้ร่วมกับการสอนแบบเฟอร์เนลด์นั้นได้แก่ การใช้สมุดเล่มเล็ก และรูปแบบการกำกับตนเอง สำหรับรูปแบบที่เหลือ มีการวิจัยอย่างละ 1 เรื่อง คือ 3) การใช้กระบวนการตอบสนองต่อการช่วยเหลือ (Rtl) 4) การเชื่อมโยงคำพ้องเสียง 5) การใช้วิธีการสอนแบบแอร์บาร์ดร่วมกับเทคนิค CCC (Copy Cover Compare) 6) P-Lips และ 7) การเชื่อมโยงบริบทของคำประกอบภาพ คิดเป็นร้อยละ ร้อยละ 11.11

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการวิจัยมี เป็นเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.56 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 33.33 ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่มีขนาดไม่เกิน 10 คน เป็นจำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 88.89 และวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่เกิน 10 คน มีจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยพบว่าการศึกษาทุกเรื่องทำการศึกษาความสามารถทางด้านการเขียนหรือประสิทธิผลของการเขียน คิดเป็นร้อยละ 100 และด้านคุณภาพของรูปแบบและความเหมาะสมของรูปแบบการวิจัย มีจำนวนอย่างละ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22

สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่าในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนทุกเรื่องใช้แผนการสอนเป็นเครื่องมือในการวิจัย คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาเป็นการใช้แบบทดสอบหรือแบบประเมิน จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 88.89 มีการใช้แบบฝึกหัดสำหรับนักเรียน และการใช้สื่อเพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัยอย่างละ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.44 มีการใช้แบบสังเกตหรือแบบบันทึกผล จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 และมีการจัดทำแบบฝึกอบรมหรือคู่มือสำหรับครูหรือผู้ใช้งานจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 ซึ่งผลการวิจัยในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนทั้งหมด พบว่าส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 100 และสำหรับในงานวิจัยที่มีการศึกษาด้านคุณภาพและความเหมาะสมของรูปแบบการวิจัยจำนวน 2 เรื่อง พบว่าการวิจัยมีความเหมาะสมทั้งในด้านคุณภาพและความเหมาะสม ร้อยละ 100

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่ พบว่าใช้ระยะเวลาในการทดลองและเก็บข้อมูล 4 สัปดาห์ขึ้นไป จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 88.87 ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนเพื่อเก็บข้อมูลการวิจัยส่วนใหญ่ใช้เวลา 60 นาที ต่อการสอน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.67 และการดำเนินการสอนที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะเป็นการสอนต่อเนื่อง 5 วันในแต่ละสัปดาห์มากที่สุด คือจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.44

นอกจากนี้ ในการศึกษาทางวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน จำนวน 9 เรื่อง พบว่า มีวิจัยจำนวน 7 เรื่อง ได้ให้ข้อเสนอแนะตรงกันว่า ควรมีการนำการวิจัยไปใช้กับเด็กระดับชั้นอื่น ๆ หรือกลุ่มที่มีความบกพร่องทางด้านอื่น ๆ เช่น ความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 77.78 มีวิจัยจำนวน 5 เรื่อง ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการนำรูปแบบที่ได้จากการวิจัยไปใช้การสอนรายวิชาหรือเรื่องอื่น ๆ การดำเนินการวิจัยควรมีการเสริมแรงให้แก่นักเรียน และครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเตรียมการสอน การเป็นต้นแบบ และการสอน ดังนั้นครูต้องมีการเตรียมตัวและเป็นผู้ที่มีความรู้ คิดเป็นร้อยละ

ละ 55.56 มีวิจัยจำนวน 4 เรื่อง ให้ข้อเสนอแนะตรงกันว่า รูปแบบการวิจัยควรมีการดำเนินการเป็นขั้นตอน คิดเป็นร้อยละ 44.44 มีวิจัยจำนวน 3 เรื่อง เสนอว่าควรใช้ภาพประกอบในการกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็ก คิดเป็นร้อยละ 33.33 สำหรับข้อเสนอแนะอื่น ๆ อันได้แก่ การสอนควรจัดสอนนักเรียนเป็นกลุ่มเล็กเน้นการใช้สื่อและอุปกรณ์ ควรใช้วิธีการที่หลากหลาย และควรมีการเปรียบเทียบรูปแบบการวิจัยกับรูปแบบการสอนวิธีอื่น ๆ มีวิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะไว้อย่างละ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 และยังมีประเด็นในการวิจัยอย่างละ 1 เล่ม ที่ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรให้เด็กลงมือทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง และควรมีการพัฒนาเทคโนโลยีหรือโปรแกรมเพื่อใช้การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียน คิดเป็นร้อยละ 11.11

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยพบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ในประเทศไทย ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2552-2559 มีจำนวน 9 เรื่อง ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนที่ไม่มากนัก โดยสถาบันที่ทำการวิจัยมากที่สุดคือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อันเนื่องมาจากเป็นมหาวิทยาลัยที่มีการเปิดสอนนิสิตระดับปริญญาโท และปริญญาเอก ทางด้านการศึกษาพิเศษ ในส่วนของรูปแบบการวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาความสามารถและพัฒนาความสามารถทางการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนด้วยรูปแบบวิธีการต่าง ๆ มากกว่าการพัฒนาแบบที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาแบบขึ้น เพราะเป็นงานวิจัยของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโทมากกว่านิสิตนักศึกษาระดับปริญญาเอก โดยรูปแบบที่นำมาใช้ในการวิจัยเพื่อใช้ในการพัฒนานักเรียนมีความหลากหลาย และมีการใช้วิธีการสอนที่ร่วมกันมากกว่า 1 วิธี เช่น งานวิจัยของเด่นนภา พันเพื่อน (2556) ที่ทำการศึกษาศาสนาเขียนคำที่มีตัวการันต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนเฟอร์นาลด์ร่วมกับการทำสมุดเล่มเล็ก งานวิจัยของศิวพร อีรสตานนท์ (2556) ในการศึกษาความสามารถอ่านและเขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้วิธีการสอนของแฮร์บาร์ต(HERBART FORMAL STEP) ร่วมกับเทคนิค CCC (Copy Cover Compare) และงานวิจัยของพัชรินทร์ เสรี (2553) วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการสอนเขียนสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน โดยใช้วิธีการสอนเฟอร์นาลด์ร่วมกับกระบวนการกำกับตนเอง ปัญหาทางการเขียนที่มีการวิจัยส่วนใหญ่เป็นการพัฒนาและศึกษาศาสนาในการสะกดคำของนักเรียน ทั้งการสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมดเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา เนื่องจากพบว่าเด็กในชั้นระดับประถมศึกษามีปัญหาในการเขียนมากและหากได้รับการพัฒนาและแก้ไขเร็วเท่าไร ย่อมได้ผลที่ดียิ่งกว่า และเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีขนาดเล็ก เนื่องจากการคัดกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจง คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน และข้อเสนอแนะจากงานวิจัยของเกศรินทร์ศรีธนะ (2559) และพัชรินทร์ เสรี (2553) ได้กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนหรือการช่วยเหลือให้มีประสิทธิภาพควรทำการสอนและการดูแลเป็นกลุ่มเล็ก สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยพบว่า การวิจัยทั้ง 9 เรื่อง มีแผนการสอนเป็นเครื่องมือในการวิจัยเนื่องจากแผนการสอนมีความสำคัญในการวางแผน ระบุวัตถุประสงค์ วิธีการสอน สื่อการสอน รูปแบบและเกณฑ์การประเมินผล ซึ่งช่วยให้การจัดการเรียนการสอนในแต่ละครั้งเป็นไปตามที่กำหนดได้อย่างครบถ้วน และเครื่องมือที่นำมาใช้ในการวัดและประเมินผลความสามารถทางการเขียนหรือคุณภาพของรูปแบบการวิจัยส่วนใหญ่ใช้แบบทดสอบและแบบประเมินเพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการวิจัย นอกจากนี้ ระยะเวลาดำเนินการวิจัยส่วนใหญ่จะดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลมากกว่า 4 สัปดาห์ขึ้นไป เนื่องด้วยการพัฒนาศักยภาพทางการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน มีความจำเป็นที่ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนพัฒนามากกว่าเด็กปกติ และรูปแบบการสอนในลักษณะต่อเนื่องทุกวัน เป็นรูปแบบที่มีความเหมาะสม ที่สามารถช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้และตอบสนองต่อรูปแบบวิธีการที่ใช้พัฒนาความสามารถทางการเขียนได้อย่างสูงสุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้

1. ควรมีการสนับสนุน ส่งเสริมให้มีการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการดูแล ช่วยเหลือ และพัฒนาศักยภาพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเพิ่มเติม เนื่องจากการวิจัยในที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนยังมีจำนวนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับวิทยานิพนธ์ชุดบัณฑิต
2. ควรมีการศึกษา วิจัยเปรียบเทียบถึงประสิทธิภาพของแต่ละรูปแบบเพื่อให้ได้วิธีการที่มีความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนมากที่สุด

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษา วิจัยในด้านเทคโนโลยี หรือนวัตกรรมการสอนที่มีความทันสมัยที่นำมาใช้ในการสอนและพัฒนาความสามารถทางการเขียนในเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

2. ควรมีการศึกษา สังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ ประกอบ เพื่อให้ได้ข้อสรุป แนวทาง และรูปแบบการสอนอื่น ๆ เพิ่มเติมที่จะสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทางการเขียน และด้านอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กุลยา ก่อสุวรรณ. (2553). การสอนเด็กที่มีความบกพร่องระดับเล็กน้อย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกสรินทร์ศรีธนะ. (2559). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียนของนักเรียน ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเรียนรวม ตามกระบวนการอาร์ทีโอ. ปรินญาณิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จินตนา ชอบแต่ง. (2556). การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ. ปรินญาณิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ชูไรยา อาแด. (2553). ผลการใช้ชุดการสอน เรื่องการเขียนพยัญชนะไทยที่มีต่อความสามารถในการเขียน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities): กรณีศึกษา นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 3 โรงเรียนบ้านคลองตันหยง อำเภอนงจิก จังหวัดปัตตานี. ปรินญาณิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ดารณี ศักดิ์ศิริผล. (2555). การพัฒนาความสามารถอ่านและเขียนคำที่สะกดตรงตามมาตราของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้วิธี P-Lips. ภาควิชาการศึกษา พิเศษ. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เด่นนภา ผันเพื่อน. (2556). ศึกษาความสามารถเขียนคำที่มีตัวการันต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนเพอร์นาลด์ร่วมกับการทำสมุดเล่มเล็ก. ปรินญาณิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). การวิเคราะห์ทอิกมาน: Meta-analysis. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิจัยการศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
- พัชรินทร์ เสรี. (2553). การพัฒนารูปแบบการสอนเขียนสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน. ปรินญาณิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2544). ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดีปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไม่ได้. กรุงเทพฯ: สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ศิวพร ธีรลดานนท์. (2556). การศึกษาความสามารถอ่านและเขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้วิธีการสอนของแอร์บาร์ต (HERBART FORMAL MODEL STEP) ร่วมกับเทคนิค CCC (Copy Cover Compare). ปรินญาณิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชาดา พุ่มศรีอินทร์. (2556). การพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้วยการใช้ชุดฝึกการเขียนสะกดคำตามหลักการเชื่อมโยงคำพ้องเสียง. ปรินญาณิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อารีรัตน์ สิทธิโอสด. (2552). การสอนโดยใช้การเชื่อมโยงบริบทของคำประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้. ปรินญาณิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. (2531). การวิเคราะห์การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะ. กรุงเทพฯ: ฟันนี้ พลัปปลิขัง.

A SYNTHESIS OF RESEARCH ON STUDENT WITH COCHLEAR IMPLANTS IN THAILAND AND FORIENGN COUNTRIES

Pradabsri Pintuto^{1,*}**บทคัดย่อ**

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจสถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียม ในประเทศและต่างประเทศ ปีพุทธศักราช 2548 – 2561 เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียมและเพื่อเสนอแนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียม กลุ่มตัวอย่างในประเทศเป็นงานวิจัยปริญญาโทหรือวิทยานิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษาและดุษฎีบัณฑิตทาง การศึกษา คัดเลือกงานวิจัยโดยเจาะจงในหัวข้อวิธีการสอนเด็กประสาทหูเทียม จำนวน 3 เรื่อง ส่วนในฐานข้อมูลต่างประเทศ จำนวน 17 เรื่องเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือตารางสังเคราะห์งานวิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ สถิติภาคบรรยาย ได้แก่ จำนวน และร้อยละ

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า

1. สถานภาพงานวิจัย ปีที่มีการเผยแพร่มากที่สุดปี พ.ศ. 2561 ร้อยละ 35.00 ประเภทงานวิจัยที่พบมากที่สุดคือ งานวิจัยเชิงทดลอง ร้อยละ 70.00 วัตถุประสงค์การวิจัยพบมากที่สุดคือเพื่อพัฒนารูปแบบช่วยเหลือ ร้อยละ 65.00 ลักษณะของกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีระดับการสูญเสียการได้ยินมากกว่า 91 เดซิเบลขึ้นไป ร้อยละ 50.00 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยสูงสุดคือ ชุดฝึก ร้อยละ 40.00 การรวบรวมข้อมูลมากที่สุดคือแบบประเมิน ร้อยละ 35.00
2. องค์ความรู้เกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียม พบ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการช่วยเหลือและพัฒนาเด็กประสาทหูเทียม ร้อยละ 35.00 ปัจจัยด้านการศึกษา ร้อยละ 30.00 ศึกษาสภาพปัญหาเด็กประสาทหูเทียมร้อยละ 25.00 การพัฒนาสื่อและเทคโนโลยีเด็กประสาทหูเทียมร้อยละ 10.00
3. แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียมการฝึกและพัฒนาเด็กใส่ประสาทหูเทียมใน ประเทศไทย โดยเน้นการให้ความรู้ด้านการช่วยเหลือกับผู้ปกครอง ครูเรียนร่วมซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและเป็น เป้าหมายของการใส่ประสาทหูเทียมของเด็กและผู้ปกครอง

คำสำคัญ : ประสาทหูเทียม, เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

Abstract

This research aims to investigate the status of research on children with cochlear implants. National and International Year 2005 – 2018. To synthesis knowledge about children with cochlear implants and to propose research trends on cochlear implants. Domestic samples are thesis research or thesis. Graduate and Ph.D. Selected research was conducted on 3 types of teaching methods for children with cochlear implant. There are 17 international databases. Research tools Summary of Research and Synthesis Table. Analyze data using Descriptive statistics are number and percentage.

The results of the research showed that:

1. Research Status The most published year, 2018, 35.00 percent. The research is the most common. Experimental research was 70.00%. Most of the target groups had a hearing loss rate of more than 91 decibels, up to 50.00%. The highest target group was 1 to 50, 60.00%. The highest is the training package 40.00 percent. The most collected data is the 35.00 percent.
2. The cochlear implant has four aspects: support and development of children with cochlear implants. 35.00 Educational factors 30.00% Cochlear implant children 25.00% Development of media and technology Cochlear Implant 10.00%
3. Research Trends for Cochlear Implant Children Training and development of children with cochlear implants in Thailand, focusing on providing support to parents. The teacher is co-learner, which is important and is. Targeted implantation of children and parents.

Keywords: Cochlear Implant, Children with Hearing Impairment

บทนำ

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษกลุ่มหนึ่งที่ได้รับโอกาสทางการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตราที่ 10 กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2553) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นเด็กที่มีปัญหาด้านการสื่อสารและภาษา ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน อันเนื่องมาจากมีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยความบกพร่องดังกล่าวเกิดจากกรรมพันธุ์ การเจ็บป่วยตลอดจนอุบัติเหตุ จนทำให้เกิดความบกพร่องทางการได้ยิน (ระดับศรี พินิจโท.2559) ปัจจุบันมีการช่วยเหลือเด็กกลุ่มนี้โดยการใช้เครื่องประสาทหูเทียม (Cochlear Implant) ซึ่งมีแนวโน้มของเด็กที่ใส่ประสาทหูเทียมในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น การที่จำนวนเด็กที่ใส่ประสาทหูเทียมเพิ่มขึ้นนั้นส่งผลให้ต้องมีการช่วยเหลือด้านภาษา การจัดการศึกษา ตลอดจนการดำรงชีวิตในสังคม การรวบรวมเอกสารงานวิจัยเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการศึกษาหาข้อมูลเพื่อส่งเสริมและพัฒนาเด็ก แต่เนื่องจากในประเทศไทยมีนักวิชาการที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่ใส่ประสาทหูเทียม จำนวน 3 เรื่อง โดยศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการฝึกฟัง ฝึกพูด จำนวน 2 เรื่อง ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการจัดบริการสนับสนุนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ใส่ประสาทหูเทียม จำนวน 1 เรื่อง ซึ่งส่งผลให้องค์ความรู้และแนวทางในการช่วยเหลือด้านเด็กที่ใส่ประสาทหูเทียมมีน้อย จนทำให้ผู้เกี่ยวข้องกับผู้เด็กกลุ่มนี้มีข้อมูลไม่เพียงพอในการศึกษาหาความรู้ จึงจำเป็นต้องศึกษาเพิ่มเติมในงานวิจัยต่างประเทศโดยหวังว่าองค์ความรู้ที่ได้จะทำให้เห็นแนวโน้มในการพัฒนาและการช่วยเหลือเด็กที่ใส่ประสาทหูเทียมในประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจสถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียมในประเทศและต่างประเทศ ปีพุทธศักราช 2548 – 2561
2. เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียม
3. เพื่อเสนอแนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียม

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร คือ งานวิจัยปริญญานิพนธ์ หรือวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา ที่เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาและดุษฎีบัณฑิตทางการศึกษาของรัฐ 32 แห่ง และงานวิจัยที่เผยแพร่ในฐานข้อมูลมาตรฐาน ERIC และ Scopus2 แหล่ง

กลุ่มตัวอย่าง คือ งานวิจัยปริญญานิพนธ์ หรือวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา ที่เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาและดุษฎีบัณฑิตทางการศึกษา มี 32 แห่ง และคัดเลือกงานวิจัยโดยเจาะจงในหัวข้อวิธีการสอนเด็กประสาทหูเทียม จำนวน 3 เรื่อง ส่วนในฐานข้อมูลต่างประเทศมีจำนวนงานวิจัย 17 เรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสรุปงานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ตารางสังเคราะห์รายละเอียดงานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. สืบค้นรายชื่อมหาวิทยาลัยของรัฐที่เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาและดุษฎีบัณฑิตทางการศึกษาศึกษาพิเศษ และนำรายชื่อมหาวิทยาลัยมาตรวจสอบฐานข้อมูลเพื่อเข้าสืบค้นรายชื่องานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเด็กประสาทหูเทียมจากฐานวิทยานิพนธ์ออนไลน์ ทั้ง 32 มหาวิทยาลัย และฐานข้อมูลต่างประเทศ ERIC และ Scopus
2. ตรวจสอบเนื้อหาและสังเคราะห์งานวิจัยโดยใช้แบบสรุปงานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งมีหัวข้อ
3. ข้อมูลที่ได้จากการสังเคราะห์มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในรายงานการสังเคราะห์งานวิจัยนี้จำแนกออกเป็น 3 หมวด ดังนี้
หมวดที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของงานวิจัย คำนวณโดยใช้สถิติภาคบรรยาย ได้แก่ จำนวน และร้อยละ

- หมวดที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีวิจัยของงานวิจัย คำนวณโดยใช้สถิติภาคบรรยาย ได้แก่ จำนวน และร้อยละ
หมวดที่ 3 การวิเคราะห์งานวิจัยด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

สรุปผลการวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียมในประเทศไทยและต่างประเทศมีผลการสังเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. สถานภาพของงานวิจัย

จากการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียมในประเทศไทยและต่างประเทศ พบงานวิจัยที่สมบูรณ์จำนวน 20 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่เผยแพร่ในประเทศไทยอยู่ระหว่าง พ.ศ. 2548 – 2561 พบวิจัย จำนวน 3 เรื่อง ส่วนในต่างประเทศที่เผยแพร่ในฐานข้อมูล ERIC และ SCOPUS จากการค้นฐานข้อมูลโดยใช้คำว่า “ประสาทหูเทียม (Cochlear Implants) , ภาษาเด็กประสาทหูเทียม (Language Cochlear Implants), การสอนภาษา (teaching Language Cochlear Implants)” พบบทความจำนวน 17 เรื่อง พบว่า ปีพ.ศ.2561 มีการเผยแพร่มากที่สุดจำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมาคือ ปีพ.ศ.2560 จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30.00 และในปีที่มีการเผยแพร่น้อยที่สุดคือปี พ.ศ.2557 – 2558 คิดเป็นร้อยละ 5.00 นอกจากนี้ประเภทการวิจัยพบ 4 ประเภท ประเภทงานวิจัย ที่พบมากที่สุด ได้แก่ งานวิจัยเชิงทดลอง คิดเป็นร้อยละ 70.00 รองลงมาคือ ประเภทวิจัยและพัฒนา คิดเป็นร้อยละ 15.00 งานวิจัยเชิงพรรณนา คิดเป็นร้อยละ 10.00 และงานวิจัยแบบผสมผสาน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

2. วิธีวิจัยของงานวิจัย

ผลการสังเคราะห์เกี่ยวกับวัตถุประสงค์การวิจัย ลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

การสังเคราะห์วัตถุประสงค์การวิจัย พบว่า จำนวนงานวิจัยจำแนกตามวัตถุประสงค์การวิจัยพบมากที่สุดคือเพื่อพัฒนารูปแบบช่วยเหลือ คิดเป็นร้อยละ 65.00 รองลงมาเพื่อศึกษาผลของการใส่ประสาทหูเทียม คิดเป็นร้อยละ 20.00 และเพื่อเปรียบเทียบผลการฝึก คิดเป็นร้อยละ 15.00 โดยมีลักษณะของกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีระดับการสูญเสียการได้ยินมากกว่า 91 เดซิเบลขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา มีระดับการได้ยิน 71-90 เดซิเบล คิดเป็นร้อยละ 40.00 และระดับการได้ยิน 0 - 25 เดซิเบล (การได้ยินปกติ) คิดเป็นร้อยละ 10.00 ส่วนจำนวนของกลุ่มเป้าหมายสูงสุด คือ 1 - 50 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาคือกลุ่มเป้าหมาย 51 – 100 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 กลุ่มเป้าหมาย 101 – 150 คิดเป็นร้อยละ 15.00 และกลุ่มเป้าหมายที่มากกว่า 150 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

นอกจากนั้นผลของการสังเคราะห์จำแนกตามเครื่องมือวิจัย การรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยสูงสุดได้แก่ ชุดฝึก คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ โปรแกรมการฝึก คิดเป็นร้อยละ 15.00 และเทคนิคการสอนเทคโนโลยีช่วยสอน คิดเป็นร้อยละ 5.00 วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลมี 5 วิธี วิธีที่ใช้มากที่สุด ได้แก่ แบบประเมิน คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมาแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 30.00 แบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 20.00 และแบบสัมภาษณ์ แบบบันทึก คิดเป็นร้อยละ 5.00 ส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดใช้สถิติพื้นฐาน คิดเป็นร้อยละ 100

3. เนื้อหาของงานวิจัย

จากการสังเคราะห์เนื้อหาางานวิจัยพบงานวิจัยที่สมบูรณ์สามารถนำมาสังเคราะห์เนื้อหาได้ 20 เรื่อง พบงานวิจัยด้านการช่วยเหลือและพัฒนาเด็กประสาทหูเทียมมากที่สุด พบจำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.00 ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาด้านภาษา ในทักษะการฟัง การพูด การพัฒนาคำศัพท์วิธีการสอนที่ผู้วิจัยคิดขึ้นและการใช้โปรแกรมการบำบัดการพูด (AVT) ตลอดจนพัฒนาแบบตรวจสอบทางภาษา ลำดับที่สองเป็นงานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยด้านการศึกษา สภาพแวดล้อมและบุคลิกภาพของเด็กที่ใส่ประสาทหูเทียมพบจำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30.00 ศึกษาเกี่ยวกับภาวะทางจิตใจ บุคลิกภาพ การบริการ การจัดการศึกษา ก่อนเข้าเรียน ขณะเรียน ตลอดจนสภาพแวดล้อมลำดับที่สามเป็นงานวิจัยที่ศึกษาสภาพปัญหาเด็กประสาทหูเทียมพบจำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.00 ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใส่ประสาทหูเทียม อายุ เครื่องประสาทหูเทียม การรับรู้และการทำความเข้าใจ การเพิ่มภาษาตามบริบทที่แตกต่างกัน ลำดับสุดท้ายเป็นการพัฒนาสื่อและเทคโนโลยีเด็กประสาทหูเทียมพบจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.00 ศึกษาเกี่ยวกับเทคโนโลยีเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ภาษา การเพิ่มความสามารถทางภาษาโดยใช้ คอมพิวเตอร์ เกม เพื่อใช้เป็นสื่อในการสอนและพัฒนาเด็กประสาทหูเทียม

อภิปรายผล

สถานภาพงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียมในประเทศไทยและต่างประเทศปี 2004 -2018

ผลจากการศึกษาพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียมในประเทศไทย ในรอบ 10 ปี มีเพียง 3 เรื่อง ส่วนในต่างประเทศ ฐานข้อมูล ERIC และ SCOPUS จากการค้น ฐานข้อมูลโดยใช้คำว่า “ประสาทหูเทียม (Cochlear Implants), ภาษาเด็กประสาทหูเทียม (Language Cochlear Implants) , การสอนภาษา (teaching Language Cochlear Implants)” ในช่วง 5 ปีมีจำนวน 17 เรื่องรวม 20 เรื่อง เมื่อเทียบจำนวนงานวิจัยประเทศไทยกับต่างประเทศแล้ว แสดงให้เห็นว่ามีงานวิจัยทางด้านนี้ปริมาณค่อนข้างน้อย เนื่องจากประสาทหูเทียม เริ่มเข้ามาในประเทศไทย ปี 2528 เพื่อผ่าตัดให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับรุนแรงถึงหูหนวกที่ภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ปริญญา หลวงพิทักษ์ชุมพล.2553) แต่ยังไม่เป็นที่แพร่หลายเนื่องจากมีราคาสูง นอกจากนั้นหลังจากที่ใส่ประสาทหูเทียมแล้วต้องได้รับการฝึกจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งจากการศึกษาความต้องการกำลังคนในการพัฒนาการศึกษาพิเศษพบว่า ความต้องการบุคลากรด้านการฝึกฟังฝึกพูดให้กับเด็กหูหนวกมีความต้องการจำนวน 123 คน แต่ความสามารถในการผลิตบุคลากรไม่เพียงพอแก่ความต้องการ (ผดุง อารยวิญญู. 2544) มีส่วนสำคัญทำให้ขาดนักวิชาการและงานวิจัยทางด้านนี้

ผลการวิเคราะห์ประเภทของการวิจัย และวิธีวิจัยของงานวิจัยพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการทดลองมากที่สุด เนื่องจากงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์นั้นเป็นงานวิจัยของนิสิตนักศึกษา ซึ่งมีเวลาทำอันจำกัดในการทำวิจัย ส่วนวัตถุประสงค์ของการวิจัย พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อการ ช่วยเหลือและพัฒนาเด็กจึงเป็นวิจัยที่คิดวิธีการสอน เทคนิค โปรแกรม ซึ่งเหมาะกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนอกจากนั้นลักษณะของกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีระดับการสูญเสียการได้ยินมากกว่า 91 เดซิเบลขึ้นไป แสดงให้เห็นว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ที่ทำการสังเคราะห์ทำการทดลองกับกลุ่มเด็กหูหนวกที่ใส่ประสาทหูเทียม ส่วนจำนวนของกลุ่มเป้าหมายพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้กลุ่มเป้าหมายสูงสุด 1 - 50 คนซึ่งจะทำให้เข้าถึงเด็กทุกคนในการวิจัย

เครื่องมือ การรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่ ได้แก่ ชุดฝึกเนื่องจากเป็น การฝึกที่มีขั้นตอนและรูปแบบจึงทำให้ผู้วิจัยนิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย ส่วนวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลมี 5 วิธี วิธีที่ใช้มากที่สุด คือ แบบ ประเมิน แบบทดสอบ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบบันทึก พบว่าในการทำวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นั้นผู้วิจัยควรมีทักษะภาษาเมื่อส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล งานวิจัยที่สังเคราะห์ทั้งหมดใช้สถิติพื้นฐาน อย่างไรก็ตามการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ งานวิจัยส่วนใหญ่ขาดความหลากหลายในเนื้อหาและวิธีการ และพบว่าการสร้างเครื่องมือขึ้นไม่ได้มีการเทียบเกณฑ์กับเด็กที่มีพัฒนาการปกติ ซึ่งจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยได้ผู้ที่สนใจในการทำวิจัยควรศึกษาเพิ่มเติมและคิดรูปแบบตลอดจนวิธีการช่วยเหลือแบบใหม่ให้กับเด็กประสาทหูเทียม

เมื่อวิเคราะห์ด้านเนื้อหา งานวิจัย พบว่า งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์มีเนื้อหาครอบคลุมทั้งหมด 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการช่วยเหลือและพัฒนาเด็กประสาทหูเทียม ผู้วิจัยมีการศึกษาเกี่ยวกับ การพัฒนาภาษา ในทักษะการฟัง การพูด การพัฒนาคำศัพท์ วิธีการสอนที่ผู้วิจัยคิดขึ้นและการใช้โปรแกรมการบำบัดการพูด (AVT) ตลอดจนพัฒนาแบบตรวจสอบทางภาษา โดยมีผลการวิจัยที่ตรงตามสมมุติฐานการวิจัย แสดงให้เห็นว่าผู้วิจัยได้ปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ในงานวิจัย
2. ปัจจัยด้านการศึกษา สภาพแวดล้อมและบุคลิกภาพของ เด็กที่ใส่ประสาทหูเทียมศึกษาเกี่ยวกับภาวะทาง จิตใจ บุคลิกภาพ การบริการ การจัดการศึกษา ก่อนเข้าเรียน ขณะเรียน ตลอดจนสภาพแวดล้อม ซึ่งมีการศึกษาปัจจัยต่างๆ ตลอดจนยังไม่ส่งผลต่อเด็กมากนักอาจเนื่องมาจากยังไม่ได้นำผลการวิจัยไปใช้จริง
3. ศึกษาสภาพปัญหาเด็กประสาทหูเทียมผู้วิจัยศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใส่ประสาทหูเทียม อายุ เครื่องประสาทหูเทียม การรับรู้และการทำความเข้าใจ การเพิ่มภาษาตามบริบทที่แตกต่างกัน
4. การพัฒนาสื่อและเทคโนโลยีเด็กประสาทหูเทียมศึกษาเกี่ยวกับเทคโนโลยีเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ภาษา การเพิ่มความสามารถทางภาษาโดยใช้ คอมพิวเตอร์ เกม เพื่อใช้เป็นสื่อแต่พบว่ามีงานวิจัยเพียง 2 เรื่องจากผลของการสังเคราะห์ที่ทำการพัฒนาสื่อและเทคโนโลยีในการช่วยเหลือเด็ก อาจเป็นเพราะว่าต้องใช้ทุนในการทำและใช้เวลานานในการทำการทดลอง

แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียมในประเทศไทย

จากการวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียม พบว่า มีงานวิจัยเพียง 3 เรื่อง ที่ศึกษาเกี่ยวกับศึกษาความสามารถ การพัฒนาโปรแกรมบำบัด ในการฟัง การพูด และรูปแบบการจัดบริการ ยังไม่พบงานวิจัยที่หลากหลาย ซึ่งจากการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ พบแนวโน้มวิจัยเกี่ยวกับเด็กประสาทหูเทียมดังนี้

1.แนวโน้มในเรื่องวิธีวิจัยของงานวิจัยการศึกษาเชิงคุณภาพและแบบผสมผสานเพื่อช่วยให้ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลเชิงลึก เนื่องจากในการวิจัยเชิงคุณภาพและแบบผสมผสานนั้นมีการรายงานแบบพรรณนาซึ่งบอกรายละเอียดของผลการวิจัยและใช้ประโยชน์ได้จริง ส่วนการประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่างควรคำนึงถึง 2 เรื่องได้แก่ 1)ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่มีทั้งเด็กประสาทหูเทียมและเด็กปกติ เพื่อสร้างบรรทัดฐานของการวิจัย 2) คุณลักษณะเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเช่น อายุที่วินิจฉัย อายุการปลูกถ่ายประสาทหูเทียม ช่วงพัฒนาการทางภาษาที่ปลูกใส่ประสาทหูเทียม ระดับการได้ยิน

2.แนวโน้มในเรื่องเนื้อหาของงานวิจัยส่วนใหญ่ตอนนี้เป็นการศึกษาช่วยเหลือและพัฒนาเด็กประสาทหูเทียมในด้านทักษะภาษา ปัจจัยด้านการศึกษา ศึกษาสภาพปัญหาเด็กประสาทหูเทียม

การพัฒนาสื่อและเทคโนโลยีเด็กประสาทหูเทียมซึ่งพบว่าในงานวิจัยทั้ง 20 เรื่องเป็นการพัฒนาในส่วนของเด็กประสาทหูเทียมเพียงอย่างเดียว ไม่ได้พัฒนาในองค์ประกอบรวมที่เด็กจะเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน สถานที่สาธารณะต่างๆ เป็นต้น

ดังนั้นในการทำวิจัยในอนาคต นักวิจัยควรมีสำรวจบริบทต่างๆ ในประเทศไทยขณะนี้เกี่ยวกับเด็กที่ใส่ประสาทหูเทียม เพื่อนำมาการวางแผน กำหนดคำถามการวิจัยและกำหนดตัวแปรที่เกี่ยวข้องให้ละเอียด จากการศึกษางานวิจัยก่อนหน้านี้พบว่า ควรมีการฝึกและพัฒนาเด็กใส่ประสาทหูเทียมในประเทศไทยอย่างเร่งด่วน และควรมีการให้ความรู้กับผู้ปกครองในการฝึกเพื่อเชื่อมโยงระหว่างครูฝึกกับผู้ปกครอง ครูฝึกกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เด็กจะใช้ชีวิตอยู่ส่วนในเรื่องการศึกษาควรให้ความสนใจเรื่อง การเรียนร่วมสำหรับเด็กที่ใส่ประสาทหูเทียมซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและเป็นเป้าหมายของการใส่ประสาทหูเทียมของเด็กและผู้ปกครอง จึงจำเป็นในการช่วยเหลือด้านการศึกษาเพื่อประโยชน์สูงสุดในการใส่ประสาทหูเทียม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.ควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กประสาทหูเทียม ในส่วนของทางการแพทย์เพื่อศึกษาดูแนวโน้มของการพัฒนาเครื่องประสาทหูเทียม

2.ควรมีการศึกษาสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กประสาทหูเทียม ในเรื่องต่อไป การสอนการฟัง การสอนการพูด การสอนการอ่าน การสอนการเขียน และการพัฒนาสื่อเทคโนโลยีสำหรับเด็กประสาทหูเทียม

บรรณานุกรม

- ดาร์ตัน เศรษฐชัยบดี. (2559).รูปแบบการจัดบริการสนับสนุนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ใส่ ประสาทหูเทียม. วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปี 10 ฉบับที่ 1:สิงหาคม 2558 – มกราคม 2559.
- ประดับศรี พินธุโท. (2559). การพัฒนาทักษะภาษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ.คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ปริญญญา หลวงพิทักษ์ชุมพล. (2553). การพัฒนาโปรแกรมการบำบัดการพูดโดยใช้การฟังสำหรับเด็กหูหนวกก่อนมีภาษาพูดที่ใช้เครื่องประสาทหูเทียม.ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาการศึกษา พิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วชิราภรณ์ ศรีคำ. (2548). การศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดสนทนาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งได้รับการผ่าตัดฝังประสาทหูเทียมจากการฝึกโดยวิธีฟังเสียงพูด. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขาการศึกษา พิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2553). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553.สำนักนายกรัฐมนตรี.

- Colleen M. Holt, Kathy Y. S. Lee, Richard C. Dowell, and Adam P. Vogel. (2018). **Perception of Cantonese Lexical Tones by Pediatric Cochlear Implant Users** . Journal of Speech, Language, and Hearing Research, January 2018, Vol. 61, 174-185.
- [Forli, F.](#), [Giuntini, G.](#), [Ciabotti, A.](#), [Lofkvist, U.](#), [Berrettini, S.](#) (2018). How does a bilingual environment affect the results in children with cochlear implants compared to monolingual-matched children. An Italian follow-up study. International journal of pediatric otorhinolaryngology, ISSN: 1872-8464, Vol: 105, Page: 56-62
- [Keilmann, A.](#), [Frieese, B.](#), [Lassig, A.](#), [Hoffmann, V.](#) (2018). Validation of the second version of the LittleARS Early Speech Production Questionnaire (LEESPO) in German- speaking children with normal hearing. European Archives of Oto-Rhino- Laryngology, 275(4), pp. 883-888.
- Lu X, Qin Z (2018). **Auditory and language development in Mandarin-speaking children after cochlear implantation**. International Journal of Pediatric Otorhinolaryngology, Vol: 107, Page: 183-189
- [Majorano, M.](#), [Guidotti, L.](#), [Guerzoni, L.](#), [Cuda, D.](#), [Lavelli, M.](#) (2018). Spontaneous language production of Italian children with cochlear implants and their mothers in two interactive contexts. International Journal of Language and Communication Disorders, 53(1), pp. 70-84
- Merle Boerrigter , Anneke Vermeulen, Henri Marres, and Margreet Langereis .(2018) **Personality traits of profoundly hearing impaired adolescents with cochlear implants -A comparison with normal hearing peers**. Frontiers in Psychology. Volume 9, Issue FEB, Article number 161.
- [Nicholas, J.G.](#), [Geers, A.E.](#) (2018). Sensitivity of expressive linguistic domains to surgery age and audibility of speech in preschoolers with cochlear implants. Cochlear Implants International, 19(1), 26-37
- Osnat Segal and Liat Kishon-Rabin. (2017). Recognition and Comprehension of “Narrow Focus” by Young Adults With Prelingual Hearing Loss Using Hearing Aids or Cochlear Implants .Journal of Speech, Language, and Hearing Research, December 2017, Vol. 60, 3609-3624.
- [Patro, C.](#), [Mendel, L.L.](#) (2018). Gated Word Recognition by Postlingually Deafened Adults With Cochlear Implants: Influence of Semantic Context. Journal of Speech, Language, and Hearing Research, January 2018, Vol. 61, 145-158.
- [Percy-Smith, L.](#), [Tonning, T.L.](#), [Jøssvassen, J.L.](#), [Hallström, M.](#), [Caye-Thomasen, P.](#) (2018). Auditory verbal habilitation is associated with improved outcome for children with cochlear implant. Cochlear Implants International, 19(1), pp. 38-45
- Pistav AKMESE and Funda ACARLAR .(2016). **Using narrative to investigate language skills of children who are deaf and with hard of hearing**. Educational Research and Reviews Vol.11(15), pp. 1367- 1381.
- Sarmasik, Gamze; Dalkilic, Gokhan; Kut, Alp; Cebi, Yalcin; Serbetcioglu, Bulent.(2007). **Computer Aided Lip Reading Training Tool**. Paper presented at the International Educational Technology (IETC) Conference 7th, Nicosia, Turkish Republic of Northern Cyprus, May 3-5.
- [Seebacher, J.](#), [Muigg, F.](#), [Fischer, N.](#), [Bliem, H.R.](#), [Schmutzhard, J.](#) (2018). Auditory and cognitive development in a partially deaf child with bilateral electro- acoustic stimulation: a case study. International Journal of Audiology, 57(2), pp. 150-155
- Shaver, D., Marschark, M., Newman, L., & Marder, C. (2014). **Who is where? Characteristics of deaf and hard-of-hearing students in regular and special schools**. Journal of Deaf Studies and Deaf Education, vol. 19 (2): 203-219
- [Valimaa, T.](#), [Kunnari, S.](#), [Laukkanen-Nevala, P.](#), [Lonka, E.](#) (2018). Early vocabulary development in children with bilateral cochlear implants. International Journal of Language & Communication Disorders , JANUARY–FEBRUARY 2018, VOL.53(1), pp. 3-15

THE QUALITY CONTROL DEVELOPMENT STRATEGIES OF COMMUNITY EDUCATION PROGRAMS TAKEN BY INSPECTORS IN INDONESIA

Safuri Musa¹

Abstract

The purposes of the research was to describe strategies and obstacle factors in quality control development of community education programs taken by inspectors. The population was inspectors of 34 provinces in Indonesia. It used purposive sample and survey research method.

Research findings: (1) The quality control development strategies often taken by inspectors have been; taking direct visits to the institutions of the programs (62%), collecting program organizers on one adjacent cluster (region) (11%), utilizing information and communication technology (9%) and the rest by using many development strategies such as trainings, workshops, internships and problem solvings (18%); (2) Obstacle factors of inspectors in taking quality control development have been; limited transportation costs, the distance between the location of organizers and the office of inspectors, even some of them have been located in remote, inland areas, low motivation of organizers and teachers to improve the quality of learning implementation, and (3) Coaching taken by inspectors can improve the numbers of accredited institutions. It could be shown by such indicators; the number of accredited institutions have been improved, the number of learners, the acceptance of graduates in the job markets, the number of graduates who has taken entrepreneurship and the number of graduates who has continued to higher education have also been improved.

The research recommended that inspectors should have improved the development by using various strategies to improve the program quality of community education.

Keywords : Development Strategies, Quality Control, Community Education Programs

¹Safuri Musa an lecturer at Universitas Singaperbangsa Karawang Indonesia and he holds a Dr. Nonformal Education.

Background

The main problem in implementation education is how to guarantee the program quality to reach the competitiveness of learning process quality, result and impact. Therefore, coaching activities to educators and education personnels are absolutely needed so there will be consistent in the implementation. One education program taken in Indonesia is community education program. The coverage of community education includes early childhood education, literacy education, equivalency education, course and training education, parenting education and other non-formal education units. Community education program is held by many government and private institutions. To guarantee the implementation of community education program, inspectors take the quality control. Inspectors are government employees who are given the authority to take quality control and impact evaluation of community education program. The coaching activities to educators and education personnels are one of inspectors' job so the programs run well based on the education national standard set by the government. To implement the coaching job, inspectors take some strategies to reach the goals. The purpose of the research is to describe strategies and obstacle factors to educators and education personnels as an effort of quality control of community education program.

Research Approach

The research used mixed approach of quantitative and qualitative research. Quantitative approach was used to obtain the numerical representation or percentage (%) of the implementation of a coaching strategy, since the study area included samples from all over Indonesia, which were not possible to be visited as a whole because of the factors of distribution of respondents' positions, time, cost and labor. So the data collection was done through the questionnaire. Qualitative approach was done through interviews and observations to the inspectors in the implementation of tasks in the field or on various meetings and trainings conducted purposively.

Discussion

The Indonesian government's policies on formal, non-formal and informal education are conducted in harmony in all areas, in cities and villages, in developed and remote areas, remote and border areas with neighboring countries, as well as education services in mountain areas and island. The implantation of education conducted by government, private institutions and individuals. The problems that arise in the implementation of education, especially community education that includes non-formal and informal education is how to ensure the quality of education in accordance with education standards established by the government. The Indonesian government has set eight education standards that all education units must adhere to: (1) standards of graduate competency, (2) standards of content, (3) standards of education process, (4) standards of education management, (5) standards of educators and education personnels, (6) standard of facilities and infrastructure, (7) standards of financing, and (8) standards of education assessment.

To ensure the quality of education, the government has given authority to perform quality control to conform with education standards set by the government. In formal education, officials who perform the task of quality control of education at primary and secondary education level are called supervisors, while in community education (non-formal and informal education) are called inspectors. The number of supervisors in Indonesia 7,639 people spread over 514 districts / cities and 7,094 sub-districts, so there is only 1 inspector in a district. Ideally one sub-district should have at least three inspectors, each of them is responsible for the development of early childhood education programs, equivalency and literacy education programs, and courses and training education programs (State Regulation of State Apparatus Empowerment and Bureaucracy Reform No. 14 of 2010). So there is still a shortage of 13,643 inspectors to conduct the development of community education programs in the effort to perform quality control in accordance with national standards of education. An inspector has duties in one sub-district, but in some areas the duties include several sub-districts, as the distribution of the number of inspectors in Indonesia is uneven. Some districts have sufficient number of inspectors and some are deprived.

Community education program targeted by the inspectors is divided into three areas; a) early childhood education, b) equivalency and literacy education, c) course and training education. The targets of coaching conducted by the inspectors are educators and education personnels in non-formal and informal education units, such as Community Learning Activity Centers, Assembly Taklims, Course and Training Centers, Community Learning Centers, Learning Groups, Play Groups, Day Care Centers, and other non-formal and informal educational services.

To perform the task of coaching, an inspector is required to have four competencies: (a) managerial supervision competences, (b) academic supervision competences, (c) education evaluation competences and (d) professional development competences. Managerial supervision competences is the ability to plan, implement and evaluate quality control, and carry out the coaching to educators and educational

personnel's, as well as the ability to carry out evaluation of the programs impacts for the highest level of inspectors. Academic competences relate to curriculum, teaching materials, learning strategies, recognize learners and ways to motivate learners to be active in learning activities. Evaluation of education competences relate to the mastery of concepts, procedures, methods, techniques and implementation of education evaluation. While the professional development competences relate to the ability of overseers in developing thinking in the form of writing such as conducting research, preparation of teaching materials, props, guidelines, and creativity in achieving the achievement of community education.

Research findings on the quality control development strategies of community education conducted by inspectors; Firstly, the quality control development strategies often taken by inspectors have been; taking direct visits to the institutions of the programs (62%), collecting program organizers on one adjacent cluster (region) (11%), utilizing information and communication technology (9%) and the rest by using many development strategies such as trainings, workshops, internships and problem solvings (18%). The data showed that inspectors generally used conventional strategies and methods through field visits, observations and document checking. The coaching conducted directly to the field by inspectors according to my observations have not done in a patterned, and systematic ways. They have less optimized the development of information technology and communications. The evaluation of the impact of coaching has yet to show measurable and accurate results. Some scholars stated that if a program in its implementation is not done monitoring, supervision, guidance and assessment, then the result is less than the maximum and lack the expected quality.

Secondly, Obstacle factors in conducting quality control development included limited transportation costs, the distance between the location of organizers and the office of inspectors, even some of them have been located in remote, inland areas, low motivation of organizers and teachers to improve the quality of learning implementation, even in some remote areas, and inland, the low motivation of the organizers and educators to improve the quality of organizing and learning, and the low local government support for community education programs. Indonesia which has a vast territory, with different geographical locations, land, inland, coast and islands is a hindrance to the overseer in conducting coaching. In addition, the number of tribes, customs and local languages becomes another obstacle factor for the overseer, especially if the overseer in charge is not from the area concerned, thus requiring adequate adaptation time process.

Thirdly, The inspectors coaching in some areas and locations that I observed can improve the quality of community education programs with indicators of the increasing number of accredited institutions. This was supported by the hard work of the National Accreditation Board for Early Childhood and Non-formal Education at Provincial and National level to accredit institutions with government funding sources. In addition, coaching by the inspectors indirectly increases community confidence in community education programs, which had implications for the increase in the number of students, and the acceptance of graduates in the job markets, the number of graduates who has taken entrepreneurship and the number of graduates who has continued to higher education have also been improved. Although coaching activities conducted by inspectors in the effort to control the quality of public education programs have not been optimal, but in some cases have had a positive impact on efforts to educate and prosper the community.

Conclusion and Recommendation

The conclusion of this research was the inspectors' strategies in supervising the quality of community education programs in general still in conventional ways, this was because of various obstacles in the field,

such as transportation distance to place location of the program, lack of support of local government policy, limited budgets of coaching, low public support, lack of respect for wages and professions of educators and education personnel, and lack of motivation and militancy of educators and education personnels in performing their duties. The research recommendation was for the inspectors to increase the coaching by using various strategies to improve the quality of community education programs by seeking new ways to overcome various obstacles in the execution of tasks.

References

- Camilla Fitzsimons. 2017. *Community Education and Neoliberalism*. Switzerland: Springer International Publishing AG.
- Danny Wilde,ersch. 2014. *Adult and Community Education in Complex Societies: Reconsidering Critical Perspectives*. Belgium: Laboratory for Education and Society.
- David Matarrita and Mark A. Brennah. 2011. *Conceptualizing Community Development in The Twenty-First Century*. Texas: Community Development. www.tandfonline.com/loi/rcod20
- Djudju Sudjana. 2010. *Manajemen Program Pendidikan*. Bandung: Falah.
-2006. *Evaluasi Program Pendidikan Luar Sekolah*. Bandung: Rosda.
- Gordon Mackie ed. 2012. *A service, a way of working, or a profession? A discourse analysis of Community Education/Community and Developmen In Scotland*. UK: University of Strathclyde, Glasgow.
- Henri Janne. 1976. *Theorical Foundations of Lifelong Education a Sociological Perspective*. Foundations of Lifelong Education.
- Kathleen Gray ed. 2013. *A Community Education Initiative to Improve Using Online Health Information: Participation and Impact*. UK; Informa Healthcare.
- Lyn Tett. 2010. *Community Education, Learning and Development*. Scotland: Dunedin Academic Press Ltd.
- Narong Sompang, Nattaphan Rampai. 2014. *The Develompemt Model of Knowlode Management to Strengthen Thai ICT Community Learning Center*. *Procedia Social and Behavior Science*. ScienceDirect.
- RH. Dave. 1976. *Foundation of Lifelong Education same Methodological Aspects*. Foundations of Lifelong Education.
- Sofia Loredana Tudor. 2013. *Formal - Nonformal – Informal Education*. *Procedia Social and Behavior Science*. ScienceDirect.

INSTRUCTIONAL SUPERVISION NEEDS OF TEACHERS IN INCLUSIVE SCHOOLS BANGKOK METROPOLITAN YANNAWA DISTRICT

Sorajja Meesupmun¹

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูที่สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา จำนวน 2 โรงเรียน จำนวน 58 คน เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่คาดหวังของครูต่อการนิเทศการสอน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 4 ระดับ และแบบสอบถามปลายเปิด วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ระดับความคิดเห็น และวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประเมินความต้องการจำเป็นโดยใช้ค่าดัชนี PNI ^{Modifie} และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1) ครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา มีความต้องการการนิเทศการสอนอยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล ด้านการวิจัยในชั้นเรียน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสื่อการเรียนรู้ครูมีความต้องการการนิเทศการสอนมากที่สุด

2) ครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวามีการสภาพการนิเทศการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งทางด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล ด้านการวิจัยในชั้นเรียน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร ครูมีการนิเทศการสอนมากที่สุด

3) ครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา มีความต้องการจำเป็นที่ต้องการแก้ไขเร่งด่วนมากที่สุด คือ ด้านสื่อการเรียนรู้

คำสำคัญ: ความต้องการ/ งานวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น /การนิเทศการสอน/โรงเรียนเรียนร่วม

Abstract

The purpose of this needs assessment research was to study the instructional supervisory needs of teachers in Inclusive Schools Bangkok Metropolitan Yannawa District. The populations were 2 schools 58 teachers who teach grade 1 to grade 6. Tools to collect the data were collected from a 4 scalars questionnaire reality and expectations of the instructional supervisory of teachers and open-ended questions. Quantitative data analysis with Descriptive Statistics. The statistics used include frequency percentage mean (μ) standard deviation (σ) the level. The importance of sequence index needs: PNI ^{Modifie} and qualitative data analysis by using content analysis.

The results of the research were as follows:

There was a high level of instructional supervisory needs of the teachers in Inclusive Schools Bangkok Metropolitan Yannawa District concerning curriculum, learning management, instructional material, measurement and evaluation and classroom action research. It was shown that the most need was for instructional material.

There was a high level of the state Instructional supervisory of teachers in Inclusive Schools Bangkok Metropolitan Yannawa District concerning curriculum, learning management, instructional material, measurement and evaluation, classroom action research. It was shown that the most Instructional supervisory was for curriculum.

Teachers in Inclusive Schools Bangkok Metropolitan Yannawa District needs assessment to solve urgently are the instructional material.

Keywords: Needs/needs Assessment Research/ Instructional Supervisory/ Inclusive Schools

¹ศึกษานิเทศก์ วิทยาลัยศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร

ที่มาและความสำคัญ

สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาแก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ บุคคลด้อยโอกาส ผู้ยากไร้ในสังคม และได้เริ่มกำหนดนโยบายไว้ในแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2540-2544) ต่อเนื่องมาถึงแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2545-2549) แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2550-2555) และแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 12 ปี (พ.ศ.2552-2563) มอบหมายให้สำนักงานการศึกษาดำเนินการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้อาสาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครเปิดเป็นโรงเรียนจัดการเรียนร่วม รับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษและมีอายุอยู่ในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ เข้าเรียนร่วมในโรงเรียน (สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. 2559: 6)

จากรายงานสถิติของสำนักงานการศึกษาให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ พบว่า จำนวนผู้เรียนเรียนร่วมในแต่ละปีการศึกษาเพิ่มขึ้นตามลำดับสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานครจึงเล็งเห็นความสำคัญของการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษตั้งแต่ปีการศึกษา 2534 ได้ขอความร่วมมือจากกองการศึกษาพิเศษกรมสามัญ ศึกษากระทรวงศึกษาธิการให้ส่งครูที่มีความรู้ด้านการศึกษาพิเศษมาช่วยสอนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครจำนวน 8 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย โรงเรียนวัดนิมมานรดี โรงเรียนทัศนารุณสุนทริการาม โรงเรียนวัดสุวรรณาราม โรงเรียนวัดลาดพร้าว โรงเรียนวัดดอน โรงเรียนศูนย์รวมน้ำใจ และโรงเรียนสามเสนนอก (หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. 2557: 4)

หน่วยศึกษานิเทศก์ ทำหน้าที่สนับสนุนส่งเสริมการนิเทศการสอนและจัดโครงการอบรมพัฒนาครูการศึกษาพิเศษ เพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ จัดอบรมให้ความรู้ด้านการบริหารงานและการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนร่วม และดำเนินการจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ ตามที่ได้ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดโครงการให้ความรู้ด้านการคัดกรองนักเรียนเป็นรายบุคคล จัดอบรมเชิงปฏิบัติการ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ ส่งเสริมการสัมมนาศึกษาดูงานการพัฒนาทักษะชีวิตสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ (หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร. 2557: 9)

จากผลการทดสอบระดับชาติและข้อมูลการประเมินดังกล่าว ทำให้โรงเรียนต้องพิจารณาการดำเนินงานของโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานด้านการจัดการเรียนการสอน และปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนนั้นมียังประกอบหลายอย่าง ทั้งปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้เรียนเองและปัจจัยที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอนของครูที่เกิดจากการขาดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ยังคงใช้รูปแบบการสอนแบบเดิมที่เน้นการบรรยาย และจากการรายงานผลการประเมินมาตรฐานคุณภาพโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานครเขตนานาปีการศึกษา 2558 และ 2559 พบว่า คณะกรรมการได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผู้เรียนว่า ควรพัฒนา ผู้เรียนให้มีทักษะการอ่าน การเขียน ทักษะกระบวนการคิด และวางแผนการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ให้สูงขึ้น (สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. 2559; สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. 2560) ซึ่งทำให้ครูจะต้องเป็นผู้ที่มีการพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอ

ปัจจุบันโรงเรียนเรียนร่วมในสังกัดกรุงเทพมหานครได้รับการนิเทศการสอนจากการนิเทศภายในของโรงเรียน และจากศึกษานิเทศก์ประจำโรงเรียนโดยการนิเทศการสอนส่วนใหญ่จะนิเทศการสอนกับครูการศึกษาพิเศษ และใช้วิธีประชุมทำความเข้าใจกับครูทุกท่านในโรงเรียนในการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ ตามมาตรฐานโรงเรียนเรียนร่วม สังกัดกรุงเทพมหานคร แต่ยังมีโรงเรียนขาดองค์ความรู้ในการแนะนำการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ กับครูในโรงเรียนทุกคนและทุกวิชา

โรงเรียนเรียนร่วมในสังกัดกรุงเทพมหานครเขตนานา เป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีโรงเรียนที่เปิดรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ ตั้งแต่ปี 2542 คือ โรงเรียนวัดช่องลม และโรงเรียนวัดช่องนนทรี การพัฒนาโรงเรียนให้มีมาตรฐานคุณภาพตามเกณฑ์การจัดการศึกษาของต้นสังกัดมี 2 ลักษณะ คือ มาตรฐานคุณภาพโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครและมาตรฐานการจัดการศึกษาในโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานคร รวมไปถึงการทดสอบระดับชาติ การทดสอบจากข้อสอบมาตรฐานกลางต่าง ๆ ปีที่ผ่านมา ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน O-Net ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้ง 2 โรงเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 ทั้ง 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ(องค์การมหาชน). 2559) และการประเมินมาตรฐานการจัดการศึกษาในโรงเรียนเรียนร่วม สังกัด กรุงเทพมหานคร เมื่อภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ผ่านมามีพบว่า ทั้ง 2 โรงเรียน มีมาตรฐานที่ 1 ด้านคุณภาพผู้เรียน อยู่ใน ระดับ 4 มาตรฐานที่ 2 กระบวนการบริหารการเรียนร่วมมาตรฐานที่ 4 กระบวนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับ 4 แม้ว่า มาตรฐานที่

2 กระบวนการบริหารการเรียนร่วมอยู่ในระดับ 3 แต่ตัวชี้วัดที่ 4 การมีส่วนร่วมและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการจัดการเรียนร่วมทั้งภายใน และภายนอกสถานศึกษามีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์ ดังนั้น ครูควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาโดยครูทุกคนในโรงเรียนควรมีส่วนร่วมด้านการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนให้มากขึ้นและ มาตรฐานที่ 3 กระบวนการจัดการเรียนรู้ ตัวชี้วัดที่ 3 ครูใช้กระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนควรได้รับการพัฒนาด้วย และข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพิ่มเติมพบว่า กระบวนการจัดการเรียนรู้ของครูการศึกษาพิเศษที่เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงสามารถดำเนินการได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน แต่ในส่วนที่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษไปเรียนร่วมบางวิชา เรียนร่วมบางเวลา พบว่า ครูทั่วไปที่มีผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างราบรื่นควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาอย่างเร่งด่วน

ข้อมูลปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน ทำให้ครูจำเป็นต้องได้รับการแนะนำ ส่งเสริมจากผู้เชี่ยวชาญในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระบวนการถ่ายทอดจากผู้เชี่ยวชาญไปสู่ครูก็คือ การนิเทศ การนิเทศที่มีประสิทธิภาพและยังช่วยพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของครู คือการนิเทศที่เกิดจากบุคลากรในโรงเรียนเป็นหลัก เพราะบุคลากรในโรงเรียนจะทราบสภาพปัญหาของโรงเรียนได้เป็นอย่างดี การนิเทศการสอนจัดขึ้นโดยความร่วมมือของบุคลากรภายในสถานศึกษา มุ่งส่งเสริมให้เกิดความช่วยเหลือแก่ครูเพื่อให้จัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การนิเทศการสอนที่เกิดประโยชน์ควรเป็นการนิเทศที่เป็นไปตามความต้องการของผู้รับการนิเทศ (นฤมล เกิดอยู่.2555; กรองทอง จิรเดชากุล.2550; ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ.2543; นิพนธ์ ไทยพานิช.2535) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตยานนาวาขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้โรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา นำไปใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนของครูได้ตามความต้องการของครู ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ โรงเรียนมีมาตรฐานตามเกณฑ์ต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา

ขอบเขตของการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูที่สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา จำนวน 2 โรงเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 58 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความต้องการการนิเทศการสอนของครูในโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูที่สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา จำนวน 2 โรงเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 58 คน

2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนเรียนร่วม ข้อมูลการสร้างแบบสอบถาม พบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษาและนำมาจัดทำเป็นแบบสอบถาม

ขั้นตอนที่ 2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา และนำไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการนิเทศการสอน 2 ท่าน ด้านการวัดผลและประเมินผล 1 ท่าน ด้านบริหารการศึกษาพิเศษ 2 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป และคำแนะนำ ข้อเสนอแนะต่าง ๆ มาปรับปรุงก่อนไปทดลองใช้

โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบไปด้วย

- 1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชนิตา มิตรานันท์ อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล
 - 2) นายศักดิ์ชัย ธารธาร ตำแหน่งผู้อำนวยการ วิทยฐานะผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนวัดศรีนวลธรรมวิมล สำนักงานเขตหนองแขม ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารการศึกษาพิเศษ
 - 3) นายธนิต บุญอดิชาติ ตำแหน่งผู้อำนวยการ วิทยฐานะผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนวัดนิมมานรดี สำนักงานเขตภาษีเจริญ ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารการศึกษาพิเศษ
 - 4) นางสาวประกอบกุล กล่อมอารมย์ ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ วิทยฐานะศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้เชี่ยวชาญด้านการนิเทศการสอนการศึกษาพิเศษ
 - 5) นางวาทัญญู ลัมเจริญพรชัย ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ วิทยฐานะศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้เชี่ยวชาญด้านการนิเทศการสอนการศึกษาพิเศษ
- ขั้นตอนที่ 3 นำไปทดลองใช้เครื่องมือ กับครูที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นโรงเรียนเรียนร่วม สังกัดกรุงเทพมหานครเขต คลองเตย จำนวน 45 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 3.1 ผู้วิจัยขอหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากสาขาการศึกษาพิเศษถึงผู้อำนวยการ สถานศึกษาเพื่อขอความร่วมมือครูในโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา เพื่อนัดหมายวันเวลาในการเก็บข้อมูล
 - 3.2 เตรียมเครื่องมือทั้งหมดให้เพียงพอกับจำนวนครูกลุ่มประชากร
 - 3.3 นำเครื่องมือฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับประชากร
 - 3.4 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบจำนวนและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน
2. ข้อมูลแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติพื้นฐาน คือ
 - 2.1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามโดยหาค่าความถี่และหาค่าร้อยละ
 - 2.2 วิเคราะห์ความคิดเห็นของครูโดยใช้ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และระดับความคิดเห็น
 - 2.3 วิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการนิเทศการสอนของโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวาโดยใช้ดัชนีความสำคัญของลำดับความต้องการจำเป็น หรือ Modified Priority Needs Index: PNI_{Modified} ที่ปรับปรุงโดยนางลักษณวิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช (สุวิมล ว่องวานิช. 2555: 18)
 - 2.4 วิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ โดยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 1 จำนวน และร้อยละของครูที่ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
โรงเรียน		
วัดช่องนนทรี	30	51.70
วัดช่องลม	28	48.30
รวม	58	100

ตาราง 1 จำนวน และร้อยละของครูที่ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
เพศชาย	13	22.40
เพศหญิง	45	77.60
รวม	58	100
ตำแหน่ง		
ครูสอนชั้นเรียนปกติ	54	93.10

ครูสอนชั้นเรียนการศึกษาพิเศษ	4	6.89
รวม	58	100
วิทยฐานะ		
ไม่มีวิทยฐานะ	16	27.60
ชำนาญการ	37	63.80
ชำนาญการพิเศษ	5	8.60
รวม	58	100
ระยะเวลาการดำรงตำแหน่งปัจจุบัน		
น้อยกว่า 5 ปี	17	29.30
ตั้งแต่ 5-10 ปี	20	34.50
มากกว่า 10 ปีขึ้นไป	21	36.20
รวม	58	100
วิชาที่สอน		
การศึกษาพิเศษ	3	5.2
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	26	44.8
กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์	19	32.8
กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์	9	15.5
กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	15	25.9
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	11	19.0
กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี	12	20.7
กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ	7	12.1
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา	5	8.6
รวม	58	100
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษที่เข้ามาเรียนร่วมในชั้นเรียน		
มี	18	31.00
ไม่มี	40	69.00
รวม	58	100

จากตาราง 1 พบว่า ครูที่สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร เขตยานนาวา ที่เป็นกลุ่มประชากร จำนวน 58 คน โดยจำแนกตามตัวแปร ดังนี้

โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดช่องนนทรี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 51.70 โรงเรียนวัดช่องลม จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 48.30

เพศ ได้แก่ เพศชาย จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 22.40 เพศหญิง จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 77.60

ตำแหน่ง ได้แก่ ครูสอนชั้นเรียนปกติจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 93.10 ครูสอนชั้นเรียนการศึกษาพิเศษจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 6.89

ระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง ได้แก่ น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 29.30 ตั้งแต่ 5-10 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 34.50 และมากกว่า 10 ปีขึ้นไป จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 36.20

วิชาที่สอน ได้แก่ การศึกษาพิเศษจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 5.2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 44.8 กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 15.5 กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยีจำนวน 12

คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 12.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษที่เข้ามาเรียนร่วมในชั้นเรียน ได้แก่ มีความรู้ความเข้าใจ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 ไม่มีความรู้ความเข้าใจ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 69.00

ตาราง 2 ความต้องการจำเป็นของความต้องการการนิเทศการสอนของโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา

รายการ	สภาพความคาดหวัง (I)			สภาพที่เป็นจริง (D)			(PN I _{Modified})	ลำดับ
	μ	σ	ระดับ	μ	σ	ระดับ		
1. ด้านหลักสูตร	3.43	.59	มาก	2.82	.61	มาก	0.22	4
2. ด้านการจัดการเรียนรู้	3.42	.56	มาก	2.66	.74	มาก	0.29	2

ตาราง 2 ความต้องการจำเป็นของความต้องการการนิเทศการสอนของโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา(ต่อ)

รายการ	สภาพความคาดหวัง (I)			สภาพที่เป็นจริง (D)			(PN I _{Modified})	ลำดับ
	μ	σ	ระดับ	μ	σ	ระดับ		
3. ด้านสื่อการเรียนรู้	3.48	.55	มาก	2.66	.68	มาก	0.31	1
4. ด้านการวัดและประเมินผล	3.40	.57	มาก	2.79	.64	มาก	0.22	4
5. ด้านการวิจัยในชั้นเรียน	3.41	.56	มาก	2.68	.60	มาก	0.27	3
รวม	3.43	.57	มาก	2.72	.65	มาก	0.26	

จากตาราง 2พบว่า การจัดลำดับความต้องการจำเป็นของความต้องการการนิเทศการสอนในปัจจุบัน (สภาพจริง) และที่ควรจะเป็น (ความคาดหวัง) ด้วยวิธีPNI_{Modified} โดยคำนวณจากค่าเฉลี่ยของสภาพที่ควรจะเป็น (I) และค่าเฉลี่ยของสภาพที่เป็นจริง (D) พบว่าความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนรู้ มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด(PNI_{Modified} = 0.31) รองลงมา คือ ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวิจัยในชั้นเรียน

โดยแต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

ด้านที่ 1 หลักสูตร มีค่าดัชนีโดยรวม (PNI_{Modified} = 0.22) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาเพิ่มเติมเพื่อสอนทักษะที่จำเป็นให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะทางสังคม เป็นต้นมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด(PNI_{Modified} = 0.28) รองลงมา คือการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมายของหลักสูตรสถานศึกษา สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและชุมชน ครอบคลุมถึงผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ และการปรับหลักสูตรสถานศึกษาที่ใช้กับนักเรียนทั่วไปมาใช้กับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

ด้านที่ 2 ด้านการจัดการเรียนรู้ มีค่าดัชนีโดยรวม (PNI_{Modified} = 0.29) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิควิธีการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด (PNI_{Modified} = 0.33) รองลงมา คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)และการออกแบบการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษในแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)

ด้านที่ 3 ด้านสื่อการเรียนรู้ มีค่าดัชนีโดยรวม (PNI_{Modified} = 0.31) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ การเผยแพร่ ขยายผลการพัฒนานวัตกรรมเป็นต้นแบบให้ผู้อื่นนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด (PNI_{Modified} = 0.33) รองลงมา คือ

การพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษและการจัดหาและหรือผลิต เทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาพิเศษ

ด้านที่ 4 ด้านการวัดและประเมินผล มีค่าดัชนีโดยรวม ($PNI_{Modified} = 0.22$) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ การใช้ผลการประเมินเพื่อการวางแผนพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคล มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด ($PNI_{Modified} = 0.26$) รองลงมา คือการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับผลการเรียน ความก้าวหน้า จุดเด่น จุดที่ต้องปรับปรุงสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษและการใช้เครื่องมือ/วิธีการวัดและประเมินสอดคล้องกับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคล

ด้านที่ 5 ด้านการวิจัยในชั้นเรียน มีค่าดัชนีโดยรวม ($PNI_{Modified} = 0.27$) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ การเผยแพร่ผลการวิจัยของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด ($PNI_{Modified} = 0.26$) รองลงมา คือการใช้ผลการวิจัยเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษและการนำผลการประเมินผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคลมาวิเคราะห์สภาพปัญหาและประเด็นปัญหาการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของความต้องการการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตยานนาวา จำนวน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการวิจัยในชั้นเรียน

เมื่อวิเคราะห์จากความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการวิจัยในชั้นเรียนที่มีอยู่ในปัจจุบัน กับค่าเฉลี่ยด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการวิจัยในชั้นเรียนที่คาดหวัง เพื่อจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น โดยการหาค่า $PNI_{Modified}$ มีผลการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น ดังนี้ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนรู้ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวิจัยในชั้นเรียน โดยแต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

1. ด้านที่ 1 หลักสูตร มีค่าดัชนีโดยรวม ($PNI_{Modified} = 0.22$) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาเพิ่มเติมเพื่อสอนทักษะที่จำเป็นให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะทางสังคม เป็นต้นมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด($PNI_{Modified} = 0.28$) รองลงมา คือการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมายของหลักสูตรสถานศึกษาสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและชุมชน ครอบคลุมถึงผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษส่วนรายการที่มีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นต่ำสุด คือ การประเมินหลักสูตรสถานศึกษาที่ใช้กับนักเรียนทั่วไปมาใช้กับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

2. ด้านที่ 2 ด้านการจัดการเรียนรู้ มีค่าดัชนีโดยรวม ($PNI_{Modified} = 0.29$) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิควิธีการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด ($PNI_{Modified} = 0.33$) รองลงมา คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) ส่วนรายการที่มีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นต่ำสุด คือ การมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

3. ด้านที่ 3 ด้านสื่อการเรียนรู้ มีค่าดัชนีโดยรวม ($PNI_{Modified} = 0.31$) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ การเผยแพร่ ขยายผลการพัฒนานวัตกรรมเป็นต้นแบบให้ผู้อื่นนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด ($PNI_{Modified} = 0.33$) รองลงมา คือการพัฒนานวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษส่วนรายการที่มีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นต่ำสุด คือ การเลือกประเภทสื่อ/จัดทำสื่อสอดคล้องกับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

4. ด้านที่ 4 ด้านการวัดและประเมินผล มีค่าดัชนีโดยรวม ($PNI_{Modified} = 0.22$) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ การใช้ผลการประเมินเพื่อการวางแผนพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคลมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด ($PNI_{Modified} = 0.26$) รองลงมา คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับผลการเรียน ความก้าวหน้า จุดเด่น จุดที่ต้องปรับปรุงสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษส่วนรายการที่มีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นต่ำสุด คือ การใช้ข้อมูลในการตัดสินผลการเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

5. ด้านที่ 5 ด้านการวิจัยในชั้นเรียน มีค่าดัชนีโดยรวม ($PNI_{Modified} = 0.27$) ความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก ได้แก่ การเผยแพร่ผลการวิจัยของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด ($PNI_{Modified} = 0.26$) รองลงมา คือ การใช้ผลการวิจัยเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษส่วนรายการที่มีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นต่ำสุด คือ การจัดทำรายงานผลการพัฒนาผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

อภิปรายผล

จากการศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา พบว่า ครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวามีความต้องการจำเป็นที่จะได้รับการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ซึ่งมีประเด็นที่น่าสนใจสามารถนำมาอภิปราย ได้ดังนี้

1. การจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นลำดับแรก คือ ด้านที่ 3 ด้านสื่อการเรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องจาก สื่อการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการจัดการเรียนการสอนของครู การจัดการเรียนการสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นสื่อการเรียนรู้มีส่วนร่วมในการกระตุ้น ส่งเสริมและสนับสนุนความสนใจของผู้เรียนต่อเนื้อหาต่าง ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัฐศักดิ์ เจริญศิลป์ (2545: 120) ที่ว่า ครูการศึกษาพิเศษเรียนร่วมของเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ต้องการการนิเทศการสอนในเรื่องสื่อบุคคลเพื่อช่วยเหลือและส่งเสริมพัฒนาการของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยมีความเห็นว่า นอกจากสื่ออุปกรณ์แล้ว ในเรื่องของสื่อบุคคลนั้นก็มีความจำเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาและส่งเสริมพัฒนาการของเด็กเพราะเป็นไปไม่ได้เลยที่ครูจะสอนเพียงลำพังโดยขาดการประสานความร่วมมือ

2. ความต้องการจำเป็นของความต้องการการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวาในแต่ละด้าน มีประเด็นที่น่าสนใจ คือ

2.1 ด้านหลักสูตร พบว่า การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาเพิ่มเติมเพื่อสอนทักษะที่จำเป็นให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะทางสังคม เป็นต้นมากที่สุด ทั้งนี้เพราะกรมวิชาการ (2545ก: 142 - 152) ได้เสนอแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีหลักในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีหลักการที่สำคัญดังนี้กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีความหลากหลาย น่าสนใจ เราใจที่จะปฏิบัติเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ได้ลงมือปฏิบัติ สัมผัสจับต้องด้วยตนเองและเป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนากระบวนการคิด ตลอดจนพัฒนาทักษะชีวิตและสังคม

2.2 ด้านการจัดการเรียนรู้ พบว่า เทคนิควิธีการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ มากที่สุดสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัฐศักดิ์ เจริญศิลป์ (2545: 120) ว่า จะต้องจัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในแผนการสอนให้สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้และกำหนดแนวทางจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2.3 ด้านสื่อการเรียนรู้ พบว่า การเผยแพร่ ขยายผลการพัฒนานวัตกรรมเป็นต้นแบบให้ผู้อื่นนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤมล เกตุอยู่ (2555: 1117) ที่ว่า ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย มีความต้องการการนิเทศการสอนในเรื่องการเลือกประเภสื่อให้สอดคล้องกับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษมากที่สุด

2.4 ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า การใช้ผลการประเมินเพื่อการวางแผนพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคลมากที่สุด ทั้งนี้เพราะกรมวิชาการ (2545 ข: 142 - 152) กล่าวถึงการประเมินผลว่าควรมุ่งเน้นการประเมินผลเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ไม่กดดันหรือสร้างความเครียด และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง ประเมินซึ่งกันและกัน เพื่อสร้างความภาคภูมิใจ และเติมพลังการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

2.5 ด้านการวิจัยในชั้นเรียน พบว่า การเผยแพร่ผลการวิจัยของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษมากที่สุด ทั้งนี้เพราะการวิจัยในชั้นเรียนเป็นส่วนหนึ่งของงานวิชาการของโรงเรียน และ “งานวิชาการคือหัวใจของโรงเรียน” (วัชรฯ เล่าเรียนดี. 2545) โรงเรียนเรียนร่วมจึงควรมีงานวิจัยทางด้านการศึกษาพิเศษเผยแพร่ให้ครูทุกคนในโรงเรียนได้ใช้ศึกษาเพิ่มเติม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

โรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครเขตยานนาวา ควรนิเทศการสอนครูและพัฒนาครูในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาเพิ่มเติมเพื่อสอนทักษะที่จำเป็นให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะทางสังคม เป็นต้น
- 1.2 เทคนิควิธีการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ
- 1.3 การเผยแพร่ ขยายผลการพัฒนานวัตกรรมเป็นต้นแบบให้ผู้อื่นนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ
- 1.4 การใช้ผลการประเมินเพื่อการวางแผนพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคล
- 1.5 การเผยแพร่ผลการวิจัยของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของโรงเรียนเรียนร่วมสังกัดกรุงเทพมหานครในเขตอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545ก). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- _____. (2545ข). คู่มือการจัดการเรียนรู้และกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรองทอง จิรเดชากุล. (2550). คู่มือการนิเทศภายในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ชารอักษร.
- นฤมล เกตุอยู่. (2555). ความต้องการการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา. Vol.7 No.1: 1112-1123. สืบค้นเมื่อ 11 มกราคม 2561 จาก <http://www.edu.chula.ac.th/ojed>
- นิพนธ์ ไทยพานิช. (2535). การนิเทศแบบคลินิก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ. (2543). การนิเทศการศึกษา : ทฤษฎีและการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัฐศักดิ์ เจริญศิลป์. (2545). ความต้องการการนิเทศการสอนของครู การศึกษาพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนที่เป็นศูนย์กลางทางวิชาการเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12. ปรินญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต. (นิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรวิภา เล่าเรียนดี. (2545). เทคนิคการจัดการเรียนการสอนและการนิเทศ. โครงการส่งเสริมการผลิตตำราและเอกสารการสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2559). รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. เข้าถึงได้จาก <http://www.niets.or.th>
- สุวิมล ว่องวานิช. (2555). การวิจัยการประเมินความต้องการจำเป็น. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. (2559). รายงานการจัดการศึกษาของกรุงเทพมหานคร ปี 2558. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- _____. (2560). รายงานการจัดการศึกษาของกรุงเทพมหานคร ปี 2559. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- หน่วยศึกษานิเทศก์สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. (2557). แนวทางการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร. ม.ป.ท

POLICY FORMULATION AIMED AT THE STRATEGIC FRAMEWORK OF EDUCATION DEVELOPMENT PLAN THE BORDER AREA (2017-2021) IN LOEI PROVINCE REGION EDUCATION OFFICE NO.10

Thirasak Uppamaiathichai ^{1*} Supachai Janpum ² Siriporn Srichantha ²
Anuphum Kumyoung ² Chaimongkol Pinasa ⁵

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอแนะนโยบายแบบมุ่งเป้าตามกรอบยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ในจังหวัดเลย สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10 เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิดโดยการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 12 คน เก็บรวบรวมข้อมูลจากการประชุมกลุ่มและการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยเสนอเป็นความเรียง ผลการวิจัยพบว่า ข้อเสนอแนะนโยบายแบบมุ่งเป้าตามกรอบยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ในจังหวัดเลย สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10 ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ 1) การจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ 2) พัฒนาทักษะอาชีพเพื่อการมีงานทำ 3) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นชาติไทย

คำสำคัญ: ยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษา; เขตพื้นที่ชายแดน; สำนักงานศึกษาธิการภาค 10

Abstract

The Purposes of this research were to Policy formulation aimed at the strategic framework of education development plan The border area (2017-2021) in Loei Province Region Education Office No.10 The instruments Semi-Structure Interview and Focus Group Discussion Technique used in this study were with a Purposive Sampling of 12 experts The data was Content Analysis Qualitative Consisted of 3 aspects as follows : 1) The quality of education 2) the development of vocational skills for employment and 3) the enhancement of quality of life according to the philosophy of sufficiency economy. Together in multicultural society and proud of being a Thai nation

Keywords: Strategic Framework of Education Development Plan, The Border Area, Province Region Education Office No.10

^{1,3,4,5} คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย (Education Faculty, Loei Rajabhat University)

² สำนักงานศึกษาธิการภาค 10

(Educational Technology Center, Loei Province Region Education Office No.10)

บทนำ

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเลยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10 เป็นพื้นที่เป้าหมายที่มีพื้นที่ชายแดนของจังหวัด/อำเภอที่มีพื้นที่ติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและได้กำหนดจุดเน้นเชิงนโยบายที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) ประกอบด้วย 6 อำเภอ ได้แก่ (เชียงคาน ปากชม ด่านซ้าย ภูเรือ ท่าลี่ นาแห้ว) ซึ่งจากการศึกษาแผนพัฒนาการศึกษาในเขตพื้นที่ชายแดน 5 ปี (พ.ศ. 2560-2564) พบว่า ประชาชนในพื้นที่ดังกล่าว ได้รับการศึกษาเฉลี่ย ในช่วงปี พ.ศ. 2554-2556 ซึ่งต่ำกว่าจำนวนปีการศึกษาภาคบังคับของประเทศไทย (9 ปี) (สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเลย. 2560 : 2) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการขาดโอกาสทางการศึกษาของประชาชนในพื้นที่ชายแดน และจากการศึกษาสภาพปัญหาการจัดการศึกษาในพื้นที่ที่ติดต่อกับชายแดน พบว่า นักเรียนขาดทักษะการใช้ภาษาไทย มีปัญหาการอ่านออกเขียนได้ นักเรียนมีโอกาสเข้าถึงเทคโนโลยีน้อย หลักสูตรไม่สอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการกำลังคนในพื้นที่ ตลาดแรงงานและสถานประกอบการ ผู้ปกครองที่อยู่ตามแนวชายแดนระหว่างไทยกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ล้วนมีฐานะยากจนและส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม สื่อการเรียนการสอน ครุภัณฑ์ วัสดุอุปกรณ์เทคโนโลยีขาดแคลน ไม่

ทันสมัย ไม่มีคุณภาพ ไม่ได้มาตรฐาน และไม่สอดคล้องกับผู้ใช้ประโยชน์ ขาดความร่วมมือทางวิชาการและการสร้างเครือข่ายกับสถานประกอบการและหน่วยงานอื่นๆ รวมถึงงบประมาณที่ได้รับ ไม่สอดคล้องกับสภาพการดำเนินงานจริง สำหรับสภาพชุมชนในพื้นที่ตามแนวชายแดนไทยกับ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ส่วนใหญ่กระจายตามที่ราบลุ่มแม่น้ำและเชิงเขา มีความคล้ายคลึงทางด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรมประเพณีและการประกอบอาชีพ การติดต่อพรมแดนที่ทอดยาวตลอดแนวชายแดนง่ายต่อการข้ามพรมแดนและเป็นจุดเสี่ยงต่อความมั่นคง ปัญหายาเสพติด การบุกรุกทำลายป่า การค้ามนุษย์ หลีกเลี่ยงการค้าหนีภาษี ซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษาของประชาชนในพื้นที่ชายแดนของจังหวัดเลย และจากการศึกษากรอบแนวคิดแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2560-2579) พบว่า ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติ เป้าหมายที่ 2 : คนทุกช่วงวัยในเขตพื้นที่ได้รับการศึกษาและเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ ได้กำหนดตัวชี้วัดไว้ 1)ร้อยละของนักเรียนในเขตพื้นที่ที่มีคะแนนผลการสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) แต่ละวิชาผ่านเกณฑ์คะแนนคะแนนร้อยละ 50 ขึ้นไปเพิ่มขึ้น 2) ร้อยละของผู้เรียน เยาวชนและประชาชนในเขตพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาศักยภาพหรือทักษะด้านอาชีพ สามารถมีงานทำ หรือนำไปประกอบอาชีพในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น 3)ร้อยละของสถานศึกษาในเขตพื้นที่ที่จัดการเรียนการสอนโดยบูรณาการหลักสูตรให้สอดคล้องกับสังคม วัฒนธรรม และภาษาถิ่นเพิ่มเติม ซึ่งจะเห็นได้ว่าตัวชี้วัดดังกล่าวมีความสำคัญต่อการพัฒนาการจัดการการศึกษาในเขตพื้นที่ชายแดนเป็นอย่างยิ่งและเป็นความท้าทายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการยกระดับคุณภาพการศึกษาให้ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำ มีคุณภาพ มีทักษะอาชีพ และมีคุณภาพชีวิตที่ดีตลอดจนพื้นที่ชายแดนที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน (สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเลย. 2560 : 1)

ด้วยสภาพบริบทดังกล่าว ผู้วิจัยและคณะได้เล็งเห็นถึงความสำคัญจึงมีความสนใจในการศึกษาโครงการวิจัยเรื่อง การกำหนดนโยบายแบบมุ่งเป้าตามกรอบยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ในจังหวัดเลย สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10 ในประเด็นยุทธศาสตร์ 1) การจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ 2) พัฒนาทักษะอาชีพเพื่อการมีงานทำ และ3) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นชาติไทย เพื่อเป็นการมุ่งเป้าสู่การปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง เกิดเป็นรูปธรรม ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาถึงตัวผู้เรียนให้ได้รับการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ สะท้อนบริบทการจัดการการศึกษาที่เหมาะสมกับความเป็นภูมิภาคในการพัฒนาประเทศชาติ ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้เป็นเพียงระยะที่ 1 และต้องดำเนินการพัฒนาและศึกษาในระยะที่ 2 และ 3 ต่อไป

ระเบียบวิธีวิจัย

ขอบเขตประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ผู้เชี่ยวชาญเพื่อเสนอแนะนโยบายแบบมุ่งเป้าตามกรอบยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ในจังหวัดเลย สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10 กำหนดเป็นจำนวนผู้เชี่ยวชาญจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบด้วย ครูและผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 12 คน (Macmillan. 1971)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาแผนพัฒนาการศึกษาพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ของกระทรวงศึกษาธิการ ใน 6 อำเภอ ได้แก่ เชียงคาน ปากชม ด่านซ้าย ภูเรือ ท่าลี่ นาแห้ว
2. ศึกษาสาระสำคัญของแผนพัฒนาการศึกษาพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ของกระทรวงศึกษาธิการ ประเด็นยุทธศาสตร์มาสร้างเป็นกรอบ (Frame)
3. สร้างข้อคำถามย่อย เป็นแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure Interview) ภายใต้กรอบดังนี้

- 1) การจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ
- 2) พัฒนาทักษะอาชีพเพื่อการมีงานทำ
- 3) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นชาติไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure Interview) ภายใต้กรอบ ดังนี้

- 1) การจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

2) พัฒนาทักษะอาชีพเพื่อการมีงานทำ

3) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นชาติไทย

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการประชุมกลุ่มและการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ผู้วิจัยดำเนินการจดบันทึก เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองเพื่อศึกษาในระยะที่ 2 และ 3 ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการดำเนินการประชุมกลุ่มและการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยเสนอเป็นความเรียง

ผลการวิจัย

ข้อเสนอนโยบายแบบมุ่งเป้าตามกรอบยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ในจังหวัดเลย สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10 สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ด้านการจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ พบว่า ควรสร้างโอกาสการเข้าถึงบริการทางการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท ทั้งในระบบ นอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย พัฒนา ส่งเสริม สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาไทย การใช้ภาษาถิ่นและภาษาต่างประเทศ พัฒนาระบบการบริหารและการจัดอัตรากำลังครูและบุคลากรทางการศึกษาในพื้นที่ให้มีจำนวนและศักยภาพเพียงพอ จัดตั้งกลุ่มโรงเรียนจังหวัดชายแดน ให้เป็นการจัดการศึกษาเฉพาะ ปรับปรุงเกณฑ์การจัดสรรงบประมาณอาคารครุภัณฑ์ให้สอดคล้องกับพื้นที่ชายแดน ปรับปรุงเกณฑ์การจัดสรรงบประมาณอัตรากำลังครูและบุคลากรให้สอดคล้องกับพื้นที่ชายแดน กำหนดมาตรการและแรงจูงใจให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมทางการศึกษา สนับสนุนการจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ พัฒนาระบบการจัดการบุคลากรด้านสนับสนุนการสอน ได้แก่ ครูธุรการ ครูด้านการเงิน –พัสดุ ให้แก่สถานศึกษา พัฒนาส่งเสริมการจัดการศึกษาเน้นให้ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้รวมทั้งภาษาอังกฤษ การพัฒนาและจัดการศึกษาแบบร่วมพัฒนาเชิงบูรณาการ การพัฒนาส่งเสริมการจัดการศึกษาโดยเน้นด้านคุณธรรมและวัฒนธรรมท้องถิ่น

2. ด้านการพัฒนาทักษะอาชีพเพื่อการมีงานทำ พบว่า ควรปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับพื้นที่และความต้องการพัฒนาของพื้นที่ชายแดน เพื่อให้ นักเรียน นักศึกษา และประชาชนมีทักษะอาชีพและมีการมีงานทำ ส่งเสริมการจัดการศึกษาโดยยึดสถานศึกษาและชุมชนเป็นฐาน ภายใต้ความหลากหลายทางวัฒนธรรม สร้างความร่วมมือและเครือข่ายในการพัฒนาทักษะอาชีพกับหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และสถานประกอบการ พัฒนากลไกการเป็นผู้ประกอบการ ปรับหลักสูตรแบบทวิภาคี พัฒนาและสร้างศูนย์การจำหน่ายผลิต/ผลิตภัณฑ์ทางอาชีพของผู้เรียน/ชุมชน ส่งเสริมให้มีตลาดรองรับในการจัดการเรียนการสอนทักษะอาชีพ ส่งเสริมและต่อยอดผลิตผลทางการเกษตรและเพิ่มทักษะอาชีพเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

3. ด้านการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นชาติไทย พบว่า ควรเสริมสร้างคุณภาพชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม เสริมสร้างความรู้ด้านสุขภาพอนามัย การแก้ไขปัญหาเสพติด และปัญหาอื่นๆ ทางสังคม รวมทั้งสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เสริมสร้างความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัวและชุมชนผ่านสถาบันการศึกษาและระบบการศึกษา เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม และสำนึกในความเป็นไทย ให้ความรู้และสำนึกในศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นของตนเอง ส่งเสริมความภูมิใจการเรียนรู้ในเอกลักษณ์ของความเป็นไทย สร้างสมดุลความยั่งยืนทางเศรษฐกิจของท้องถิ่นและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้คงอยู่ตามธรรมชาติ

อภิปรายผลการวิจัย

ข้อเสนอแนะนโยบายแบบมุ่งเป้าตามกรอบยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ในจังหวัดเลย สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10 เลย สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. ด้านการจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ จากข้อค้นพบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ายังมีความต้องการในการพัฒนาอีกมากในทุกๆ ด้าน การจัดการศึกษาอย่างไม่ทั่วถึงและยังไม่มีคุณภาพเพียงพอ จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกันในเชิงบริบท อีกทั้งบุคลากรที่ปฏิบัติงานหน้าที่ยังมีไม่เพียงพอกับกรอบอัตรากำลังที่มีความเป็นเฉพาะทาง ทำให้ครูผู้สอนมิได้ทำการสอนเพียงอย่างเดียวแต่ต้องทำหน้าที่อื่นๆ อีกมาก และรวมถึงการใช้ภาษาที่มีความแตกต่างในเชิงวัฒนธรรมอีกด้วย สอดคล้องกับสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2558ก : 1)

รายงานผลการศึกษาศาสนาภาพการผลิตและพัฒนาครูในประเทศไทย พบว่า ปัจจุบันครูได้รับมอบหมายให้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ครูไม่มีความถนัด ขาดการนิเทศติดตามและประเมินผลการพัฒนา ทั้งเรื่องเนื้อหาหลักสูตร และวิธีการฝึกอบรม ทั้งนี้ได้มีข้อเสนอแนะคือ ต้องลดเวลาสอนของครูและเพิ่มเวลาสำหรับการเรียนรู้ระหว่างครูด้วยกัน มีการกระจายอำนาจการบริหารจัดการสู่โรงเรียน รวมทั้งการจัดสรรทุนสำหรับนักศึกษาครูโดยคัดเลือกให้บรรจุทำงานในท้องถิ่นของตน สอดคล้องกับยุติติชน บุญเทศ และสุวิชัย โกศัยยะวัฒน์ (2555 : 79) พบว่า ความพร้อมในการจัดการศึกษาเพื่อการให้บริการทางการศึกษาพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางทั้งนี้เนื่องจากสถานศึกษาตามแนวชายแดนส่วนใหญ่มีปัจจัยที่ไม่เอื้อต่อความพร้อมในการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนของไทยและนักเรียนจากประเทศเพื่อนบ้านตามแนวชายแดนไทยที่ติดกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและประเทศกัมพูชาหลายประการ เช่น การสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการกับสถานศึกษาของประเทศเพื่อนบ้าน นโยบายหรือแผนงานในการขยายการจัดการศึกษาเพื่อรองรับนักเรียนจากประเทศเพื่อนบ้านนโยบายหรือแผนงานในการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติ สัญชาติและชนกลุ่มน้อย ปริมาณและคุณภาพของบุคลากร เจ้าหน้าที่ดูแลรับผิดชอบนักเรียนจากประเทศเพื่อนบ้านยังไม่เพียงพอคุณวุฒิความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางการสอนของบุคลากร การขาดงบประมาณที่ใช้สำหรับจัดการเรียนการสอนบุคลากรขาดความมุ่งมั่นและขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน

2. ด้านการพัฒนาทักษะอาชีพเพื่อการมีงาน จากข้อค้นพบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนที่ควบคู่ไปกับการสร้างอาชีพเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากจะเป็นการสร้างรายได้แล้วยังช่วยรักษาวินัยและรู้จักการออมอีกด้วยโดยอาศัยแหล่งเรียนรู้จากทรัพยากรธรรมชาติและท้องถิ่น สอดคล้องกับสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2558 :15) รายงานการวิจัยความทั่วถึงและเท่าเทียมของการจัดการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ประเด็นสาระสำคัญของแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2574 โดยจุดมุ่งหมายของแผนคือการมุ่งเน้นการประกันโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษา และการศึกษาเพื่อการมีงานทำและสร้างงานได้ ภายใต้บริบทเศรษฐกิจและสังคมของประเทศและของโลกที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ ลดความเหลื่อมล้ำทางรายได้และความยากจน สร้างเศรษฐกิจฐานรากที่มีความเข้มแข็ง ประชาชนทุกคนมีโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากร การประกอบอาชีพ และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม และสอดคล้องกับสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2560 : 31) แผนพัฒนาการศึกษาพื้นที่ชายแดน (พ.ศ.2560-2564) ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีสาระสำคัญมุ่งเป้าประสงค์ให้ประชาชนมีทักษะอาชีพ มีงานทำ สอดคล้องกับบริบทและความต้องการพัฒนาของพื้นที่ชายแดน

3. ด้านการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นชาติไทย จากข้อค้นพบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าควรให้ความสำคัญกับบริบทของความเป็นชุมชนและท้องถิ่นให้คงอยู่กับรูปแบบของความเป็นวัฒนธรรมอันดีงาม ทั้งนี้ต้องเริ่มจากสถาบันครอบครัว โดยเบื้องต้น พ่อแม่ผู้ปกครองต้องหันมาดูแลลูกหลานส่งเสริมให้การสนับสนุนการศึกษาจากครอบครัวสู่สถาบันการศึกษาเพื่อป้อนเข้าสู่ระบบของการศึกษาที่มีความเข้มแข็งต่อยอดบนฐานความรู้ที่ถูกต้องเป็นไปตามธรรมชาติเหมาะสมกับวัย สอดคล้องกับสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2560 : 1) แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) พบว่า ความท้าทายในการดำเนินงานให้บรรลุผลสำเร็จสำหรับโอกาสการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพของทุกคน คือการเสริมสร้างความเข้มแข็งและความเสมอภาคต่อเด็กทุกคนได้เข้าถึงการเรียนรู้ตามความต้องการและศักยภาพโดยไม่เลือกปฏิบัติ การสร้างองค์ความรู้และแบบปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ภายใต้สภาพบริบทและพื้นที่ภูมิศาสตร์ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น รวมถึงบทบาทของผู้บริหารในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลงและการกระจายภาวะผู้นำการใช้กลยุทธ์จัดการกับปัจจัยภายนอกและภายในสถานศึกษา รวมถึงการจัดการชั้นเรียนแบบเรียนรวม เปิดโอกาสในการพัฒนาทักษะที่หลากหลาย เป็นไปเพื่อสร้างโอกาสในการพัฒนาทักษะทางสังคม ทางภาษา ทางปัญญา และใช้ทักษะทางกาย ที่สำคัญเป็นการกระตุ้นพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์และได้พัฒนาสมรรถนะตนเองจนถึงขีดสูงสุด และสอดคล้องกับสงวน อินทรีักษ์ (2554 :250) พบว่า แนวทางในการบริหารจัดการเวลาเรียนให้ครบตามที่กำหนดในหลักสูตรของสถานศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ผู้ปกครองต้องมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา การมีส่วนร่วมชุมชนและใกล้ชิดกับผู้ปกครอง กำหนดให้มีการนิเทศติดตามผลอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ ส่งเสริมให้ผู้บริหารเป็นผู้นำแห่งการเปลี่ยนแปลงและผู้นำทางวิชาการ การสร้างความปลอดภัยให้แก่ครู บุคลากรทางการศึกษา และสถานศึกษา ส่งเสริมความเป็นชาติและพหุวัฒนธรรม สร้างพื้นที่ทางสังคมให้เยาวชน ส่งเสริมสันติศึกษาและแนวทางสันติวิธี อีกทั้งยังสอดคล้องกับนันทพล วิทยานนท์ (2555 : 165) ได้สรุปข้อเสนอแนะควรมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างหน่วยงานของรัฐและประชาชนในพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับชาติ ศาสน์ กษัตริย์ และชุมชนระหว่างคนในชุมชน และระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ข้อเสนอแนะนโยบายแบบมุ่งเป้าตามกรอบยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ในจังหวัดเลย สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10 ที่สามารถนำไปใช้ได้จริงทั้งนี้ต้องคำนึงถึงงบประมาณที่สามารถกำหนดขอบเขตและการเข้าถึงชุมชนอย่างแท้จริง
2. การดำเนินงาน ใน 6 อำเภอ ได้แก่ เชียงคาน ปากชม ด่านซ้าย ภูเรือ ท่าลี่ นาแห้ว ควรเริ่มแต่ละอำเภอและขยายผลการปฏิบัติงาน
3. การดำเนินการด้านการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นชาตินั้นทางสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดหรือหน่วยงานอื่นๆ อาจต้องลงศึกษาสภาพปัญหาในระดับชุมชนเพื่อได้ข้อมูลเชิงลึกมากยิ่งขึ้น
4. ควรรายงานผลการวิจัยระยะนี้ให้กับทางจังหวัดเลยพิจารณาโดยเบื้องต้นเพื่อหาแนวทางร่วมกันในการพัฒนา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ดำเนินการในระยะที่ 2 เพื่อตรวจสอบนโยบายแบบมุ่งเป้าตามกรอบยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ในจังหวัดเลย สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10
2. ดำเนินการในระยะที่ 3 เพื่อประเมินความเป็นไปได้ของนโยบายแบบมุ่งเป้าตามกรอบยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน (พ.ศ. 2560-2564) ในจังหวัดเลย สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 10
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการดำเนินงานในแต่ละเขตพื้นที่ชายแดนในจังหวัดอื่นๆ
4. ควรศึกษาในลักษณะรูปแบบการพัฒนาตัวบ่งชี้ที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการศึกษาเขตพื้นที่ชายแดน

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้เป็นบทความวิจัยในระยะที่ 1 ที่ได้รับทุนสนับสนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค
- นันทพล วิทยานนท์. (2555). รูปแบบการจัดการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อสันติสุข ในจังหวัดชายแดนภาคใต้. *วารสารสุทธิปริทัศน์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์*. 26 (79), 151-166.
- ยุตติชน บุญเทศ และ สุวิชัย โกศัยยะวัฒน์. (2555). ความพร้อมในการจัดการศึกษาเพื่อการให้บริการทางการศึกษาแก่ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและราชอาณาจักรกัมพูชาในสถานศึกษาตามแนวชายแดนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยบูรพา* 8 (1), 73-84.
- สงวน อินทรักษ. (2554). *ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการเวลาเรียนให้ครบตามที่กำหนดในหลักสูตรของสถานศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2560ก). *แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564)*. กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2560ข). *แผนพัฒนาการศึกษาพื้นที่ชายแดน (พ.ศ.2560-2564)*. กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2557). *รายงานการวิจัยและพัฒนาเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- _____. (2558ก). *รายงานผลการศึกษาศถานภาพการผลิตและพัฒนาครูในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2558ข). *รายงานการวิจัยความทั่วถึงและเท่าเทียมของการจัดการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
- สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเลย. (2560). *ข้อมูลสารสนเทศปี 2560*. เลย : สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเลย.
- Macmillan, T. (1971) 'The Delphi Technique', paper presented at the annual meeting of the California Junior Colleges Association Commission on Research and Development (3 May 1971), Monterey, California.
- Yamane, Taro. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. 3th edition. New York : Harper and Row Publication.

PARENTS' STRESS OF PRESCHOOL CHILDREN WITH ATTENTION DEFICIT HYPERACTIVITY DISORDER

Veeraya Khamruangrith, Chanida Mitranun

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย โดยกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยอายุ 4 - 6 ปี ที่เข้ารับบริการในสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ในเดือนเมษายน 2561 จำนวน 4 คน ผ่านการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์ความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย สมุดจดบันทึกการสัมภาษณ์ และเครื่องบันทึกเสียง ซึ่งมีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่าผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยที่มีความเครียด

1. ความเครียดแสดงถึงอาการเหนื่อยหงุดหงิดปวดหัว จากพฤติกรรมของบุตรที่ ชน อยู่ไม่นิ่ง พุดซ้ำ และเรียนซ้ำ ส่งผลให้ผู้ปกครองไม่มีเวลาพักผ่อน

2. การจัดการความเครียดพบว่าผู้ปกครองใช้วิธีการหาความรู้ พาบุตรมารับบริการที่สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ และการหาเวลาพักผ่อน

3. ความเครียดในอนาคต พบว่าครึ่งหนึ่งมีแนวโน้มความเครียดเพิ่มขึ้นเนื่องจากมีความกังวลเรื่องการเรียนของบุตร และครึ่งหนึ่งมีแนวโน้มความเครียดลดลงเนื่องจากคาดว่าบุตรจะมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

คำสำคัญ: ความเครียดผู้ปกครอง, เด็กสมาธิสั้นปฐมวัย

Abstract

This research aimed to study parents' stress of preschool children with Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD). The target group was parents' stress of preschool children with ADHD who was 4 – 6 years old. There were 4 parents who were serviced by Rajanagarindra Institute of Child Development in April 2018. The parents were chosen by purposive sampling. Data were collected by in-depth interviews. The tool consists of an interview form about Parents' Stress of Preschool Children with ADHD, interview note and voice recorder. Data analysis used content analysis.

The findings of studying parents' stress of preschool children with ADHD:

1. Stress indicated tiredness, irritability and headache because the behavior of their child was naughty, delayed speech and slow learning. As a result, the parents had no time to rest.

2. Stress management found that the parents used methods of finding knowledge. The parents brought their children to the service in Rajanagarindra Institute of Child Development. Moreover, they planned to have time to rest.

3. Stress in the future found that half are more likely to be more stressed due to concerns about their child's education. And half of them tend to have less stress because they think they have better development.

Keywords: Stress, Parents, Children with Attention Deficit Hyperactivity Disorder, Pre School

บทนำ

ภูมิหลัง

วิธีการดำเนินชีวิตของคนไทยในปัจจุบันทำให้เกิดความเครียดได้ง่าย ความเครียดเป็นอุปสรรคที่คอยรบกวนสุขภาพจิตใจและร่างกาย ความเครียดเกิดขึ้นเมื่อบุคคลนั้นต้องกระทำการที่ฝืนระดับความสามารถปกติ ผลของความเครียดเป็นอันตรายต่อตนเองครอบครัว สังคม และความเครียดเกิดขึ้นได้กับทุกคนทุกเพศและทุกวัย ตั้งแต่เด็กเล็กหนุ่มสาวผู้ใหญ่จนถึงผู้สูงอายุ (มรรยาท รุจิวิชัย, 2556) จากสถิติของสถาบันวิจัยและบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ หรือเอยูโพล เปิดเผยผลวิจัยเชิงสำรวจเรื่องดัชนีความเครียดของคนไทย กรณีศึกษาตัวอย่างประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ ขอนแก่น และสงขลา จำนวนทั้งสิ้น 2,006 ตัวอย่าง พบว่า ประชาชนที่รู้สึกเบื่อหน่าย (ร้อยละ 70.59) ไม่มีความสุขเลย (ร้อยละ 62.86) รู้สึกหมดกำลังใจ (ร้อยละ

49.46) และไม่ยอมพบปะผู้คน (ร้อยละ 41.82) เป็นครั้งคราวถึงบ่อยๆ เรื่องที่ทำให้เกิดความเครียดมากที่สุด คือ เรื่องเศรษฐกิจหรือการเงิน (คะแนนความเครียดเฉลี่ยเท่ากับ 2.87) โดยเฉพาะปัจจัยที่เกี่ยวกับราคาสินค้าแพง ปัญหาหนี้สิน หรือรายรับไม่พอกับรายจ่าย และสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน เป็นต้น(ไทยรัฐออนไลน์, 2560)ซึ่งสาเหตุของความเครียดเกิดจากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ประการที่หนึ่งปัจจัยภายใน ได้แก่ การทำงานของสมองและลักษณะของความผิดปกติหรือความบกพร่องทางกายภาพ โดยความเครียดเป็นการทำงานของสมองร่วมกับฮอร์โมนคอร์ติโซลที่ไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้ลักษณะความผิดปกติทางกายภาพที่เกิดขึ้นอาจเกิดจากการมีเนื้องอกที่ต่อมหมวกไต หรือการมีฮอร์โมนที่ผิดปกติ ประการที่สองปัจจัยภายนอก ได้แก่ การที่มีการตอบสนองต่อความเครียดตามสถานการณ์ เช่น สถานการณ์ที่บุคคลต้องตัดสินใจในเรื่องใหญ่ ๆ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด และสถานการณ์หลังการเผชิญภัยพิบัติ (ศรียา นิยมธรรม, 2552) โดยเฉพาะพ่อแม่ที่มีลูกที่มีความผิดปกติ จากการวิจัยของ NeelaveniNarkunam;et al (2014)พบว่าระดับความรุนแรงของความผิดปกติของเด็กสมาธิสั้น มีความสัมพันธ์กับระดับความเครียดของพ่อแม่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมารดาที่มีความเครียดมากกว่าบิดา และผู้ปกครองที่มีบุตรสมาธิสั้นอายุ 12 ปีขึ้นไปมีความเครียดมากกว่าพ่อแม่ที่มีลูกสมาธิสั้นอายุน้อยกว่า 12 ปี ถึง 6 เท่า แตกต่างกับการศึกษาของMélinaRivard;et al (2014) ซึ่งพบว่าบิดามีระดับความเครียดสูงกว่ามารดา โดยระดับความเครียดของพ่อแม่ทั้งสองมีความสัมพันธ์กับอายุ ระดับความเขavnปัญญา ความรุนแรงของอาการออทิสติก และพฤติกรรมการปรับตัว

โรคสมาธิสั้นเป็นโรคที่ก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมและการเรียนของเด็กวัยเรียนที่พบบ่อยที่สุดพบได้ร้อยละ 5 ของเด็กวัยเรียน ประมาณร้อยละ 50 ของเด็กที่เป็นโรคสมาธิสั้นจะมีอาการต่อเนื่องจนถึงวัยผู้ใหญ่ โดยเป็นกลุ่มอาการที่เกิดขึ้นตั้งแต่วัยก่อนที่เด็กอายุ 12 ปีที่เกิดขึ้นจากความผิดปกติของสมอง ซึ่งมีผลกระทบต่อพฤติกรรม อารมณ์ การเรียนของเด็ก และการเข้าสังคมกับผู้อื่น เด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นจะมีอาการขาดสมาธิ ขน และหุนหันพลันแล่น พบว่าเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีร้อยละ 5.29 ป่วยเป็นโรคสมาธิสั้น (นันทวัช สิริธิรักษ์ และคนอื่น ๆ, 2559) อมรรรัตน์ ศรีสุรินทร์ (2550) กล่าวว่าปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้เด็กสมาธิสั้นมีปัญหาเมื่อโตขึ้นก็คือ ความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีระหว่างพ่อแม่กับตัวเด็ก เมื่อลูกมีปัญหาในการดำเนินชีวิตประจำวันไม่ว่าจะด้วยโรคอะไรก็ตามพ่อแม่ย่อมเกิดความกังวลใจและความเครียดอยู่แล้ว สำหรับเด็กสมาธิสั้นนั้นมีพฤติกรรมของความวุ่นวายไม่อยู่นิ่ง รอคอยไม่ได้ หงุดหงิดง่าย ซึ่งอาจทวีความเครียดให้แก่คนในครอบครัวบนทอนคุณภาพชีวิตและความสัมพันธ์ภาพของคนในครอบครัวไปทั้งหมดได้ การต้องเผชิญปัญหาการเลี้ยงลูกที่เป็นเด็กสมาธิสั้นในขณะที่มีสภาวะทางร่างกายและจิตใจที่ไม่แข็งแรงพอที่จะอดทนกับปัญหาและหากต้องเผชิญกับวิกฤตเป็นเวลานานๆ ก็อาจทำให้ผู้ดูแลเกิดอาการซึมเศร้าได้โดยไม่รู้ตัว ดังที่พบในงานวิจัยที่ของภาวะซึมเศร้าของบิดา ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของบิดา พบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับภาวะซึมเศร้าของบิดาไทยพบว่า ความเครียดมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับภาวะซึมเศร้าของบิดา (จิราภรณ์นันท์ชัยพรรณพิไล ศรีอาภรณ์และจันทรัตน์ เจริญสันติ, 2559) นอกจากนี้ยังกล่าวอีกว่าพ่อแม่มักจะเห็นความสำคัญของลูกเหนือกว่าความสำคัญของตนเองและใส่ใจกับปัญหาของโลกมากกว่าปัญหาของตน ดังนั้นพ่อแม่จำนวนมากจะละเลยการดูแลตัวเองและแบบรับภาระที่ทำให้ต้องเหนื่อยกายเหนื่อยใจโดยไม่หยุดได้หยุดพัก แม้จึงเกิดโรคซึมเศร้าโดยไม่รู้ตัวขณะที่เฝ้าพุ่มพักดูแลปัญหาของลูก ซึ่งจากการศึกษาของ รวมทั้งการศึกษาปรารถนา รัตนถิรวรรณ วันทนี ผลสมบูรณ์ ภาวิณี บุญสวรรค์สง และภัตติมา บุรพลกุล (2552)พบว่าผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการและสติปัญญาที่มารับบริการผู้ป่วยนอกสถาบันราชานุกูลโดยให้ทำแบบวัดความเครียดสวนปรุงหรือSPST-20 ของกรมสุขภาพจิต ได้คะแนน 24 คะแนนขึ้นไป (ระดับเครียดปานกลาง) ดังนั้นผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นจึงอาจมีความกังวลและความเครียดในปัญหาพฤติกรรมของลูกเช่นกัน เนื่องจากปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเด็ก ซึ่งจะส่งผลให้เกิดพัฒนาการที่เป็นรากฐานของบุคลิกภาพ อุนิสัย และ การเจริญเติบโตทั้งทางร่างกายและจิตใจ สมอง สติปัญญา ความสามารถ การอบรมปลูกฝังสร้าง (สิริมา ภิญโญนันตพงษ์, 2550)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาพัฒนาโปรแกรมการให้ความช่วยเหลือผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยในอนาคต ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นและเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยมีคุณภาพชีวิตที่ดี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย ที่เข้ารับบริการ ณ สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์เชียงใหม่ ภายในเดือนเดือนเมษายน 2561 จำนวน 4 คน ซึ่งมีเกณฑ์ในการคัดเลือกดังนี้

- 1) เป็นผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยที่บุตรมีอายุ 4-6 ปี
- 2) ได้คะแนนของการประเมินความเครียดด้วยประเมินได้จากแบบประเมินความเครียด (ST-5) ของกรมสุขภาพจิต

ในช่วงคะแนน 5-15 หรือมีความเครียดระดับเครียดปานกลางถึงเครียดมากที่สุด

- 3) มีความยินยอมในการเข้าร่วมตลอดการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา

ความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย

ผู้วิจัยทำการคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัยตามคุณสมบัติที่กำหนด จากนั้นผู้วิจัยติดต่อเพื่อชี้แจงทำความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการวิจัย และนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ที่ผู้ร่วมวิจัยสะดวก เพื่อรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก และการสังเกต

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. จัดเตรียมเครื่องมือแบบประเมินความเครียด (ST-5) ของกรมสุขภาพจิต และแบบสัมภาษณ์ความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย
2. ขอจริยธรรมการวิจัยของสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์
3. เมื่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยของสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์อนุมัติ จึงเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบประเมินความเครียด (ST-5) ของกรมสุขภาพจิตกับผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย เพื่อหาผู้ปกครองที่มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยและเป็นไปตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด ซึ่งเข้ารับบริการ ณ สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์เชียงใหม่ ในเดือนเมษายน 2561 จำนวน 4 คน
4. สัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคลด้วยแบบสัมภาษณ์ความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยกับผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยที่มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 4 คน และจดบันทึกประเด็นสำคัญพร้อมอัดเสียงขณะสัมภาษณ์

การจัดการข้อมูล

1. ข้อมูลได้รับการบันทึกโดยใช้เครื่องบันทึกเสียงและบันทึกในทุกรูปแบบ การบันทึกจะกระทำเมื่อผู้ร่วมวิจัยยินยอมให้มีการบันทึก
2. ผู้วิจัยนำเอาข้อมูลที่ได้อ้างอิงมาถอดข้อความให้อยู่ในรูปของเอกสารแบบคำต่อคำข้อมูลที่ได้นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) จึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสัมภาษณ์ความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นได้กำหนดประเด็นคำถามไว้อย่างกว้างในลักษณะคำถามปลายเปิด ซึ่งประเด็นคำถามมี 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย

2. สมุดบันทึก ใช้จดบันทึกประเด็นสำคัญในระหว่างสนทนา
3. เครื่องบันทึกเสียง ใช้เพื่อบันทึกการสัมภาษณ์

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1. ทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย
2. สร้างเครื่องมือแบบสัมภาษณ์ความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย จำนวน 3 ข้อ
3. ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษจำนวน รวมทั้ง 3 คนโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence : IOC)
4. ปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพมีลักษณะเฉพาะคือ การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจะดำเนินการควบคู่กันกับการเก็บรวบรวมข้อมูล และมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาจนกระทั่งการเขียนรายงานการวิจัยสิ้นสุดลง งานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี Content Analysis โดยเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการมองหาคำพูด ประโยค หรือแนวคิดที่ปรากฏซ้ำกันหรือเป็นแบบแผน ข้อมูลที่ได้จะนำมาจัดกลุ่ม เปรียบเทียบ วิเคราะห์ เพื่อนำไปสู่การจัดหมวดหมู่ของข้อมูลให้สอดคล้องกับคำถามงานวิจัย หลังจากนั้นเข้าสู่ขั้นตอนของการแปลความหมายของข้อมูล ที่สะท้อนให้เห็นถึงมุมมอง ความคิดเห็น ด้านความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย

สรุปผลการวิจัย

1. ความเครียดของผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย

1.1 ผู้ปกครองของเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยที่มีความเครียดพบเพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชายซึ่งทั้งหมดมีสถานภาพสมรสคู่ โดยส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 31-40 ปี และมีระยะเวลาการรับในบริการที่สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ 0 – 1 ปี

1.2 ความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย พบอาการรู้สึกเหนื่อย หงุดหงิดง่าย อายากอยู่เฉย ๆ เดินหนีออกจากสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความเครียด ปวดหัว ตูกลูก พุดเสียงดังกับลูก ตะคอกลูกที่เกิดจากพฤติกรรมของบุตรที่ทำให้ผู้ปกครองเครียด เช่น ขน ไม่นิ่ง พุดซ้ำ เรียนช้า และเล่นกับเพื่อนไม่เบ่ กระทั่งต่อชีวิตประจำวันของผู้ปกครองโดยทำให้ไม่มีเวลาพักผ่อน

1.3 การจัดการความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย พบว่าผู้ปกครองได้การหาความรู้เกี่ยวกับเด็กสมาธิสั้น การพาบุตรมารับบริการที่สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ เช่น ที่ห้องฝึกพูด ห้องกิจกรรมบำบัด ห้องจิตวิทยา และห้องการศึกษาพิเศษ รวมทั้งต้องมีเวลาพักผ่อน ความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับประถมศึกษาในอนาคต พบว่าความคิดเห็น 2 ประเด็น ได้แก่ ความเครียดจะเพิ่มขึ้น เนื่องจากความกังวลเรื่องเรียนและการเข้าสังคมของลูก และความเครียดจะลดลงเนื่องจากความคาดหวังว่าลูกจะมีพัฒนาการดีขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น ประกอบกับการได้รับยาควบคุมสมาธิ

อภิปรายผล

1. ผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ที่มีความเครียด พบว่าเพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชาย ซึ่งมากถึงพบจำนวนของมารดา มากกว่าบิดา อาจเนื่องด้วยมารดาเป็นผู้ที่มีบทบาทการดูแลบุตรใกล้ชิดมากกว่าบิดาตามบรรทัดฐานของวัฒนธรรมและสังคมไทย ดังนั้นมารดาจึงมีโอกาสคลุกคลีและใช้เวลาส่วนใหญ่ในการดูแลบุตรสมาธิสั้น ทั้งด้านการใช้ชีวิตประจำวันและด้านการเรียน ประกอบกับมารดาอาจมีภาระหน้าที่ในการดูแลความเรียบร้อยภายในบ้าน ด้วยเหตุนี้อาจทำให้มารดาเกิดความเครียดได้มากกว่าบิดา สอดคล้องกับการศึกษาของ อารีรัตน์ สิริพงศ์พันธ์ และสุวรรณี พุทธิศรี (2559) พบว่ามารดาเด็ก

สมาธิสั้นร้อยละ 56.7 มีสุขภาพจิตที่อยู่ในระดับต่ำกว่าคนทั่วไปทั้งนี้ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตที่อยู่ในระดับต่ำกว่าคนทั่วไปเนื่องจากสาเหตุของโรคประจำตัว ประกอบกับ NeelaveniNarkunam, AiliHanimHashim, ManveenKaur, Subash K. Pillai (2014) ศึกษาความเครียดระหว่างบิดามารดาของเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นจากประสบการณ์ของชาวมาเลเซียระดับความเครียดของมารดามีมากกว่าบิดา นอกจากนี้มีการศึกษาความเครียดของผู้ปกครองในเด็กก่อนวัยเรียน ของ อภิญา ยุทธชาวิทย์ และ วีระชาติ ยุทธชาวิทย์(2557) ซึ่งเด็กก่อนวัยเรียนหรืออีกนัยหนึ่งหมายถึงเด็กปฐมวัย เป็นเด็กที่มีอายุอยู่ในช่วงอายุ 3 ปี- 5 ปี 11 เดือนที่ยังไม่เข้าเรียนในระดับประถมศึกษา พบว่าผู้ปกครองในเด็กก่อนวัยเรียนมีความเครียดอยู่ในระดับปกติ สำหรับเพศ อายุ และสถานภาพสมรสของผู้ปกครองในเด็กก่อนวัยเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2. ความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย พบอาการทางร่างกาย โดยรู้สึกเหนื่อย หงุดหงิดง่าย อายากอยู่เฉยๆ เดินหนีออกจากสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความเครียด ปวดหัว นอกจากนี้ยังแสดงพฤติกรรมทางลบกับบุตรสมาธิสั้น เช่น ดุ พูดเสียงดัง และตะคอก สอดคล้องกับมรรยาท รุจิวิชัย(2556) ที่กล่าวว่าความเครียดก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อความเครียดในด้านร่างกายและจิตใจ เช่น จะรู้สึกไม่สบาย ปวดศีรษะ และอารมณ์เสียได้ง่าย ทั้งนี้พฤติกรรมของบุตรที่ทำให้ผู้ปกครองเครียดประกอบด้วย 1) ปัญหาด้านพฤติกรรม เช่น ขน อยู่ไม่นิ่ง เอาแต่ใจ อารมณ์รุนแรง ไม่เชื่อฟังคำสั่งของพ่อแม่ 2) ปัญหาด้านการสื่อสาร เช่น พูดซ้ำ 3) ปัญหาด้านการเรียน และ 4) ปัญหาด้านการเข้าสังคม ความเครียดที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของผู้ปกครอง โดยเฉพาะปัญหาด้านพฤติกรรมสอดคล้องกับ กมลันท์ คล่องดี พัทธินทร์ นินทจันทร์ และโสภณ แสงอ่อน (2559) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดในการดูแลเด็กในผู้ดูแลเด็กสมาธิสั้น ที่พบว่าปัญหาพฤติกรรมของเด็กสมาธิสั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเครียดในการดูแลเด็กในผู้ดูแลเด็กสมาธิสั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของผู้ปกครองโดยส่งผลกระทบ เช่น ไม่มีเวลาส่วนตัว ไม่มีเวลาพักผ่อนเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่วางแผนไว้ทำให้กระทบต่อกิจวัตรประจำวันอื่น ๆ รวมทั้งกระทบต่อความสัมพันธ์ในครอบครัว สอดคล้องกับปัจจัยของการเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อมซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยแห่งความเครียด (มรรยาท รุจิวิชัย, 2556) ที่ผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบในการดำเนินชีวิตประจำวันและเพิ่มภาระในการดูแลเด็กสมาธิสั้นที่มีการเลี้ยงดูที่ซับซ้อนมากกว่าการเลี้ยงดูเด็กทั่วไป

3. การจัดการความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย ที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่าผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย ใช้วิธีการหาความรู้ การพาลูกมารับบริการที่สถาบันพัฒนาการเด็กราชชนรินทร์ และการพักผ่อน ซึ่งวิธีการหาความรู้มีหลากหลายวิธี เช่น การหาความรู้จากผู้เชี่ยวชาญ จากกลุ่มผู้ปกครอง จากอินเทอร์เน็ต และจากการอบรมต่าง ๆ โดยเฉพาะการเข้าร่วมการอบรมต่าง ๆ สอดคล้องกับการศึกษาผลของโปรแกรมครอบครัวบำบัดของปรารถนา รัตนถิรวรรณ วันทนีย์ ผลสมบูรณ์ ภาวิณี บุญสวรรค์สง และกัฒติมา บุรพลกุล (2552) พบว่าระดับความเครียดของผู้ปกครองจากการดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการแลสติปัญญาหลังได้รับโปรแกรมครอบครัวบำบัดลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวมทั้งผลของโปรแกรมเตรียมความพร้อมในการดูแลต่อความเครียดของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ของอัศวิน นาคพงศ์พันธุ์ (2554) พบว่าคะแนนความเครียดในการดูแลของผู้ปกครองเด็กออทิสติกในระยะก่อนเข้าร่วมเตรียมความพร้อมในการดูแลกลับระยะติดตามผลทันที หลังจากจบโปรแกรมและระยะก่อนเข้าร่วมการเตรียมความพร้อมในการดูแลกลับระยะติดตามผลหนึ่งเดือนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่อย่างไรก็ตามกมลันท์ คล่องดี พัทธินทร์ นินทจันทร์ และโสภณ แสงอ่อน (2559) ศึกษาความสัมพันธ์กับความเครียดในผู้ดูแลเด็กสมาธิสั้นพบว่าความรู้เกี่ยวกับโรคสมาธิสั้นไม่มีความสัมพันธ์กับความเครียดในการดูแลเด็กสมาธิสั้น

4. ความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับประถมศึกษาในอนาคต ผู้ปกครองต่อเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยครั้งหนึ่งคาดว่าความเครียดจะลดลง เนื่องจากวัยและวุฒิภาวะของบุตรเพิ่มมากขึ้นซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการควบคุมตนเองที่มากขึ้นตามไปด้วย และมีผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นอีกครั้งหนึ่งคาดว่าความเครียดของผู้ปกครองต่อเด็กสมาธิสั้นจะเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับ NeelaveniNarkunam, AiliHanimHashim, ManveenKaur, Subash K. Pillai (2014) พบว่าผู้ปกครองที่มีบุตรอายุ 12 ปีขึ้นไปมีความเครียดมากกว่าพ่อแม่ที่มีเด็กอายุน้อยกว่า 6 ปี ทั้งนี้ปัญหาที่ผู้ปกครองมีความกังวลว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต คือ ปัญหาด้านการเรียนและการเข้าสังคม ดังนั้นครูจึงควรมีบทบาทในการช่วยเหลือเด็กสมาธิสั้นที่อยู่ในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ปาจริย วงษ์ไกร และ สุวีรี ศิเวแพทย์ (2558) ได้พัฒนาครูโดยการใช้ โปรแกรมอบรมครูที่สอนเด็กสมาธิสั้น พบว่าหลังอบรมครูมีความรู้มากขึ้นกว่าก่อนการอบรม และเด็กสมาธิสั้นที่ได้เข้าเรียนกับครูที่ผ่านการอบรมด้วยโปรแกรมนี้นี้ทำให้เด็กสมาธิสั้นมีพฤติกรรมมีส่วนร่วมและพฤติกรรมการทำงานเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สร้างโปรแกรมเพื่อช่วยในการจัดการความเครียดของผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัย
2. สร้างโปรแกรมพัฒนาเด็กสมาธิสั้นระดับปฐมวัยเพื่อให้ความเครียดของผู้ปกครองลดลง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควบคู่การศึกษาในผู้ปกครองเด็กสมาธิสั้นระดับอื่น เช่น ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา
2. ควบคู่การศึกษาในผู้ปกครองเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่น
3. ควรมีการตรวจสอบความแม่นยำและความน่าเชื่อถือด้วยวิธีการตรวจสอบแบบสามเส้า(Triangulation)

บรรณานุกรม

- กมลนัธ คล่องดี พชรินทร์ นันทจันทร์ และโสภณ แสงอ่อน.(2559). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ ความเครียดในการดูแลเด็กใน ผู้ดูแลเด็กสมาธิสั้น. ปีที่ 30 ฉบับที่ 1 มกราคม – เมษายน 2559
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2547). **การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : เติสันเพรสโปรดัก. คณะกรรมการกองทุนศาสตราจารย์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560**.พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- ไทยรัฐออนไลน์. (2560). **โพลเผย คนไทย 70.59% รู้สึกเบื่อหน่าย เครียดสุดๆ เรื่องเศรษฐกิจ-ของแพง**. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2561. จาก<https://www.thairath.co.th/content/946068>
- นันทวิช สิริธิรักษ์, กมลเนตร วรรณเสวก, กมลพร วรรณฤทธิ์, ปณต ผู้กฤตยาคามิ, สุพร อภินันทเวช และ พนม เกตุมาน. (2559). **จิตเวชศิริราช DSM-5**.พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นิชรา เรื่องคารากานนท์. (2551). **เด็กออทิสติก-เด็กสมาธิสั้น**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โฮลิสติก พับลิชชิ่ง.
- ปรารถนา รัตนถิรวรรณ,วันที ผลสมบูรณ์, ภาวิณี บุญสุวรรณค์สง และภัตติมา บุรพลกุล.(2552). **ผลของ โปรแกรมครอบครัวบำบัดที่มีต่อความเครียดของผู้ปกครองจัดการดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทาง พัฒนาการและสติปัญญาของสถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต**. วารสารราชานุกูล, ปีที่ 24 (ฉบับที่ 3 กันยายน ถึงธันวาคม 2552), 1-12.
- ปาจริย วงษ์ไกร และ สุวีร์ ศิวะแพทย์.(2558). ผลการพัฒนาครูเพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นโดยใช้โปรแกรมอบรมครู. วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ปีที่ 9 ฉบับที่ 4 ตุลาคม – ธันวาคม 2558
- พัชรี สวนแก้ว. (2545). **เอกสารประกอบการสอน วิชา 2173107 จิตวิทยาพัฒนาการและการดูแลเด็กปฐมวัย**.พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ดวงกมล.
- เพียงทิพย์ พรหมพันธุ์. (2549). **เด็กสมาธิสั้น**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: บริษัท ฐานการพิมพ์ จำกัด.
- มรรยาท รุจิวิชญ์, 2556. (2556). **การจัดการความเครียดเพื่อสร้างเสริมสุขภาพจิต**.พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2550). **การศึกษาปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ศรียา นิยมธรรม. (2552). **ความเครียด**. สารานุกรมศึกษาศาสตร์. ฉบับที่ 43 (เมษายน 2552), หน้า 14-19.
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2546). **คู่มือครูและผู้ปกครองสำหรับเด็กสมาธิสั้น**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: องค์การ คำของครูสภา.
- อมรรัตน์ ศรีสุรินทร์. (2550). **พลิกมุมมองใหม่เลี้ยงลูกสมาธิสั้นให้ได้**.พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: บริษัท รักลูกแฟมิลีกรุ๊ป จำกัด.
- อภิญา ยุทธชาวิทย์ และ วีระชาติ ยุทธชาวิทย์.(2557). ความเครียดของผู้ปกครองเด็กในสถานรับเลี้ยงและ พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น. วารสารทันตภิบาล 25(1) มกราคม-มิถุนายน
- อารีรัตน์ สิริพงศ์พันธ์ และสุวรรณี พุทธิศรี. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อสุขภาพจิตของมารดาผู้ป่วยสมาธิสั้น. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย 61(3) 205-216กรกฎาคม กันยายน
- อัศวิน นาคพงศ์พันธุ์. (2554). **ผลของโปรแกรมเตรียมความพร้อมในการดูแลต่อความเครียดของผู้ปกครอง เด็กออทิสติก ในสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ จังหวัดเชียงใหม่**.วารสารสวนปรุง, ปีที่ 27 (ฉบับที่ 2 พฤษภาคม 2554 ถึง สิงหาคม 2554), 8-17.
- Narkunam, Neelaveni ; Hashim, AiliHanım ; Sachdev, ManveenKaur ; Pillai, Subash K. ; Ng, Chong Guan. (2014). **Stress among parents of children with attention deficit hyperactivity disorder, a Malaysian experience**.*Asia-Pacific Psychiatry*, 6(2), 207- 216.
- Rivard, Mélina ; Terroux, Amélie ; Parent - Boursier, Claudel ; Mercier, Céline. (2014). **Determinants of Stress in Parents of Children with Autism Spectrum Disorders**.*Journal of Autism and Developmental Disorders*, 44(7), 1609-1620

USING COMPUTER GAME AND SENSORY BALL TO DEVELOP FINE MOTOR MUSCLES IN WRITING SKILLS IN CHILDREN WITH HEALTH, PHYSICAL OR MOVEMENT IMPAIRMENTS. CLINIC FOR CHILDREN WITH SPECIAL NEEDS CHIANGRAI RAJABHAT UNIVERSITY

Wasan Wannarat¹, Parishaya phaokantha²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ (Sensory Ball) สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว เพศชาย อายุ 5 ปี จำนวน 1 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง(purposive sampling)เครื่องมือวิจัย คือ เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ แผนการสอนเฉพาะบุคคล แบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน คือ ร้อยละและการคำนวณผลต่างของระดับพัฒนาการ ผลวิจัยพบว่า 1)เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหวมีความสามารถในการเขียนตามรอยประและพฤติกรรมการทำกิจกรรมอยู่ในระดับ 4 (ดีมาก) 2)ความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหวหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ : ความสามารถในการเขียน / การพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก / เด็กที่มีความต้องการพิเศษ

Abstract

To study the effect of computer game and sensory ball to develop fine-motor muscles in children with health, physical or movement impairments. The sample of child with health, physical or movement impairments in the research is a 5-year-old boy selected by purposive sampling. Research equipment in this research is computer game with Sensory ball with individual Education plan, evaluation is tested using assessment paper before, during, and after the lesson. The statistical analysis used in this research is percentage. The findings revealed that: 1) Children with health, physical or movement impairments have the ability to write dash and behavioral activity at level 4 (very good). 2)The ability to write before and after using a computer game using a sensor ball for children with health , physical or movement impairments.or post-test movement higher than per-test.

Keywords: Ability to Write / Developing fine-motor Muscles / Children with Special Needs

¹อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

²นักศึกษาปริญญาครุศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตรา 10 วรรคสาม กำหนดว่า ให้จัดการศึกษาตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง คุณค่าของสื่อ อุปกรณ์การศึกษา สื่อการศึกษามีคุณค่าและประโยชน์ทั้งกับผู้เรียนและผู้สอน ในทางการศึกษามีค่าที่มีความหมายแนวเดียวกันกับสื่อการเรียนการสอน เช่น สื่อการสอน (Instructional Media or Teaching Media) สื่อการสอน (Educational media) อุปกรณ์ช่วยสอน (Teaching Aids) เป็นต้น ในปัจจุบันนักศึกษามักจะเรียกการนำสื่อการเรียนการสอนชนิดต่าง ๆ มารวมกันว่า เทคโนโลยีทางการศึกษา(Educational technology) คือ การนำเอาวัสดุอุปกรณ์และวิธีการมาใช้ร่วมกันอย่างมีระบบในการเรียนการสอน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนสื่อการเรียนการสอน หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่เป็นบุคคล วัสดุ อุปกรณ์ ตลอดจนเทคนิควิธีการ ซึ่งเป็นตัวกลางทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ได้อย่างง่ายและรวดเร็วเป็นเครื่องมือและตัวกลางซึ่งมีความสำคัญในกระบวนการเรียนการสอนมีหน้าที่เป็นตัวนำความต้องการของครูไปสู่ตัวนักเรียนอย่างถูกต้องและรวดเร็วเป็นผลให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามจุดมุ่งหมายการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นักการศึกษาเรียกชื่อการสอนด้วยชื่อต่าง ๆ เช่น อุปกรณ์การสอน สื่อทัศนูปกรณ์ เทคโนโลยีการศึกษา สื่อการเรียนการสอนสื่อการศึกษา เป็นต้น ดังนั้น ผู้สอนจึงควรจะได้

ศึกษาถึงลักษณะ และคุณสมบัติของสื่อการสอน ข้อดีและข้อจำกัดอันเกี่ยวเนื่องกับตัวสื่อและการใช้สื่อแต่ละอย่าง ตลอดจนการผลิตและการใช้สื่อให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน (Maymatavee.2016 : ออนไลน์)

บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์ของคณิศรทางการศึกษา พ.ศ. 2552 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 โดยมีการพิจารณาบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ เพื่อจัดประเภทของคณิศร ให้มีหลักเกณฑ์ คือ บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว ได้แก่ บุคคลที่มีอวัยวะไม่สมบูรณ์หรือขาดหายไป กระดูกหรือกล้ามเนื้อผิดปกติ มีอุปสรรคในการเคลื่อนไหว ความบกพร่องดังกล่าวอาจเกิดจากโรคทางระบบประสาท โรคของระบบกล้ามเนื้อและกระดูก การไม่สมบูรณ์ มาแต่กำเนิด อุบัติเหตุและโรคติดต่อ และบุคคลที่มีความบกพร่องทางสุขภาพ ได้แก่ บุคคลที่มีความเจ็บป่วยเรื้อรังหรือมีโรคประจำตัวซึ่งจำเป็นต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง และเป็นอุปสรรคต่อการเรียน ซึ่งมิใช่ทำให้เกิดความจำเป็นต้องได้รับการศึกษาพิเศษ เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ.2552) โดยเฉพาะพัฒนาการพื้นฐานพัฒนาการด้านร่างกายครอบคลุมองค์ประกอบต่างๆ 5 ส่วนดังนี้ การเจริญเติบโตทางกายภาพ (Physical Growth) วุฒิภาวะ (Maturation) ประสาทสัมผัสและการรับรู้ (Sensation and Perception) การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อใหญ่ (Gross Motor) การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อเล็ก (Fine Motor) กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัยได้แก่ กล้ามเนื้อนิ้วมือและกล้ามเนื้อตา กล้ามเนื้อทั้งสองส่วนมีความเกี่ยวข้องความสามารถในการเขียนของเด็ก เนื่องจากกล้ามเนื้อเล็กเป็นกล้ามเนื้อที่ใช้ในการหยิบจับสิ่งของตุ๊กตาและของเล่น การดึง การกด การหยอดบล็อก ตลอดจนการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน เช่น การติดกระดุม การผูกเชือกรองเท้า การจับช้อน-ส้อมในการรับประทานอาหาร การอาบน้ำแปรงฟัน เด็กที่มีสายตาดูจะเพี้ยนมอง ค้นหาสำรวจสิ่งต่างๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น เมื่อพบสิ่งของที่สนใจเด็กจะหยิบจับสิ่งนั้น การใช้ตาดูสิ่งของและจับสิ่งนั้นได้เป็นความสามารถในการใช้ประสาทตาและประสาทนิ้วมืออย่างประสานสัมพันธ์ การพัฒนากล้ามเนื้อเล็กจึงควรได้รับการส่งเสริม (เจษฎา มีสาระภี. 2559)

การพัฒนาการกล้ามเนื้อมัดเล็กเป็นพื้นฐานของการดำรงชีวิต และพัฒนาการด้านต่างๆ ล้วนเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน เป็นอวัยวะที่สำคัญในการประกอบกิจวัตรประจำวันต่างๆ เช่น การถอดใส่ กระดุม รูดซิป แปรงฟัน การผูกเชือกรองเท้า การวาดภาพ และการเขียน หากเด็กมีการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กได้ดีจะส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาให้ดียิ่งขึ้น เพราะกล้ามเนื้อมัดเล็กมีส่วนช่วยให้เด็กได้ใช้มือสำรวจ สัมผัส จากการจับต้องสิ่งของในทุกๆ กิจกรรม ซึ่งการใช้มือหยิบจับสิ่งของอยู่บ่อยๆ นั้นเป็นการพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อมัดเล็กได้เป็นอย่างดี การพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กที่ดี ต้องมีพัฒนาการสอดคล้องสัมพันธ์ไปกับสายตา แขน ขา และอวัยวะส่วนอื่นๆ ด้วย หากกล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กมีพัฒนาการล่าช้าหรือผิดปกติ ส่งผลต่อพัฒนาการของอวัยวะอื่นๆ สะดุดตามไปด้วยได้ ดังนั้น พัฒนาการของกล้ามเนื้อมัดเล็กเด็กควรได้รับการพัฒนาตามช่วงวัย หากพัฒนาการด้านใดด้านหนึ่งบกพร่อง อาจทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านอื่นๆ บกพร่องตามไปด้วย โดยเฉพาะ พัฒนาการของกล้ามเนื้อมัดเล็กเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของพัฒนาการหลายๆ ด้าน หากกล้ามเนื้อมัดเล็กแข็งแรงจะส่งเสริมการทำงานของกล้ามเนื้อใหญ่ได้เป็นอย่างดี และสามารถต่อยอดในขั้นของการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องแต่ละประเภทได้ ในเรื่องของกล้ามเนื้อมัดเล็กจึงควรได้รับการพัฒนา หรือแก้ไขเมื่อพบความบกพร่อง หากไม่ได้รับการพัฒนาการทักษะพื้นฐานอาจจะส่งผลกระทบในระดับต่อไปได้ (MamaExpert.2015:ออนไลน์)

เกมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ลูกบอลบังคับเป็นสื่อที่น่าสนใจ ในการนำมาพัฒนาทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก เนื่องจากเป็นสื่อที่ผสมด้วยเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เมื่อนำมาเล่นจะสร้างความสนใจให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว จากแนวคิดและสิ่งที่ได้กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่ศึกษาการใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ (Sensory Ball) เพื่อพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กด้านทักษะการเขียน คลินิกส่งเสริมพัฒนาการเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เป็นส่วนช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว พร้อมทั้งพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก และมีความเพลิดเพลินในการทำกิจกรรมพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กโดยใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ (Sensory Ball) ในชีวิตประจำวันสามารถเรียนรู้สิ่งแวดล้อมโดยไม่มีขีดจำกัดในการเรียนรู้ อีกทั้งยังช่วยแบ่งเบาภาระงานของครู พ่อแม่ ผู้ปกครองในการทำกิจกรรมที่ โรงเรียน และบ้าน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับเพื่อพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กด้านการเขียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมและความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว

สมมติฐานการวิจัย

- 1.เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหวมีความสามารถในการเขียนตามรอยประและพฤติกรรมกรรมการทำกิจกรรมอยู่ในระดับ ดี
- 2.ความสามารถในการเขียนหลังการใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว สูงขึ้นกว่าก่อนการใช้เกม

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว เพศ ชาย อายุ 5 ปี กำลังศึกษาที่คลินิกส่งเสริม พัฒนาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ลักษณะความพิการ กล้ามเนื้อมืออ่อนแรง อวัยวะร่างกายครบ 32 ส่วน ปัญหาที่พบ ขาดทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก การทำงานของตากับมือ ระดับสติปัญญาปกติ ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ

ตัวแปรตาม ได้แก่ การพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1.เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ
2. แผนการสอนเฉพาะบุคคล
3. แบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขั้นก่อนสอน

1.1 ทำหนังสือจากโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ เพื่อขออนุญาตผู้อำนวยการศูนย์บริการนักศึกษาพิการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ในการดำเนินการทดลองกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 เป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน รวมทั้งสิ้น 15 ครั้ง

1.2 ขี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลองสอนแก่ครูประจำคลินิกส่งเสริม พัฒนาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และผู้ที่เกี่ยวข้อง

1.3 สร้างความคุ้นเคยกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา และอธิบายกระบวนการทดลองสอน

2. ขั้นตอนการสอน

2.1 ทำการประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก การเขียนตามรอยประ กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

2.2 ดำเนินการสอนตามแผนการสอนเฉพาะบุคคลพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ตาม

กำหนดการ

3. ขั้นหลังสอน

3.1 ทำการประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กการเขียนตามรอยประ แบบประเมินหลังการสอน

3.2 ทำการประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กการเขียนตามรอยประ แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นหลังการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบประเมินที่ใช้ก่อนการสอน

3.3 นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กการเขียนตามรอยประ มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาผลการใช้ความสามารถกล้ามเนื้อมัดเล็กจากความสัมพันธ์ระหว่างมือกับตา ในด้านการเขียนตามรอยประ จากคะแนนผลการประเมินความสามารถในการเขียนตามรอยประก่อนและหลังการสอนโดยใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ โดยการประเมินผลต่างการพัฒนา และค่าร้อยละ

ผลการวิจัย

ผลการใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว โดยการวัดผลจากความสัมพันธ์ประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ ในด้านทักษะการเขียน ดังนี้

ตาราง1 ผลประเมินพฤติกรรมและความสามารถในการเขียนเพื่อศึกษาผลการใช้เกมส์คอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว

ครั้งที่	วัน/ เดือน/ปี	การทดสอบ	ความสามารถ ในการเขียน (คะแนน)	พฤติกรรม (ระดับ)
1	19/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 1 (เส้นประแนวตรง)	1	2
2	19/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 2 (เส้นประแนวตรง)	1	2
3	20/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 3 (เส้นประแนวตรง)	1	3
4	20/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 4 (เส้นประแนวตรง)	2	3
5	23/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 5 (เส้นประแนวตรง)	2	3
6	26/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 6 (เส้นประแนวนอน)	2	3
7	26/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 7 (เส้นประแนวนอน)	2	3
8	27/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 8 (เส้นประแนวนอน)	2	3
9	27/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 9 (เส้นประแนวนอน)	3	3
10	28/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 10 (เส้นประแนวนอน)	2	3
11	29/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 11 (เส้นประแนวโค้ง)	3	4
12	29/3/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 12 (เส้นประแนวโค้ง)	3	4
13	2/4/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 13 (เส้นประแนวโค้ง)	3	3
14	2/4/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 14 (เส้นประแนวโค้ง)	2	4
15	4/4/61	- หลังทำกิจกรรม ครั้งที่ 15 (เส้นประแนวโค้ง)	4	4

จากตาราง1 พบว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมเกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับในครั้งที่1 มีคะแนนความสามารถในการเขียนตามรอยเส้นประหลังเรียนอยู่ในระดับ 1(แก้ไข) และพฤติกรรมการทำกิจกรรมหลังเรียนอยู่ในระดับ 2(พอใช้) ซึ่งหลังการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหวมีความสามารถในการเขียนตามรอยประและพฤติกรรมการทำกิจกรรมอยู่ในระดับ 4 (ดีมาก)

ตาราง2 เปรียบเทียบพฤติกรรมและความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการใช้เกมส์คอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว

รายการ	ก่อนทำ กิจกรรม	หลังทำ กิจกรรม	ผลการพัฒนา
			หลัง – ก่อน
1.พฤติกรรมในการทำกิจกรรมเพื่อศึกษาผลการใช้เกมส์คอมพิวเตอร์ร่วมกับลูกบอลบังคับ	2	4	2
2. ความสามารถในการเขียนเพื่อศึกษาผลการใช้เกมส์คอมพิวเตอร์ร่วมกับลูกบอลบังคับ	1	4	3

จากตาราง2 พบว่าผลการประเมินพฤติกรรมก่อนทำกิจกรรมอยู่ในระดับ 2(พอใช้)หลังการสอนโดยใช้กิจกรรมเกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับการประเมินพฤติกรรมอยู่ในระดับ 4 (ดีมาก) มีผลการพัฒนาเท่ากับ 2 การประเมินความสามารถในการเขียนลากเส้นตามรอยประอยู่ในระดับ 1 หลังการสอนโดยใช้กิจกรรมเกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ การประเมินความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับ 4(ดีมาก)มีผลการพัฒนาเท่ากับ 3 แสดงว่า ความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการใช้เกมส์คอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

สรุปผลการทดลอง

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหวมีความสามารถในการเขียนตามรอยประและพฤติกรรมในการทำกิจกรรมอยู่ในระดับ 4 (ดีมาก)
2. ความสามารถในการเขียนหลังการใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว สูงขึ้นกว่าก่อนการใช้เกม

อภิปรายผล

การใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว โดยการวัดผลจากความสัมพันธ์ประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ ในด้านการเขียน ด้านพฤติกรรม สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

เมื่อใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว ในช่วงทดสอบก่อนเรียนและการเรียนในช่วงแรก เด็กไม่สามารถลากเส้นตามรอยประตามที่กำหนดให้น้ำหนักของเส้นชัดเจน และมีความต่อเนื่องและสะอาดเรียบร้อย ซึ่งเป็นผลการสืบเนื่องมาจากข้อจำกัดของตัวเด็กเอง และเมื่อทำการใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว ต่อไปมีการพัฒนาความสามารถในการเขียนของเด็ก ในช่วงครั้งที่ 4 – 10 เด็กสามารถลากเส้นได้ชัดและยังไม่ตรงตามรอยประน้ำหนักของเส้นชัดเจนและมีความต่อเนื่อง และสะอาดเรียบร้อย สังเกตได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการอย่างชัดเจน และดีขึ้นเรื่อยๆ เมื่อสิ้นสุดการทดสอบเด็กสามารถลากเส้นตามรอยประได้แต่ไม่คล่องแคล่วแม่นยำ น้ำหนักของเส้นชัดเจนและมีความต่อเนื่อง และสะอาดเรียบร้อย มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในระดับที่เด็กสามารถลากเส้นได้ตรงตามรอยที่กำหนดได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นคง แม่นยำ น้ำหนักของเส้นชัดเจน มีความต่อเนื่องและสะอาดเรียบร้อย เกมคอมพิวเตอร์ร่วมกับลูกบอลบังคับ สามารถพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก ของเด็กทำให้สามารถพัฒนาทักษะในการเขียนซึ่งเกิดจากการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นในเรื่องการประสานสายตาและมือ ดังเช่น นิธิธร ปิลาวสน์ (2556:ออนไลน์) ระบุว่า การใช้ตาหูของและจับสิ่งนั้นได้เป็นความสามารถในการใช้ประสาทตาและประสาทนิ้วมืออย่างประสานสัมพันธ์ การพัฒนากล้ามเนื้อเล็กจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมการใช้กล้ามเนื้อเล็กได้อย่างประสานสัมพันธ์ พัฒนาการด้านกล้ามเนื้อเล็กของเด็กเป็นพัฒนาการที่เป็นพื้นฐานของการเขียน ครูและผู้ปกครองส่วนมากมักผลักดันเด็กให้ฝึกเขียนในขณะที่เด็กยังไม่พร้อม กล้ามเนื้อเล็กยังไม่พัฒนา ทำให้เด็กไม่มีความสุข และไม่สนุกกับการเขียน

นอกจากเรื่องของการประสานกล้ามเนื้อมัดเล็กแล้ว ผู้วิจัยพบว่าเมื่อใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว ในช่วงทดสอบก่อนเรียนและการเรียน เพื่อใช้ความน่าสนใจของเกมคอมพิวเตอร์และการบังคับโดยลูกบอลบังคับเพื่อดึงความสนใจของเด็ก ช่วงแรกของการทดสอบ เด็กมีความตั้งใจในการทำกิจกรรมค่อนข้างต่ำ รวมไปถึงปฏิบัติตามกติกา ตั้งแต่เริ่มกิจกรรมจนกระทั่งจบกิจกรรม ซึ่งพบว่ากิจกรรมสามารถดำเนินไปได้และเด็กสามารถทำกิจกรรมแต่อาจไม่จบกิจกรรมอย่างสมบูรณ์ อาจเป็นเพราะว่าเด็กต้องมีการเรียนรู้ วิธีการเล่นเกม และการบังคับ และเมื่อทำการใช้เกมคอมพิวเตอร์ร่วมกับลูกบอลบังคับสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว ต่อไปมีการพัฒนาพฤติกรรมในการทำกิจกรรม ในช่วงครั้งที่ 3 – 10 เด็กตั้งใจในการทำกิจกรรม ปฏิบัติตามกติกา ตั้งแต่เริ่มกิจกรรมจนกระทั่งจบกิจกรรม และมีความสนใจในการทำกิจกรรมเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก และในช่วงท้าย เด็กตั้งใจในการทำกิจกรรม ปฏิบัติตามกติกา ตั้งแต่เริ่มกิจกรรมจนกระทั่งจบกิจกรรม สามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จร้อยละ 100 มีความสุขในการทำกิจกรรมและมีความต้องการในการเล่นและการทำกิจกรรมอีกเมื่อสิ้นสุดการพัฒนา(นักเรียนมีความสนใจที่อยากพัฒนาทักษะต่อ) สอดคล้องกับ สุไม บิลโบ, ศศิฉาย ธนะมัย (2557) ที่ระบุว่า เกมคอมพิวเตอร์เป็นสื่อทางเลือกหนึ่งที่สำคัญสำหรับการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาเหมาะสมกับความสามารถความสนใจและวิธีการของผู้เรียน ปัจจุบันมีการผสมผสานของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีสื่อสารโทรคมนาคมเทคโนโลยีสารสนเทศและเทคโนโลยีฐานข้อมูล เข้าด้วยกันอย่างเหมาะสมเกมคอมพิวเตอร์จึง ไม่ได้ จำกัดอยู่เฉพาะอุปกรณ์ที่เป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่แต่เกมคอมพิวเตอร์ได้พัฒนาขึ้นมาเพื่อรองรับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆที่ใกล้ชิดกับผู้เรียนมากขึ้น เช่นเดียวกับ ชาตรี วิฑูรชาติ (2555:ออนไลน์) อธิบายว่า การเล่นของเด็ก ดูเหมือนเป็นเรื่องเล่นๆ แต่ความจริงแล้วเป็นเรื่องที่สำคัญและมีคุณค่ามหาศาล ไม่ว่าจะเล่นด้วยวิธีใด ก็เป็นการส่งเสริมพัฒนาการเด็กทั้งสิ้นสำหรับเด็กแล้ว พัฒนาการของเด็กจะผ่านการเล่นเป็นสื่อกลาง ตั้งแต่การพัฒนาสติปัญญา ภาษาการสื่อสารของกล้ามเนื้อมัดเล็ก กล้ามเนื้อมัดใหญ่และสังคมจริยธรรม แต่อย่างไรก็ตามการใช้เกมคอมพิวเตอร์ก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ในการวิจัยนี้พบข้อจำกัดของการสร้างเกมคอมพิวเตอร์คือเรื่องของงบประมาณ และความเข้าใจในการสร้างเกมเนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้มีความเชี่ยวชาญทางด้านเกมคอมพิวเตอร์แต่มีความสนใจและมองเห็นประโยชน์ในการ

นำมาใช้พัฒนาเด็ก ดังเช่น ทิศนา แคมมณี (2551 : 368-369) ได้กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้เกมมีข้อดีและข้อจำกัด ดังนี้ ข้อดีของวิธีสอนโดยใช้เกม 1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานและเกิดการเรียนรู้จากการเล่น 2. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการเห็นประจักษ์แจ้งด้วยตนเอง ทำให้การเรียนรู้มีความหมายและอยู่คงทน 3. เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนไม่เหนื่อยแรงมากขณะสอน และผู้เรียนชอบ ข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้เกม 1. เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลาและค่าใช้จ่ายมาก 2. เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างเกม 3. เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการมาก 4. เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนต้องมีทักษะในการนำอภิปรายที่มีประสิทธิภาพ จึงจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนประมวลและสรุปการเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์

การใช้เกมคอมพิวเตอร์โดยใช้ลูกบอลบังคับ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว สามารถพัฒนาทักษะทางด้านการเขียน และพฤติกรรมด้านการเขียน เนื่องจากในกระบวนการเกิดการฝึกและพัฒนากล้ามเนื้อเล็กที่เกิดจากการบังคับลูกบอลในเกมทำให้นักเรียนเกิดการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อเล็กส่วนมือ และมีการฝึกการประสานงานระหว่างอวัยวะและระบบประสาทการมองเห็นทำให้สามารถทำแบบทดสอบการลากเส้นที่ใช้กล้ามเนื้อเล็กในการลากเส้น และใช้ประสาทการมองเห็น(ตา) ในการควบคุมเส้นทางการลากเส้นได้ รวมไปถึงการทำให้นักเรียนมีความสนใจในการทำกิจกรรมการพัฒนาเพราะเกมคอมพิวเตอร์มีความน่าสนใจ และการใช้บอลบังคับมีความน่าสนใจเพราะเป็นสิ่งแปลกใหม่ที่เด็กคุ้นเคยจากการโยนบอล เปลี่ยนเป็นการจับและหมุนลูกบอลเพื่อบังคับเกมคอมพิวเตอร์ ทำให้นักเรียนชอบ และมีความต้องการในการเล่นเกมนคอมพิวเตอร์ร่วมกับลูกบอลบังคับ และสามารถทำให้เกิดการพัฒนากล้ามเนื้อเล็ก และการประสานงานของอวัยวะ(มือ) และระบบประสาท(ตา) ได้อย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ครูและผู้ปกครองสามารถนำการสอนโดยใช้ เกมคอมพิวเตอร์ร่วมกับลูกบอลบังคับให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสุขภาพ หรือการเคลื่อนไหว ในการจัดการเรียนการสอนนอกเวลา หรือก่อนจัดการเรียนการสอนตามปกติมากระตุ้นเป็นแรงเสริมเพื่อให้เด็กเกิดการกระตือรือร้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาลูกบอลบังคับควรพัฒนาเป็นแบบชนิดไร้สาย
2. ในการทำวิจัยควรมีระยะเวลาที่น้อย และสถานที่เก็บรวบรวมข้อมูลควรพิจารณาถึงความเหมาะสม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคณิศรทางการศึกษา พ.ศ. 2552.กรุงเทพมหานคร
- เจษฎา มีสาระภัก. (2559). ศึกษาทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็ก โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ของเด็กก่อนอนุบาล 1/2 โรงเรียน
- เทศบาล 1 วัดศรีเมือง. ศึกษาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
- ชาตรี วิฑูรชาติ. (2553). เรียนรู้ด้วยการเล่น(ตอนที่ 1). สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2561, จาก <https://goo.gl/RE3gvi>
- ทิศนา แคมมณี. (2544). การสอนโดยใช้เกม. สืบค้นเมื่อ 2 กุมภาพันธ์ 2561, จาก <https://goo.gl/7ctTy0>
- นิติธร ปิลาวาส. (2555). กิจกรรมพัฒนากล้ามเนื้อเล็ก. สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2561, จาก <https://goo.gl/1rFfpS>
- _____. บุคคลบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ. สืบค้นเมื่อ 22 มกราคม 2561, จาก <https://goo.gl/7Y7Axc>
- สุไม ปิลิป, ศศิฉาย ธนะมัย. (2557). เกมคอมพิวเตอร์กับการเรียนรู้ยุคดิจิทัล, วารสารวิชาการครุศาสตร์อุตสาหกรรม พระจอมเกล้าพระนครเหนือ, ปีที่ 5 ฉบับที่ 1, 177-181
- MamaExpert Team. (2015). กล้ามเนื้อเล็กของลูกสำคัญอย่างไร. สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2561. จาก <https://goo.gl/f9Xa6z>
- Maymatavee. (2016). ความหมายของสื่อการเรียนการสอน. สืบค้นเมื่อ 2 กุมภาพันธ์ 2561, จาก <https://goo.gl/HFzcM3>

DEVELOPMENT OF AN INSTRUCTIONAL MODEL BASED ON ACTIVE LEARNING CONCEPTS IN THE DEVELOPMENT OF CRITICAL ENGLISH SPEAKING ABILITIES OF SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Worapong Saengpraset¹, RungtiwaYamrung²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) ศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย วิธีดำเนินการวิจัยใช้แนวทาง ADDIE Model ของเควิน ครูซ ประกอบด้วยวิธีการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 Analyse: A (การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน) ขั้นตอนที่ 2 Design: D (การออกแบบ) ขั้นตอนที่ 3 Development: D (การพัฒนา) ขั้นตอนที่ 4 Implementation: I (การนำไปใช้) ขั้นตอนที่ 5 Evaluation: E (การศึกษาระดับประสิทธิผล) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม ด้วยวิธีการจับฉลากมา 1 ห้องเรียนใช้เวลาในการทดลอง 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวม 36 คาบ โดยใช้ทดสอบก่อนเรียน 3 คาบ จัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ 30 คาบ และทดสอบหลังเรียน 3 คาบ ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละค่าที่แบบไม่อิสระและการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 5 องค์ประกอบได้แก่ 1) หลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ 3) สารการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนคือ ขั้น 1 เร้าความสนใจให้คิด (Triggering interest thinking: T) ขั้น 2 ฝึกปฏิบัติพัฒนาความคิดทางภาษา(Rendering language input: R) ขั้น 3 รุกให้คิด (Activating thinking: A) ขั้น 4 ร่วมกันตกผลึกความคิด(Crystalising new ideas: C) ขั้น 5 สรุปความคิดและสะท้อนการเรียนรู้(Encapsulating and reflecting stage: E) 5) การวัดและประเมินผล ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นดังนี้ 1) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับดีมาก

คำสำคัญ: การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้, แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก, การพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ

Abstract

The purposes of this research were to: 1) create an instructional model for the development of critical English speaking abilities; 2) and to evaluate the effectiveness of the instructional model. The research process employed the ADDIE Model by Kevin Cruise, which included the following five steps: The first step was Analyze: A (preliminary data analysis); the second step was Design: D (instructional model design); the third step was Development: D; the fourth step was implementation and the fifth step was evaluation. The sample group consisted of thirty tenth grade students in the first semester of the 2017 academic year at Prasarnmit Secondary Demonstration School. The participants were selected through Cluster Random Sampling by selecting a single classroom. The duration of the experiment was twelve weeks for three hours a week and thirty-six hours in total with the One Group Pretest-Posttest Design. The two weeks were used for the pretest and posttest and the learning process took two weeks. The research instruments consisted of ten lesson plans and a critical English speaking ability test. The data were analyzed using descriptive statistics, including mean, standard deviation, a t-test for dependent samples and content analysis. The results of this research showed that the instructional model to develop critical English speaking ability among upper secondary school students consisted of five elements. They included the following: (1) principles; (2) the objective; (3)

learning content; (4) a five - step learning process, 1) triggering interest in thinking T; 2) rendering language input R; 3) activating thinking A ; 4) crystallizing new ideas C; 5) encapsulating and reflecting E; and (5) Evaluation. The effectiveness of the instructional model indicated that after using this instructional model, the critical English speaking abilities of the students were higher than before using the instructional model at a .01 level of statistical significance and the level of the satisfaction among the students regarding learning management based on the instructional model was at the highest level.

Key words: Instructional model development, active learning concepts, Critical English speaking

¹

นักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

¹

อาจารย์ กรรมการบริหารหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทนำ

ในสังคมยุคปัจจุบันที่การติดต่อสื่อสาร การเผยแพร่ความรู้ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารได้ขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่อคนในสังคมโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงนับเป็นความท้าทายอย่างมากของครูผู้สอนในโลกยุคปัจจุบันที่ต้องพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงและสร้างความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารสากลที่นอกจากจะใช้ในการติดต่อพูดคุยสื่อสารแล้วยังใช้เป็นเครื่องมือสำคัญเพื่อสร้างโอกาสของความสำเร็จในการทำงานในอนาคต ครูผู้สอนต้องเร่งพัฒนาขีดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในสังคมโลกในปัจจุบันที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว (Pattanapichet. 2009: 2; Khamkien. 2010: 148; กาญจนา ขาติตระกูล. 2551: 1-2; Madoc-Jones. 2005: 755-768)

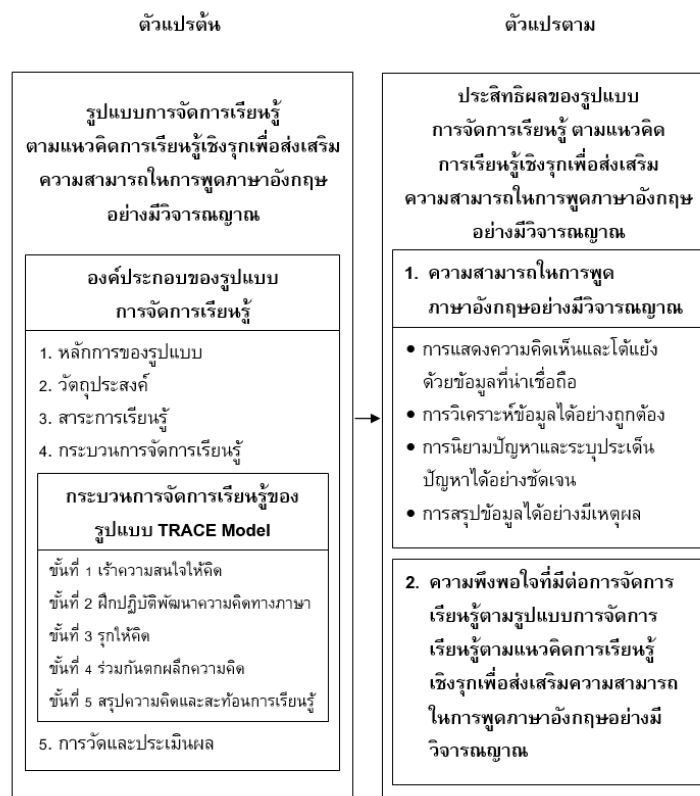
การพูดภาษาอังกฤษเพื่อทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณเข้ามาประกอบเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการพูดให้มากยิ่งขึ้น นั่นก็คือผู้พูดต้องสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีเหตุผลและน่าเชื่อถือบนฐานข้อมูล มีกระบวนการคิดและการตัดสินใจที่ตั้งอยู่บนหลักการและเหตุผล โดยที่ครูผู้สอนไม่ควรสอนแยกความรู้ในเรื่องกระบวนการพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณออกจากการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ แต่ควรส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจารณญาณควบคู่ไปกับการพูดภาษาอังกฤษ (Bonwell; & Kemps. 2005; citing in Moonsoor. 2014: 3) โดยแนวคิดนี้สอดคล้องกับ พิชอร์และโซเดน (Pichers; & Soden. 2002; citing in Wongchalarad. 2004: 44-48) ที่ย้ำถึงความสำคัญจำเป็นของการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณให้เกิดการเรียนรู้ควบคู่กันไปเพราะจะส่งผลให้เกิดผลดีต่อผู้เรียนในด้านของการดำเนินชีวิต การศึกษา การตัดสินใจ และการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลก คำกล่าวนี้สอดคล้องกับ โบรา (Bora. 2012: 36-37) ที่กล่าวว่า การคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นกระบวนการที่สามารถส่งเสริมควบคู่ไปพร้อมกับการพูดภาษาอังกฤษเพราะมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างมากและการพัฒนาความสามารถของการคิดอย่างมีวิจารณญาณเข้าไปในกระบวนการพูด ก็ยิ่งช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะจะทำให้การพูดมีความหมาย มีเหตุผล มีความน่าเชื่อถือ จากคำกล่าวนี้ได้สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกับ วัง (Wang. 2009: 20) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนที่ได้รับการส่งเสริมความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นและยังเน้นย้ำถึงความสัมพันธ์ของทักษะการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันและสามารถส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาไปพร้อมๆ กันกับผู้เรียนได้ โดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการคิดระดับสูง (Higher Thinking Activities) การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดระดับสูงหรือคิดอย่างมีวิจารณญาณนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญและจำเป็น เนื่องจากความสามารถในด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นฐานของการกรองความคิด การกรองข้อมูล และเป็นหลักเกณฑ์สำคัญที่จะทำให้เกิดการตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง (อุษณีย์โพธิสุข. 2542: 97) สอดคล้องกับ วิจารย์พานิช (2555: 37) ที่กล่าวว่า ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งสำหรับการเป็นมนุษย์ในศตวรรษที่ 21 ครูผู้สอนต้องแสวงหาวิธีการในการออกแบบการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนไม่เพียงแค่อยู่ในช่วงอายุใดก็ตามสามารถพัฒนาความสามารถนี้ได้การปูพื้นฐานความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณควรจะเริ่มพัฒนาให้กับเด็กตั้งแต่ระดับปฐมวัยและให้คงทนจนถึงระดับมหาวิทยาลัยหากยังได้รับการส่งเสริมได้เร็วมากเท่าไร ก็ยิ่งเป็นผลดีมากเท่านั้นเพราะความสามารถในการคิดวิจารณ์จำเป็นต้องค่อยๆ สะสมประสบการณ์ไปเรื่อยๆ เพราะไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาสั้นๆ

ถึงแม้ว่าการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณให้เกิดกับผู้เรียนเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมโลกในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงและขยายตัวอย่างรวดเร็วของข้อมูลในปัจจุบันและเพื่อให้บรรลุความมุ่งหวังและเป้าหมายที่สำคัญของการจัดการศึกษาในประเทศไทยจะเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญอย่างมาก แต่ทว่าการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษก็ประสบปัญหาอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมาและส่งผลให้ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ (บุบผา อยู่ทรัพย์. 2555: 181-198) โดยเฉพาะความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ผู้เรียนในประเทศไทยประสบปัญหามากที่สุด จากการศึกษาของ อินทนนท์ อินทะกนก(2550: 2); นารีนารถ ห่อไธสง. (2555: 187-199); ศุขเสนดา (Cussanda. 2010: 1-2)พบว่า การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษยังไม่ประสบผลสำเร็จกับนักเรียนในประเทศไทยด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น ผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการพูด แสดงความคิดเห็นและไม่กล้าพูดแสดงความคิดเห็น มีปัญหาในการออกเสียง ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการพูด มีพื้นฐานความรู้ไม่เพียงพอในการพูดภาษาอังกฤษ ขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และขาดการมีปฏิสัมพันธ์ในกระบวนการจัดการเรียนรู้กับผู้เรียนอื่นๆ ในห้องเรียน และที่สำคัญคือครูผู้สอนยังเน้นความรู้ด้านไวยากรณ์ และขาดกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจำนวนมากยังคงยึดติดกับการจัดการเรียนรู้ที่เป็นการบรรยาย หรือการจัดการเรียนรู้แบบการสื่อสารทางเดียว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษก็ได้เห็นถึงสภาพปัญหาและความจำเป็นอย่างเร่งด่วนในการพัฒนาความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณเช่นกัน เพราะผลจากการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณที่มุ่งเน้นการให้เหตุผล การสรุปข้อมูล การวิเคราะห์ ประเด็นปัญหาและสถานการณ์จากข้อมูลที่กำหนดให้ซึ่งเป็นคุณลักษณะและพฤติกรรมที่สะท้อนถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ จากการสัมภาษณ์นักเรียนเป็นภาษาอังกฤษเพื่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวนทั้งสิ้น 170 คน พบว่า มีนักเรียนเพียง 40 คนที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับที่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดจากข้อคำถามการสัมภาษณ์ที่เน้นการพูดตอบเป็นภาษาอังกฤษและแสดงถึงความคิดอย่างมีวิจารณญาณ ส่วนผู้เข้าสอบสัมภาษณ์ที่เหลือนอกจากขาดความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณแล้วยังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ผ่านตามเกณฑ์การให้คะแนนที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณอีกด้วย (ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม). 2559) อีกทั้งจากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นจากครูผู้สอนภาษาอังกฤษรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีประสบการณ์การสอนมากกว่า 5 ปี จำนวน 10 คน โดยทำการสัมภาษณ์ในประเด็นสภาพการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษและสภาพปัญหาของการจัดการเรียนรู้ พบว่า ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความคิดเห็น สรุปข้อมูลสำคัญ หรือวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของข้อมูลที่ได้รับได้ ผู้เรียนไม่ชอบการแสดงความคิดเห็นและขาดความสนใจและกระตือรือร้นในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในห้องเรียน นอกจากนี้ผู้เรียนยังขาดแรงกระตุ้นในการแสดงความคิดเห็นและอภิปรายข้อมูลต่างๆกับผู้เรียนอื่น

จากสภาพปัญหาและความสำคัญในการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์เอกสารงานวิจัยและบทความวิชาการต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับการแสวงหาแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้นั้น ผู้วิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่จะสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณได้อย่างมีประสิทธิภาพควรต้องมีลักษณะของกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่สามารถดึงดูดความสนใจ กระตุ้นเร้าความสนใจของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมหรือมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้มากที่สุด ให้ผู้เรียนมีโอกาสรับฟัง แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เรียนรู้ร่วมกันในชั้นเรียนกับผู้เรียนอื่น ครูผู้สอนต้องส่งเสริมการสร้างความรู้ด้วยตนเอง และพยายามจุดชนวนแห่งความคิดให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยชี้แนะและสะท้อนข้อผิดพลาดจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปอย่างต่อเนื่องกับผู้เรียน ผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้ร่วมกับผู้เรียนคนอื่นๆ เพราะการเรียนรู้มิใช่เป็นเพียงการเรียนรู้แบบรับข้อมูลฝ่ายเดียวหรือการเรียนรู้โดยลำพังอีกต่อไป ผู้สอนต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้ให้ความรู้มาเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ เป็นผู้จัดสร้างประสบการณ์และเตรียมสื่อการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนใช้เป็นแนวทางในการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (ประมวล ศิริพันธ์แก้ว. 2541: 8-11; พิมพันธ์ เดชะคุปต์. 2542: 41; ทิศนา ขัมมณี. 2555: 99-100; วิจารย์ พานิช. 2555: 29) การคิดและการพูดเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ ผู้เรียนไม่สามารถสร้างทักษะเหล่านี้ขึ้นมาได้ด้วยตนเองโดยไม่มีการฝึกฝน การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและสร้างความสามารถทั้งสองด้านนี้ ด้วยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมกระบวนการคิดและการพูดภาษาอังกฤษผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายจะช่วยให้

ผู้เรียนเกิดความสามารถทั้งสองด้านได้ในที่สุด ผู้วิจัยเชื่อว่าหลักการของแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) สามารถจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผ่านกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและน่าสนใจ เน้นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด ผู้เรียนเข้าใจมุมมองความเห็นที่แตกต่าง มีอิสระในการแสดงความคิดเห็น มีการแลกเปลี่ยนความเห็น การโต้เถียงและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นบนฐานแห่งการใช้เหตุผล ลักษณะการจัดการเรียนรู้แบบนี้จะนำไปสู่การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณในที่สุด แนวคิดนี้สอดคล้องกับ เฟลเดอร์และเบรนท์ (Felder; & Brent. 2009: 4) ที่กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้เชิงรุกสามารถสร้างความตื่นตัวให้แก่ผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนสำคัญในการเรียนรู้และช่วยส่งเสริมให้กระบวนการพัฒนาการคิดระดับสูง การคิดอย่างมีวิจารณญาณยังช่วยให้ผู้เรียนมีการจดจำเนื้อหาการเรียนรู้ได้ยาวนานขึ้นผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดยมีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณดังนี้
 - 2.1 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
 - 2.2 ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณที่พัฒนาขึ้น

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้
2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณหลังการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยใช้แนวทางการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงระบบที่เรียกว่า “ADDIE Model” ตามแนวคิดของเควิน ครูซ (Kevin Kruise. 2009: 1-20) ที่ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนารูปแบบ ได้แก่ 1) ขั้นวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analyse phase) 2) ขั้นการออกแบบ (Design phase) 3) ขั้นการพัฒนา (Develop phase) 4) ขั้นการนำไปใช้ (Implement phase) และ 5) ขั้นการประเมินผล (Evaluate phase) และแบบแผนการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน (One group pretest-posttest design) มาใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยแบ่งขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ระยะที่ 2 การประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 9 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 300 คน ซึ่งแต่ละห้องจัดแบบคละความสามารถ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จากห้องเรียนทั้งสิ้น 9 ห้องเรียน เพื่อทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ และหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1. ตัวแปรต้น (Independent Variable) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ ประกอบด้วย
 - 2.1 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ
 - 2.2 ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้น

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ ดังภาพประกอบ

ระยะ	กิจกรรม	ผลที่ได้
1. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบ	การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 1. การสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง 2. การศึกษาแนวคิดทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ 3. วิเคราะห์และสังเคราะห์กรอบแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ	(ร่าง) กรอบกรอบความคิดการวิจัย
	การออกแบบ (ร่าง) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ 1. จัดทำร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ 2. ประเมินประสิทธิภาพของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้	(ร่าง) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการประเมินประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ
	การพัฒนาแบบแผนการจัดการเรียนรู้ นำ (ร่าง) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปศึกษานำร่อง	รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
2. การศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบ	การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง	ได้คะแนนทดสอบก่อนและหลังและคะแนนความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
	ศึกษาประสิทธิภาพของการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้	ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ภาพขั้นตอนการพัฒนาแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้มีการแบ่งเป็น 2 ประเภทได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

เครื่องมือในการศึกษาองค์ประกอบและรายละเอียดต่างๆของการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณในขั้นนี้ได้แก่ 1) แบบวิเคราะห์เอกสารจำนวน 1 ฉบับสำหรับการวิเคราะห์เอกสารแนวคิดทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการคิดอย่างมีวิจารณญาณ 2) แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างสำหรับสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 10 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีดังนี้

2.1 ร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 คนพบว่าร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกันในทุกองค์ประกอบโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.98 และมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด เพราะมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.90-5.00 จึงทำให้ร่างรูปแบบมีความสอดคล้องและเหมาะสมอย่างมากในการนำไปทดลองใช้

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 10 แผน ที่มีค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 10 แผน มีอยู่ระหว่าง 4.63-4.83 (จากคะแนนเต็ม 5) ซึ่งถือว่าเป็นช่วงคะแนนที่สูงกว่าระดับความเหมาะสมที่กำหนดไว้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่าข้อคำถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00 ซึ่งมีเหมาะสมต่อการนำไปใช้ทดสอบ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นทั้งนี้จากผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่าแบบประเมินความพึงพอใจได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.80-1.00 ซึ่งเป็นค่าที่สามารถนำไปใช้ประเมินกับผู้เรียนได้

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพัฒนาขึ้นตามแนวทางการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทาง ADDIE Model ของ เควิน ครูซ (Kevin Kruse. 2009: 1-20) โดยอาศัยแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเป็นฐานคิดสำคัญและผสมผสานแนวคิดทฤษฎีทางการเรียนรู้ต่างๆมาเป็นกรอบในการพัฒนาแบบในครั้งนี้ได้แก่ทฤษฎีสร้างความรู้หรือสรณนิยม (Constructivism) ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ บรูเนอร์ ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ของเพียเจต์ ทฤษฎีปัญญาทางสังคมของ แบนดูรา ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือของ จอร์นสันและจอร์นสัน การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร Communicative Language Teaching (CLT) แนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ของ ดีเวอร์และฮ็อบ โดยนำหลักการที่สำคัญแต่ละแนวคิดทฤษฎีมาสังเคราะห์เพื่อสร้างหลักการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้และศึกษาหลักการแนวคิดเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณมีผลการวิจัยสรุปได้ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

1.1 ได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สำคัญ 5 องค์ประกอบ ได้แก่

1) หลักการของรูปแบบมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นเร้าความสนใจใคร่รู้ และความสนใจในการเรียนรู้โดยผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้และสร้างความรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกัน ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาทั้งแบบเดี่ยว แบบกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ เพื่อสร้างความรู้ด้วยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางความคิดร่วมกันและประเมินการเรียนรู้ของตนเองและได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูผู้สอนและมีโอกาสสะท้อนการเรียนรู้ของตนเอง

2) วัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณที่สูงขึ้น

3) สารการเรียนรู้เป็นเนื้อหาจากหนังสือเรียนรายวิชาเพิ่มเติมภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด FIFTY-FIFTY (A Speaking and Listening course) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เป็นหลักในการจัดการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวนทั้งสิ้น 10 แผน

4) กระบวนการจัดการเรียนรู้ (TRACE Model) ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 เร้าความสนใจให้คิด (Triggering interest to think stage: T) เป็นขั้นที่ครูผู้สอนชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ในแต่ละครั้งและทำการเร้าความสนใจ สร้างแรงจูงใจ และท้าทายความคิดผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และการพูดภาษาอังกฤษในการแสดงความคิดเห็น วิธีการคือครูผู้สอนนำเสนอคำถาม ปัญหา หรือประเด็นสถานการณ์ที่น่าสนใจที่สอดคล้องสัมพันธ์กับเนื้อหาการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้และเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนร่วมกันคิด ร่วมกันแสดงความคิดเห็นและร่วมกันอภิปราย โดยครูผู้สอนใช้ประเด็นคำถามปลายเปิดที่น่าสนใจหรือใช้คลิปภาพ คลิปเสียงที่ดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจเกิดความกระตือรือร้นในการพูดแสดงความคิดเห็นร่วมกัน ครูผู้สอนต้องเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ของผู้เรียนเข้ากับประสบการณ์ใหม่ โดยคำถามหรือประเด็นปัญหาที่น่าสนใจไม่ควรยากเกินไปต่อผู้เรียนในการแสดงความคิดเพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและกล้าในการร่วมพูดภาษาอังกฤษในการแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 2 ฝึกปฏิบัติพัฒนาความคิดทางภาษา (Rendering language input stage: R) เป็นขั้นที่ครูผู้สอนนำเสนอเนื้อหาทางภาษาที่สำคัญที่ผู้เรียนจะได้นำไปใช้เป็นส่วนของการพูดภาษาอังกฤษในขั้นที่ 3-4 ผู้เรียนทุกคนร่วมกันคิดวิเคราะห์และสรุปกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยตนเองและฝึกฝนการใช้ความรู้ทางภาษาที่เรียนรู้ไป ผ่านใบกิจกรรม กิจกรรมฝึกพูดภาษาอังกฤษทั้งแบบคู่และแบบกลุ่ม โดยวิธีการคือครูผู้สอนนำเสนอเนื้อหาทางภาษาอังกฤษในด้านคำศัพท์ การออกเสียง และโครงสร้างไวยากรณ์ ที่สอดคล้องกับเนื้อหาในแต่ละครั้งโดยการทบทวนและดึงความรู้เดิมของผู้เรียนมาใช้ ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้สรุปสาระสำคัญและคิดวิเคราะห์โครงสร้างการใช้ภาษาด้วยตนเองให้มากที่สุด ผู้เรียนต้องบอกได้ว่าไวยากรณ์ที่เรียนไปมีโครงสร้างอย่างไร มีการใช้อย่างไร สามารถใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องและออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน ครูผู้สอนให้ผู้เรียนฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษด้วยการนำความรู้จากบทเรียนไปใช้ผ่านกิจกรรมต่างๆ เช่น การสนทนาคู่ การสนทนากลุ่ม การนำเสนอ โดยครูผู้สอนช่วยเพิ่มเติมความรู้ใหม่ คอยชี้แนะและช่วยเหลือผู้เรียนที่ยังไม่เข้าใจให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 รุกให้คิด (Activating thinking skill stage: A) เป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ พัฒนาการคิดและการพูดภาษาอังกฤษด้วยการลงมือปฏิบัติทั้งการคิดแบบเดี่ยวด้วยตัวเองและการรวมกลุ่มเล็กเพื่อแลกเปลี่ยนและรับฟังแนวความคิดจากผู้อื่นเพื่อปรับความคิดใหม่ จากประเด็นคำถาม หัวข้อหรือสถานการณ์ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ โดยเน้นกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อให้ผู้เรียนได้เริ่มสร้างความรู้ด้วยตนเอง วิธีการคือครูผู้สอนนำเสนอประเด็นคำถาม ประเด็นปัญหาหรือสถานการณ์ต่างๆ ให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และนำเสนอความคิดออกมา โดยเริ่มจากให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ด้วยตนเองก่อน หลังจากนั้นให้ผู้เรียนจัดกลุ่มย่อย 2-3 คน เพื่อนำเสนอผลความคิดของตนเองต่อผู้เรียนอื่น และสมาชิกในกลุ่มย่อยร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น นำเสนอเหตุผลที่น่าเชื่อถือเพื่อร่วมกันหาความคิดหรือทางออกของปัญหาหรือสถานการณ์ที่ดีที่สุดร่วมกัน ครูผู้สอนเป็นผู้คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น หรือสร้างความคิดที่หลากหลายและเหมาะสมต่อประเด็นคำถามหรือสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดไว้โดยการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและคอยช่วยเหลือในเรื่องของการใช้ภาษา ข้อเสนอแนะทางภาษาแก่ผู้เรียน การจัดการเรียนรู้ในขั้นนี้มีความมุ่งหวังเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้เหตุผล ข้อมูลที่น่าเชื่อถือต่างๆ ในการร่วมกันแสดงความคิดผ่านการพูดภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 4 ร่วมกันตกผลึกความคิด (Crystallising new ideas stage: C) เป็นขั้นที่ผู้เรียนทำการแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้และความคิดที่ได้จากกลุ่มย่อยมาเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแสวงหาความคิดใหม่กับกระบวนการเรียนรู้กลุ่มใหญ่ เพื่อร่วมกันตกผลึกความคิดใหม่จากประเด็นคำถาม ประเด็นปัญหาหรือสถานการณ์ต่างๆ ที่ได้รับ วิธีการของครูผู้สอนจะใช้กระบวนการกลุ่มโดยจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มประมาณ 5-6 คน แล้วนำผลความคิดของตนเองที่ได้จาก ขั้นที่ 3 มาร่วมกันหาข้อสรุปที่ดีที่สุด โดยในขั้นนี้ครูผู้สอนอาจจะใช้ประเด็นคำถาม ประเด็นปัญหา หรือสถานการณ์เดิมจากขั้นที่ 3 หรือครูผู้สอนนำเสนอประเด็นปัญหาใหม่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ นิยาม และหาข้อสรุปของความคิดเห็นภายในกลุ่ม หลังจากนั้นครูผู้สอนให้ตัวแทนผู้เรียนของแต่ละกลุ่มนำเสนอแนวคิดที่ได้ร่วมกันตกผลึกเพื่อให้ผู้เรียนอื่นได้ทราบถึงแนวความคิดที่อาจจะแตกต่างของผู้เรียนกลุ่มอื่น หากผู้เรียนนำเสนอแนวความคิดที่ยังไม่ชัดเจน ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนกลุ่มอื่นได้เสนอแนะความคิดเห็นเพื่อช่วยเติมเต็มให้เกิดความชัดเจนต่อแนวความคิดที่ได้เสนอมาให้มากขึ้น ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะต้องฝึกการแสดงความคิดเห็น การยอมรับความคิดของผู้อื่นด้วยการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษในลักษณะต่างๆ บนแนวคิดของการเรียนรู้เชิงรุก อาทิ การใช้บทบาทสมมติ การอภิปราย การนำเสนอด้วยผังความคิด เป็นต้น

ขั้นที่ 5 สรุปความคิดและสะท้อนการเรียนรู้ (Encapsulating and reflecting stage: E) เป็นขั้นที่ครูผู้สอนและผู้เรียนร่วมประเมินผลจากการเรียนรู้และอภิปรายสรุปความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันภายหลังจากการนำเสนอผลความคิดของผู้เรียน ครูผู้สอนประเมินความถูกต้องเหมาะสมของผลความคิดจากแต่ละกลุ่ม แก่ข้อชี้แนะถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนรู้ในด้านเนื้อหาทางภาษา ครูผู้สอนให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดจากการเรียนรู้ จากกระบวนการเรียนรู้ในขั้นต่างๆ ว่าก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางความคิดของตนเองอย่างไรบ้างและเกิดการพัฒนาคิดใหม่ของตนเองหรือไม่อย่างไรในการเรียนรู้แต่ละครั้งโดยใช้แบบบันทึกสะท้อนการเรียนรู้

5) การวัดและประเมินผลการวัดและประเมินผล ทำการประเมิน 2 ช่วง คือ ก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ และหลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยทำการวัดและประเมินผลโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณและเกณฑ์ประเมินความสามารถในการพูดอย่างมีวิจารณญาณกับผู้เรียน

ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบจากผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80-1.00 และค่าความเหมาะสมมีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 4.8-5.00ซึ่งมีความเหมาะสมทุกองค์ประกอบและมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($X = 4.94$, $S.D. = 0.12$)

จากคะแนนที่ปรากฏแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีระดับความเหมาะสมในระดับมากที่สุดและมีความสอดคล้องขององค์ประกอบในรูปแบบทุกประเด็น ผู้เชี่ยวชาญยังมีความเห็นที่ค่อนข้างสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ในครั้งนี้มีความน่าสนใจและมีความเหมาะสมในการนำไปส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณกับผู้เรียน

ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยประเมินความเหมาะสมของกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดย

ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เมื่อพิจารณาแล้วพบว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ทุกด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดโดยความชัดเจนของกระบวนการจัดการเรียนรู้และภาษาที่ใช้อธิบายในกระบวนการจัดการเรียนรู้การนำไปปฏิบัติได้จริงของกระบวนการจัดการเรียนรู้ และการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของกระบวนการจัดการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0 ลำดับขั้นตอนในกระบวนการจัดการเรียนรู้และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 ส่วนการสอดแทรกเนื้อหาในกระบวนการจัดการเรียนรู้กับการเรียนรู้ของผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 จึงจะเห็นได้ว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นจึงมีประสิทธิภาพเพียงพอในการนำไปทดลองใช้กับนักเรียนจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ

2. ผลการทดลองใช้รูปแบบและศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผลการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หลังจากทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏผลดังนี้

2.1 ผลการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ข้อที่ 1 ทั้งนี้ คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียนหลังการทดลอง ($\bar{X} = 60.17$, S.D.= 10.04) อยู่ในระดับค่อนข้างสูง ซึ่งสูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 41.33$, S.D.= 12.03) ซึ่งอยู่ในระดับต่ำ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียนเมื่อจำแนกเป็นรายด้านพฤติกรรม พบว่า หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทุกด้านพฤติกรรม ทั้งนี้พฤติกรรมด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดมีด้วยกัน 3 ด้าน คือ การวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างมีเหตุผล การนิยามปัญหาและระบุประเด็นปัญหาได้ชัดเจน และการสรุปข้อมูลได้อย่างมีเหตุผล ($\bar{X} = 15.17$, S.D.= 3.08) อยู่ในระดับสูง และพฤติกรรมด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การแสดงความคิดเห็นและโต้แย้งด้วยข้อมูลที่นำเสนอ ($\bar{X} = 14.67$, S.D.= 2.92)

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีวิจารณญาณ	คะแนนเต็ม	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		t	p
		X	S.D.	X	S.D.		
1. การแสดงความคิดเห็นและโต้แย้งด้วยข้อมูลที่นำเสนอ	20	10.83	3.96	14.67	2.92	9.76**	.00
2. การวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง	20	10.67	4.30	15.17	3.82	9.00**	.00
3. การนิยามปัญหาและระบุประเด็นปัญหาได้ชัดเจน	20	9.83	3.59	15.17	3.08	11.22**	.00
4. การสรุปข้อมูลได้อย่างมีเหตุผล	20	10.00	3.71	15.17	3.08	11.55**	.00
รวม	80	41.33	12.03	60.17	10.04	22.06**	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบที่พัฒนาขึ้น พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D.= 0.25) ทั้งนี้ด้านบรรยากาศการจัดการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษบนการคิดอย่างมีวิจารณญาณมีความพึงพอใจในอยู่ในลำดับสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.93$, S.D.= 0.25) และสำหรับด้านกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียนมีความพึงพอใจในลำดับต่ำที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D.= 0.57)

อภิปรายผล

1. ผลการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากผลการศึกษาพบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่พัฒนาขึ้นสามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณได้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นเนื่องจาก

1.1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ในครั้งนี้ขึ้นอย่างมีระบบและเป็นขั้นตอนอย่างชัดเจน โดยอาศัยข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการวิเคราะห์เบื้องต้นโดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 10 คน ที่เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในเรื่องสภาพการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จึงทำให้ได้ทราบถึงปัญหาในการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษในปัจจุบันและแนวทางในการแก้ปัญหาดังกล่าว อีกทั้งรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ยังได้รับการพัฒนาขึ้นมาจากการศึกษาข้อมูลจากแหล่งเอกสาร ตำราและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษและการส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจารณญาณรวมถึงการวิเคราะห์องค์ประกอบต่างๆ ที่จำเป็นในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ อีกทั้งได้ศึกษาแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้จากแนวคิดของนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงหลายๆ ท่าน อาทิ เซย์เลอร์และคณะ (Saylor et al. 1981: 24); จอยส์และเวล (Joyce; & Weil. 2000: 359-364) และทิสนา แชมมณี (2555: 90-94) เพื่อทำความเข้าใจถึงรายละเอียดที่สำคัญของกระบวนการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ อีกทั้งรูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้พัฒนาขึ้นอย่างมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ที่สอดคล้องสัมพันธ์กันเป็นพื้นฐานรองรับจนได้องค์ประกอบสำคัญต่างๆ ที่ครอบคลุมครบถ้วนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ 1) หลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ 3) สารการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดการเรียนรู้ 5) การวัดและประเมินผล องค์ประกอบทั้งหมดเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบเป็นขั้นตอนที่สอดคล้องและส่งเสริมระหว่างกันเป็นอย่างดี โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ในวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณที่สูงขึ้น และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นจึงทำให้สามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ไปดำเนินการใช้ได้จริง จุดเด่นที่สำคัญอีกประการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมานี้ในครั้งนี้ คือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้สร้างความรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว ได้แก่ แหล่งการเรียนรู้ เพื่อน ครูผู้สอน และรวมถึงมีปฏิสัมพันธ์กับตนเอง นั่นคือผู้เรียนได้คิดได้ไตร่ตรองข้อมูลต่างๆ ด้วยตนเองจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในการเรียนรู้ ผู้เรียนได้รับการชี้แนะ ช่วยเหลือแก้ไข หรือการกระตุ้นในลักษณะที่เรียกว่า scaffolding ซึ่งช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถก้าวข้ามพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of proximal development) (ทิสนา แชมมณี. 2552: 287; Driscoll. 1994: 224-239) จากกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมานี้ ผู้เรียนได้ฝึกการคิดร่วมกันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันอย่างสม่ำเสมอเป็นระบบ เพราะการเรียนรู้ร่วมกันนอกจากจะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการคิดและส่งผลต่อการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียนและการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและการมีปฏิสัมพันธ์กลุ่มร่วมกัน รวมถึงการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายยังเป็นการช่วยเพิ่มการมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวของผู้เรียน และช่วยส่งเสริมความสามารถของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเพิ่มทักษะการคิดของผู้เรียนอีกด้วย (Brown. 2008:17); (Westwood. 2008: 25)

1.2 อีกหนึ่งปัจจัยสำคัญของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียนที่สูงขึ้นเป็นเพราะประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพราะจากผลการตรวจสอบความสอดคล้องและความเหมาะสมของแนวคิดทฤษฎีและความเป็นไปได้ของการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไปใช้โดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้มีความสอดคล้องกันในทุกองค์ประกอบ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.98 และมีค่าดัชนีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด เพราะมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.90-5.00 อีกทั้งจากผลจากการตรวจสอบด้านความเหมาะสมของกระบวนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พบว่า ไม่มีประเด็นใดที่มีค่าดัชนีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 4.87, S.D. = 0.18) นั่นหมายความว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุดในการนำไปใช้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ จากผลการประเมินที่ทำให้รูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้มีประสิทธิภาพในการนำไปใช้ได้จริงในการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ เพราะว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบจากแนวคิดของการออกแบบการเรียนรู้เชิงระบบ หรือ The ADDIE Model ของครุส (Kruse. 2007: 1) จึงส่งผลให้การออกแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีความสอดคล้อง เหมาะสมตามแนวคิดทฤษฎีและมีประสิทธิภาพในการนำไปใช้จริง

2. ผลจากการศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวทางการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.1 จากผลการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ก่อนและหลังการทดลองผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในภาพรวมและ 4 ด้านของลักษณะและพฤติกรรมของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบที่ได้พัฒนาขึ้นที่มีชื่อว่า TRACE Model มีพื้นฐานมาจากหลักการของแนวคิดทฤษฎีทางการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการเรียนรู้เชิงรุกและแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ที่ได้รับการพิสูจน์และยืนยันจากการศึกษาวิจัยก่อนหน้านี้มากมายว่าเป็นแนวทางของการจัดการเรียนรู้ที่สามารถช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้มีทักษะการคิดที่หลากหลายและสูงขึ้นตั้งแต่ทักษะการคิดระดับต่ำไปจนถึงทักษะการคิดระดับสูง ประกอบด้วย การคิดวิเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา และที่สำคัญที่สุดคือ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ รวมถึงสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนได้อีกด้วย (Cakir. 2006: 69; Cherney. 2008: 152-153)

2.2 ผลจากการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งในด้านบรรยากาศการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษบนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในลำดับสูงที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนมีความสนุกสนานไม่รู้สึกกดดันในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแสดงความคิดเห็นร่วมกันกับผู้เรียนคนอื่นเพราะได้รับการชี้แนะ สนับสนุน ช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากครูผู้สอนตลอดการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ อีฟทานติ (Iftanti. 2015: 1) ที่กล่าวว่า การสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ที่เหมาะสมภายใต้การดูแล ชี้แนะ ช่วยเหลือและแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนจะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียน อีกทั้งผู้เรียนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยการแสดงความคิดเห็นที่ได้จากการเรียนรู้โดยที่จะเป็นประโยชน์ในอนาคตข้างหน้าต่อไป

อีกทั้งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและลดความเครียดต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องด้วยการจัดการเรียนรู้โดยอาศัยสื่อการเรียนรู้ทั้งคลิปภาพและเสียง มีการยกตัวอย่างประเด็นสถานการณ์ที่ใกล้ตัวและอยู่ในความสนใจของผู้เรียน รวมทั้งการใช้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าหาความคิดตลอดเวลา ซึ่งมีส่วนสำคัญอย่างมากที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนร่วมกันเป็นกลุ่ม ช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนทั้งในด้านการใช้ภาษาและการใช้ความคิดที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามความถนัดของตนเอง ซึ่งเป็นไปตามหลักการในการจัดการเรียนรู้ในครั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทิสนา แคมมณี (2555: 51-52) ที่ได้กล่าวว่า ผู้สอนควรเข้าใจถึงความต้องการพื้นฐานของผู้เรียน จัดสภาพการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีอิสระอย่างเต็มที่ในการแสดงความคิดเห็นและเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน จัดกิจกรรมที่มีความเชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่มีอยู่ในตัวของผู้เรียนด้วยประสบการณ์ที่หลากหลายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน นอกจากนั้นผู้สอนต้องสร้างความตระหนักถึงความพร้อมในการเรียนรู้และความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้สอนและผู้เรียนควรมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ร่วมกันเรียนรู้อย่างกัลยาณมิตร กิจกรรมการเรียนการสอนควรมีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลายมีความหมายต่อผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในประสบการณ์จริงและเพื่อแสวงหาความรู้ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ วัง (Wang. 2009: 51-60) และเชอร์นี (Cherney. 2008: 152-153) ที่กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งจะส่งเสริมบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และสร้างความสนุกสนานแก่ผู้เรียน จนสามารถพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและสะท้อนสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาโดยผ่านกระบวนการคิด และการที่ผู้เรียนได้ฝึกแสดงความคิดเห็น การอภิปรายรวมถึงการถกเถียงเป็นการช่วยพัฒนาระดับความคิดขั้นสูง (Higher Thinking Order) อันได้แก่ การคิดอย่างมีวิจารณญาณให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนอีกด้วย โดยสรุปแล้วสาเหตุที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบนี้ในระดับมากที่สุด เพราะเป็นการจัดการเรียนรู้ที่สร้างความตึงเครียดให้กับผู้เรียน บรรยากาศในการเรียนรู้สนุกสนาน ผู้เรียนมีความรู้และข้อมูลพื้นฐานที่มากพอในการแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนได้เรียนรู้ในลักษณะของการช่วยเหลือกันเรียนรู้จากผู้เรียนด้วยกันภายใต้การชี้แนะแก้ไขข้อผิดพลาดจากครูผู้สอน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้

การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไปใช้ ครูผู้สอนควรดำเนินการดังนี้

1. ก่อนนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้ไปใช้ ครูผู้สอนต้องเตรียมความพร้อมของตนเองโดยควรทำความเข้าใจในหลักการของรูปแบบ องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยเฉพาะขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนรู้ อย่างละเอียดว่าในแต่ละขั้นตอนมีวิธีการและลักษณะการจัดการเรียนรู้อย่างไรเพื่อให้เกิดประสิทธิผลกับผู้เรียนมากที่สุด
2. ครูผู้สอนต้องเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนโดยอาจทำการฝึกผู้เรียนให้นำเสนอหน้าห้องเรียน นำเสนอความคิดของผู้เรียนผ่านกระบวนการกลุ่มเพื่อสร้างความกล้าและความคุ้นเคยกับผู้เรียนต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ
3. ครูผู้สอนต้องพยายามเสริมสร้างความรู้และความสามารถในการด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายและต้องพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับที่ดี เพราะในกระบวนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบที่พัฒนาขึ้นนี้ผู้สอนต้องใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารเป็นส่วนใหญ่ในการดำเนินกิจกรรม อีกทั้งต้องอาศัยทักษะการจัดการเรียนรู้ค่อนข้างสูง เพราะอาศัยแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกที่ครูผู้สอนต้องเป็นผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
4. ครูผู้สอนต้องทำความเข้าใจกับลักษณะและพฤติกรรมของการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ โดยศึกษาลักษณะสำคัญขององค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณทั้ง 4 ด้าน ให้เข้าใจเพราะในกระบวนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยขั้นตอนที่เน้น การคิดตั้งแต่ระดับต่ำ (Low Order Thinking) จนถึงการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งเป็นการคิดระดับสูง (Higher Order Thinking) ครูผู้สอนต้องมีความอดทน และมีความพยายามที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดและฝึกใช้ความคิดด้วยการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณที่นักเรียนจะต้องมีเหตุผล มีการวิเคราะห์ และทำการสรุปข้อมูลที่น่าเชื่อถือมาสนับสนุนการพูดเสมอทักษะการเชื่อมโยงความคิดอย่างมีเหตุผล มีการใช้กระบวนการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นความรู้และความคิดของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม และสร้างความสนใจเพื่อกระตุ้นความกระตือรือร้นในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณในชั้นเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียน โดยประเมินจากองค์ประกอบย่อยของลักษณะและพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ 4 ด้าน ได้แก่ 1) การแสดงความคิดเห็นและโต้แย้งด้วยข้อมูลที่เชื่อถือ 2) การวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง 3) การนิยามปัญหาและระบุประเด็นปัญหาได้อย่างชัดเจน 4) การสรุปข้อมูลได้อย่างมีเหตุผล โดยให้ผู้เรียนพูดตอบคำถามของ 4 ด้าน ด้านละ 2 ข้อ ภายในเวลา 8 นาที แล้วทำการประเมินในแต่ละองค์ประกอบทั้ง 4 ด้านตามลำดับ เพื่อประเมินระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ในงานวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่าครูผู้สอนอาจจะทำการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณโดยกำหนดประเด็นหัวข้อของการพูดแล้วให้ผู้เรียนทำการพูดแสดงความคิดเห็นภายในเวลาที่กำหนด แล้วทำการประเมินลักษณะและพฤติกรรมของการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณในภาพรวมของความสามารถหลังจากที่ผู้เรียนได้พูดจบก็สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียนในอีกลักษณะหนึ่ง

บรรณานุกรม

- กาญจนา ชาดิระกุล. (2551). การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของเจ้าของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วารสารวิจัย มสค.4(2): 1-18.
- ทิศนา ขัมมณี. (2552). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2555). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นารีนารถ ห่อไธสง. (2555). การใช้ภาพยนตร์เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ: การวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของ เจมส์แมคเคอร์แนน (James McKernan). *วารสารการวัดผลการศึกษา*. 17(1):187-199.
- บุบผา อยู่ทรัพย์. (2555). การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาผ่านการเรียนการสอน. *รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้*. 15(30):181-195.
- ประมวล ศิริพันธ์แก้ว. (2541, ตุลาคม-ธันวาคม). การเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางเรียนรู้. *นิตยสาร สสวท*. 26(103):8-11.
- ฝ่ายวิชาการ. (2559). *การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ*. รายงานประจำปีของฝ่ายทะเบียนและวัดผล, โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม). 8.
- พิมพ์นัฐ เดชะคุปต์. (2542). *กิจกรรมทักษะกระบวนการสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพชีวิต.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- อินทนนท์ อินทะกนก. (2550). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่องคำคุณศัพท์สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน สวนแตงวิทยาจังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- อุษณีย์ โพธิ์สุข. (2542). *ชุดสร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะเล่มที่ 5 ฝึกให้ลูกเป็นนักคิด*. กรุงเทพฯ: แพลมิลีโตเรค.
- Bonwell, C. C.; & Eison, J. A. (1991). Active Learning: Creating excitement in the classroom. ASHE-ERIC Higher Education Report. No.1. Washington, DC: The George Washington University, School of Education. (1):2-5.
- Bora, F. D. (2012). The impact of emotional intelligence on developing speaking skills: From brain-based perspective. *Procedia-Social and Behavioural Science*. 46: 36-37.
- Brown, F. A. (2008). Collaborative Learning in the EAP classroom: Students' perceptions. *English for specific purposes world*. Online Journal for Teachers Issue. 1(17): 7.
- Cakir, I. (2006). The use of video as an Audio-Visual Material in Foreign Language Teaching Classroom. *The Turkish Online Journal of Educational Technology- TOJET*. 5(4): 67-72
- Cherney, I. (2008). The effects of active learning on students' memories for course content. *Active Learning in Higher Education*. 9(1):152-171
- Cussanda, J. (2010). Why does Thailand have the lowest English standard in South East Asia? The education system is to blame. Retrieved October 23, 2016, from <http://superitchy.com>
- Driscoll, M. (1994). Defining Internet-based and Web-based training performance improvement. 36: 4-9.
- Felder, R. M.; & Brent, R. (2009). Active Learning: An Introduction. ASQ Higher Education Brief, 2(4). Retrieved November 11, 2015, from [http://www.4ncsu.edu/unity/lockers/users/f/felder/public/papers/ALpaper\(ASQ\).pdf](http://www.4ncsu.edu/unity/lockers/users/f/felder/public/papers/ALpaper(ASQ).pdf)
- Iftanti, E. (2015). Investigating Inspiring English Lecturers in a Faith-Based Educational Institution: EFL Learners' Perception. *Dinamikallmu*, 15(2).
- Joyce, B. R.; et al. (2004). *Models of Teaching*. 7th ed. Boston: Allyn and Bacon.
- Khamkien, A. (2010). Teaching English Speaking Skills and English Speaking Tests in the Thai context: A reflection from Thai Perspective. *English Language Teaching*. 3: 184-190.
- Kruse, K. (2009). Introduction to instructional design and the ADDIE model, Retrieved October 30, 2016, from http://www.e-learningguru.com/articles/art2_1.htm
- Madoc-Jones, I.; & Parrott, L. (2005). Virtual Social work education. Theory and experience. *Social work Education*. 24(7): 755-768.
- Moonsoor, F. (2014). The Relationship between critical thinking ability of Iranian EFL Learners and Their Speaking skill. *International Journal of Language Learning and Applied Linguistics world*. Retrieved December 23, 2015, from <http://www.ijlalw.org>

- Pattanapichet, F. (2009). A Development of contemporary-based English oral communication course for undergraduate public relations student (Doctoral dissertation. Bangkok: Chulalongkorn University. Photocopy.
- Saylor, J. G.; et al. (1981). Curriculum Planning for Better Teaching and Learning. 4th ed. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Westwood, P. (2008). What teachers need to know about teaching methods. Victoria: ACER Press, Australia Council for Educational Research Ltd.
- Wang, Y. H. (2009). Incorporating critical thinking skills into an English conversation program. European Journal of Social Sciences. 11(1): 51-60.
- Wongchalard, W. (2004). Critical thinking as an approach to teaching literature. Journal of Human Sciences. 5(2): 44-48.

The 2nd International Conference on Education and 5th National Conference on Education

Theme: Innovation in Education for Sustainability

Organized By The Faculty Of Education, Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand

ORGANIZING COMMITTEE

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จตุพล ยงศรี
อาจารย์อรพินธุ์ คณิงสุขเกษม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภานุวัฒน์ ศิริพงษ์
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข
รองคณบดีฝ่ายบริหาร	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพิมพ์พงศ์ วัฒนะรัตน์
รองคณบดีฝ่ายวางแผนและประกันคุณภาพ	อาจารย์ ดร.กัมปนาท บริบูรณ์
รองคณบดีฝ่ายกิจการนิสิตและบริการชุมชน	อาจารย์ ดร.ชไมพร ดิสถาพร
ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)	อาจารย์ ดร.รัฐพล ประดับเวทย์
ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)	อาจารย์ ดร.สมสุดา มัธยมจันทร์
ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มศว ปทุมวัน	อาจารย์ ดร.วิลาวัลย์ ด่านสิริสุข
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์	อาจารย์ ดร.กนกพร วิบูลย์พัฒนวงศ์
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิจัย	อาจารย์ ดร.อาทิตย์ อินทะแก้ว
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยังค์	อาจารย์ เรือเอก ดร.อภิสิทธิ์ ทรงบัณฑิตย์
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิชาการ	อาจารย์โอบาส สุขหวาน
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายมาตรฐานและประกันการณิวิชาชีพครู	อาจารย์ลอเรนซ์ พลาตัน
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายกิจการนิสิตและบริการชุมชน	นางศรีจิตรา ชนากานนท์
รองศาสตราจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี	อาจารย์ ดร.ทมลตา บุญกาญจน์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์	นางสาวอรรพรรณ เกษะกาเหนือ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ	นางสาวสมวรรณ เอี่ยมวิจิตร

REVIEWER BOARD FOR PROCEEDINGS PUBLICATION

รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล	อาจารย์ ดร.ธีระภาพ เพชรมาลัยกุล
รองศาสตราจารย์ ดร.สุนีย์ เหมะประสิทธิ์	อาจารย์ ดร.ลอเรนซ์ ฮอนคิส พลาตัน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา มิตรานันท์	อาจารย์ ดร.สมบูรณ์ บุศรีรักษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนนิตา เชื้อสุวรรณทวี	รองศาสตราจารย์ ดร.ฉวีวรรณ เสวตมาลัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพิมพ์พงศ์ วัฒนะรัตน์	รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนาศวศักดิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย รัตนโรจน์สกุล	รองศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยังค์	รองศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณา นาควิบูลย์วงศ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธาวลัย หาญจรสุข	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ก้องเพชร ส่งเสริม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรัชย์ มีชาญ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จรรยา ชื่นเกษม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จันทร์เพ็ง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑนา พิพัฒน์เพ็ญ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล	อาจารย์ ดร.กนกวรรณ ชัยชาญ
อาจารย์ ดร.กนกพร วิบูลย์พัฒนวงศ์	อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ เสรี
อาจารย์ ดร.จันทร์ศมภ์ ภูติอริยวัฒน์	อาจารย์ ดร.มลิวัลย์ ธรรมแสง
อาจารย์ ดร.ทมลตา บุญกาญจน์	อาจารย์ ดร.จิตณรงค์ เอี่ยมสำอางค์

CHAIR PERSONS OF THE PRESENTATION SESSIONS

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยังค์	อาจารย์ ดร.ลอเรนซ์ ฮอนคิส พลาตัน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ	อาจารย์ ดร.ธีระภาพ เพชรมาลัยกุล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล	อาจารย์ ดร.สุมาลี เชื้อชัย
อาจารย์ ดร.อดิสรณ์ เรืองกิจจามันท์	

